

UNIVERSUM

JAMES HERBERT
DOUPĚ

Knihy Jamese Herberta
v nakladatelství Mustang:

KRYSY
FLUKE

UNIVERSUM

JAMES HERBERT
DOUPĚ

Název originálu:

LAIR

Poprvé vyšlo roku 1979
v nakladatelství *Hodder and Stoughton* v Londýně.

Copyright © 1979 by James Herbert
Copyright © 1995 for the Czech translation
by Karel Matásek
Copyright © 1995 for Cover by Petr Bauer
Copyright © 1995 for the Czech edition
by MUSTANG Ltd.

ISBN 80-7191-041-4

Když se dneska vydáte do lesa,
můžete počítat s pořádným překvapením.

Prolog

Krysa byla lapena v suterénu, kde žila, už pět dní. Odplazila se do tmavého rohu za řadou poliček, aby zplodila další vrh, a když se pokoušela vydat se za zvukem, který jí bzučel v hlavě, našla cestu zatarasenou těžkými železnými vraty. Zvuk se ozýval pět dlouhých dní a téměř dohnal matku–krysu a její drobná mláďata k šílenství svým neustálým, jednotvárným tónem. Ale našly si v suterénu dostatek jídla, neboť majitelé ignorovali vládní výzvu, aby nechali všechny dveře otevřené za účelem vyčištění každé budovy. Věděli, že až se obyvatelstvo města vrátí ze svého krátkého vyhnanství, bude prvních pár dní nedostatek potravin a jejich obchod na něm vydělá. Krysa a její mladé se tím jídlem krmily, neboť mláďatům stačilo mateřské mléko jen první tři dny. Potom si našla větší zdroj v jídle kolem sebe. Den ode dne rostla a mohutněla, zatímco na jejich tělech začala již růst tmavě hnědá, téměř černá srst. Až na jednu. Tahle byla růžová, skoro bílá a vyrazilo jí všehovšudy pár světlých chlupů. Zdálo se, že velí ostatním, které jí nosily žrádlo a zahřívaly ji svými vlastními těly. Vedle hlavy jí na širokém, k jedné straně se naklánějícím rameni začala vyrůstat podivná boule.

Krasy trpělivě čekaly, až se lidé vrátí.

Příznaky

1

„Zatracená havěť,“ zaklel hlasitě Ken Woollard a zaklonil hlavu, aby si dobře prohlédl mastné čmouhy kolem trámů v nízké stodole. Mastné skvrny na obílených stěnách způsobila malá chlupatá tělíčka protahující se pod trámy do nepřístupných míst, která skrýval hrubě opracovaný strop. Jedinými tvory, o nichž věděl určitě, že jsou toho schopni, byli hlodavci. Myši, krysy, potkani. Na to, aby to mohly být myši, se skvrny ale zdály být příliš veliké.

„Ty zatracený kočky si na sebe vůbec nevydělají,“ zanađával jen tak sám pro sebe. Otočil se a odcházel z tohoto ponurého stavení, přičemž dával pozor, jestli na podlaze nenajde trus. Žádný nenašel, ale to mu klid nevrátilo. Ta havěť tu prostě je, mastné čmouhy představovaly dostatečný důkaz. No tak dobrá, dneska večer tedy slupnou jed – rozhodně nebude ztrácet čas tím, že by čekal na to, až mu způsobí nějakou vážnou škodu. Farmaření bylo dost svízelné i bez škůdců, kteří by mu zničili všechno, co najdou k snědku. Fluoroacetamid by měl být to pravé – jen žádné strachy s návnadami. Pořádná dávka a úplně je to vyhladí.

Když se zastavil u dveří stodoly, jasné říjnové sluneční světlo ho přinutilo přimhouřit oči. Nejspíš bych to měl ohlásit, jak to od Velké pohromy vyžaduje zákon. Tehdy ty bestie

otrávil plynem, ale úřady jsou ještě pořád nervózní při pomýšlení, že by to mohlo propuknout znova. Bylo to koneckonců velké město, velikánská a špinavá líheň pro havěť zvířecí i lidskou. Eppingský les byl naneštěstí dost blízko Londýna, aby úřadům zase začal běhat mráz po zádech. Přijedou sem, budou tu čmukat a celou tuhle podělanou farmu dají do karantény, dokud se neujistí, že to nejsou tamty zatracený krysy.

Ať jdou do prdele. Na tyhle nesmysly přece nemá čas. Musí se jich zbavit dřív, než vypukne takový poprask. Kde jsou ty pitomý kočky?

Woollard ztěžka vlekl nohy v blátě na nepříliš prostorném dvorku farmy a jen tak skrz zuby syčel, aby přilákal své dvě kočky, které si nedržel jako domácí mazlíčky, ale jako pomocníky. Až dosud se jim dařilo udržet počet obtížných hlodavců v určitých mezích – úplně se jich nezbavíte nikdy –, ale té havěti se teď nějakým zázračným způsobem povedlo proniknout do stavení, což by mohlo skončit velikým malérem.

Hněv vyryl ve Woollardově větrem ošlehaném obličejí hluboké záhyby. Když zahnul za roh stavení, najednou pohledem zavadil o malý bílý předmět, který ležel v blátě. Napřed si pomyslel, že by to mohlo být prostě jen ptačí pírkó, ale červený odstín podél jednoho okraje vzbudil jeho zvědavost. Když se přiblížil, jen zamrkal, protože hned dospěl k závěru, že to není vůbec žádné peříčko, ale drobounké a zjevně mrtvé zvířátko. Byl zvyklý tady nacházet zabité myši, protože jeho kočky *obvykle* vykonávaly svou práci dobře. Tentokrát však bylo na chlupaté mrtvolce něco podivného.

Sehnul se, aby si tělíčko pozorně prohlédl z větší blízkosti, a najednou se zostra nadechl a sáhl po předmětu, o němž teď už věděl, že to není mrtvá myš. Na jednom konci to bylo zamazané od krve a na druhém konci chyběly dva drápy. Znechuceně pustil kočičí tlapku na zem.

Hned se napřímil a prohledával okolí, zda nenajde zbytek

kočičího těla. Ta zatracená hlupačka se musela připlést pod nějaký zemědělský stroj nebo možná do nějakých drátů a utrhló jí to pracku. Určitě se odplazila někam, kde si olízala ránu nebo kde s největší pravděpodobností zdechla. A pak si všiml krvavých stříkanců na stěně hospodářského stavení.

Tmavě červené chuchvalce černých a hnědých chloupků přichycených na lepkavém povrchu se táhly po celé délce zdi. Jedna z koček – jména neměly, tak sentimentální zase nebyl – měla černohnědou barvu a bílé packy. Ať už se té ubožačky zmocnilo cokoliv, táhlo ji to podél zdi a zoufalé rudé škrábance svědčily o tom, že kočka v té době ještě žila.

„Bože můj,“ povzdychl si farmář potichu. Sledoval krvavou stopu a hněv zrychloval jeho kroky. Jaké zvíře jen mohlo provést něco takového? Liška? Tady v okolí už se neobjevila celé roky. A stejně – nikdy předtím ještě neslyšel, že by se liška pustila do kočky. Sakra, že to udělal nějaký pes! Jeden z těch, co patří lidem, který se potloukají po lese. Nikdy si to svoje zatracené zvířectvo neudrží pod zámkem! Dost na tom, že tu teď všude pobíhají koně! No, tak tomuhle čoklovi vrazím brokovnici až do prdele.

Došel na konec zdi a hnal se za roh, přičemž mu hněv zakalil zrak do té míry, že přehlédl předmět, který ležel před ním na zemi. Než si uvědomil, že šlápl na něco tvrdého, zamáčkl to svou těžkou botou do bláta. Zastavil se, otočil se a sehnul se, aby si předmět na zemi dobře prohlédl.

Vzhlédly na něj dvě zraku zbavené šterbiny. Dolní část rozmáčkнутé lebky zakrývalo bláto. Woollard zatáhl za špičaté ucho a s mlaskavým zvukem uvolnil kočičí hlavu, která ho tak vyděsila, že ji vymrštil do vzduchu. Dopadla zase do bahna, až to žbluňklo, a pak ležela tak trochu nakřivo a šibalským kočičím úšklebkem se zděšenému farmáři jakoby vysmívala.

Muž se plazil vlhkou trávou k ležící ženě. Ležela si tam a netušila, že se k ní pokradmu blíží. Tvář natočila ke slunci, celá

překvapená a šťastná, že se může vyhřívat i v tak pokročilé roční době. Otřela si rameno o hrubou deku, jejíž tloušťka ji chránila před vlhkem, které z trávy nemohlo vytáhnout ani slunce.

Plížíci se muž se usmál a v očích se mu zablesklo. Zvuk, který za sebou zaslechl, ho přiměl k tomu, aby prudce otočil hlavu, načež se zamračil na své dva společníky a neslyšně je vyzval, aby zůstali zticha.

Žena vzdychla a provokativně zvedla koleno; hladkost jejích nohou upoutala mužovu pozornost. Jeho úsměv se rozšířil a cítil tlak země na svá třísla. Teď už byl blízko, dost blízko, aby mohl vztáhnout ruku a dotknout se toho nádherně měkkého těla. Snažil se kontrolovat svůj dech, aby ho neslyšela.

Ruku posunul před sebe, utrl dlouhé stéblo trávy a namířil jeho chvějící se koneček na ženinu tvář. Když jí ostrá špička přejela po nosu, trhla sebou a pak znovu, když lechtání pokračovalo. Náhle se posadila a zběsile si třela pokožku, jako by odháněla nějakého zatoulaného vetřelce z říše hmyzu.

„Terry,“ křikla, když ho postřehla, jak se celý otrásá smíchem. Vyrvala plnou hrst trávy a hodila mu ji do obličeje.

Dvě děti za mužem se vzrušeně zasmály, holčička mu skočila na záda a dlaní své ručky mu bušila do hlavy.

„Oj!“ vykřikl, sáhl dozadu a setřásl si ji přes rameno. „Už dost!“

Žena se jen usmívala, když její manžel převaloval čtyřleté děvčátko po trávě. „Terry, dej pozor na její šatičky. Bude celá mokrá.“

„Tak dobře, opičko, slyšelas, co říká mamina.“ Terry překulil holčičku na deku, kde se okamžitě vrhla ženě do náruče.

„Tati, dáme si fotbal?“ otázal se chlapec a v radostném očekávání už zvedal obočí.

„Tak jo, Keithi, přines míč. Je vzadu v autě.“ Sedmiletý

chlapec, který se cítil, že by mohl hrát třeba za Anglii – možná by stačil i West Ham, se rozběhl k červenému vozu, zaparkovanému nedaleko silnice asi padesát yardů odtud.

„Je tu hezky, Terry,“ řekla žena a dovolila dcerce, aby se vysvobodila z jejího objetí a rozběhla se za svým bratrem.

„Jo. Takhle bysme si mohli vyrazit častěji.“

Žena na něj pohlédla s porozuměním v očích. „Šlo by to podniknout vždycky o víkendech. Bylo by to pořád lepší, než brát Keitha na den ze školy. Vůbec by neuškodilo vzít je občas do Southendu. Mají moře moc rádi.“

Terry jen nezávazně zabrblal. Jen proto, že má zrovna dobrou náladu, se mu ještě nechtělo něco slibovat. „Tak pojďte, vy dva, pospěšte si,“ zakřičel na děti.

Žena věděla, že nemá cenu na něj naléhat. „Kdy myslíš, že se vrátíš do práce?“ zeptala se.

Terry pokrčil rameny. „Až jak řekne Svaz, počítám.“

„Já nevím, jak jim to projde. Je zázrak, že ta vaše společnost nezkrachuje. Tohle je letos už váš pátý spor se zaměstnavatelem.“

„Šestý. Minulý měsíc jsme na protest zdržovali práci.“

Žena zasténala. „Jak od vás můžou vůbec vyjet nějaký auta, to je pro mě fakt záhada.“

„Nech to plavat, Hazel. Musím se řídit pokyny Svazu.“

„Ano, to musíte všichni, vid? Nikdo z vás vlastní rozum nemá.“

„Dají nám víc peněz, nebo ne? A lepší pracovní podmínky.“

„A co budou dělat, až tu žádná automobilka nezůstane? Co když Američani vycouvají?“

„Přestaň. To se nikdy nestane.“

„To budeš říkat tak dlouho, až to tu najednou bude.“

Manželé chvíli seděli mlčky, naštvaní jeden na druhého. „Alespoň mám díky tomu víc času na děti, nebo snad ne?“ řekl

konečně Terry.

Hazel ohrnula nos.

Obě děti se už vracely. Chlapec hnal před sebou míč a za míčem běžela holčička a snažila se na něj nalehnout svým tělem. Terry vyskočil na nohy, doběhl k nim a holčičce míč odkopl. Děvčátko nazlobeně vyjeklo.

Hazel se na ty tři usmála a vypudila z hlavy myšlenky na stávky, odborové svazy a víkendy strávené doma mezi čtyřmi zdmi. „Pacholek jeden línej,“ řekla smířlivě, když pozorovala svého manžela, jak si fotbalový míč nadhazuje kolenem na hlavu.

„Tak, Keithi, do branky,“ nakázal Terry chlapci, který okamžitě udělal znechucený obličej.

„Já jsem v bráně pokaždý. Nemůžeš tam jít pro změnu ty, tati?“

„Jo, půjdu. Až dám tři góly, platí? Tak jen jdi mezi tamty dva stromy.“

Chlapec odběhl, postavil se s rukama vbok mezi dva habry a sledoval svého poskakujícího otce.

Holčička se pokoušela uchvátit míč z otcova dosahu a hihňala se, když si ho zase přitahoval spodní stranou chodidla.

„Máš to marný, Josie. Proti tobě stojí profík.“

Terry vedl míč kolem své dcerky a pak ho mocně vykopl na místo, které představovalo branku. Keith míč přivítal takovým kopancem, že odletěl až za otce.

„Ty vejtahe!“ zvolal Terry, rozběhl se za míčem, a když natáhl nohu, aby ho zadržel, uklouzl a padl na záda.

Hazel a obě děti se hlasitě zasmály, když viděly, jak se Terry s pomstychtivým šklebem v obličeji škrábe na nohy.

„Dobrý, sám sis o to řekl,“ houkl na Keithe. „Na tuhle se připrav.“

Přinesl si míč, pevně si ho ustavil na zem, ustoupil o pár

kroků a pak ho prudce vykopl do výšky ve směru k brankovišti. Josie kurážně vyskočila a pokusila se míč zachytit, ale chlapec byl starší a zkušenější: přikrčil se a nechal si ho proletět nad hlavou. Míč zmizel za vydatného šustění protestujících listů v husté mase křovin, které se táhly za stromy.

„Ale tati!“ zasténal Keith.

„Terry, to bylo moc prudký,“ ozvala se Hazel vyčítavě.

„Jen běž, synu, a dones ho,“ řekl Terry bez jakékoliv známky studu.

Keith si ale dřepł na zem, ruce zkřížil na hrudníku a tvářil se zatvrzele.

„Já ho přinesu, tatínku,“ vykřikla Josie a už si to cupitala ke křovinám.

„Terry, dávej pozor, ať ti nezmizí z dohledu,“ řekla Hazel starostlivě.

„Neboj se, tak daleko to zase nešlo.“ Terry rozpráhl ruce a kochal se pohledem na zeleň kolem sebe. „Sakra, tohle je o moc lepší než chodit do práce,“ brumlal si potichu.

Josie se upřeně dívala do houští a pak protáhla své tělíčko úzkou mezerou, kterou se jí podařilo najít. Proplétala se dále do podrostu a očka jí při hledání ztraceného míče skákala střídavě doleva a doprava. Spleť listů a větví se za ní nesl matčin hlas, ale holčička byla příliš zaujatá hledáním, než aby poslouchala. Když zahlédla kulatý bílý cíl svého hledání, jak si tam sedí pod listnatým keřem, zařičela radostným vzrušením, posunula se dopředu, a když ji větvičky škrábly na noze, trhla sebou.

Po dalším odhodlaném náporu se už k míči dostala a usedla na zadeček, aby ho mohla vytáhnout. Za míčem se něco pohnulo. Něco tmavého, co se skrývalo v ještě temnějších stínech hustého podrostu.

Josie dosáhla konečky prstů na míč, zprudka do něj strčila a přikutálela si ho k sobě. Objala ho, přitiskla si ho k hrudníčku a už chtěla vstát ze země, když její malá bystrá očka zahlédla to

zvíře. Přisunula se blíže a skrčila se pod listy, aby lépe viděla. Mokrý a lesklý míč zůstal na chvíli zapomenut. Josie se plazila dopředu po všech čtyřech a úplně jí bylo jedno, že si od vlhké země ušpiní ruce a kolena. V tom šeru však mohla rozlišit jen tělíčko potažené drsnou černou srstí a dvě světélka, která se odrážela v očích toho živočicha. Ani se nepohnul, jen čekal, až se k němu přiblíží.

„Hodnej pejsek,“ řekla Josie šťastně. „Pocem. Tak pojď.“

Silná větev jí zahradila cestu, a tak za ni netrpělivě tahala, ale větev neustoupila. Sáhla tedy přes ni, protože zvíře chtěla pohladit po hlavě.

Zašpičatělá hlava sebou trhla a pak se natáhla k blížícím se prstíčkům. Holčička se zachichotala, celá blažená, že se s ní to zvířátko chce přátelit, a strčila do větve s ještě větší silou, aby se už mohla dotknout chlupatého tělíčka. Horký dech ze zvířecí tlamy jí polechtal baculatou ručičku.

Praskot lámajícího se podrostu, který se za ní náhle ozval, ji polekal a instinktivně ruku stáhla.

„Josie? Kde jsi?“ zněl otcův znepokojený hlas.

„Tady, tatínku,“ zvolala. „Mám tu pejška.“

Terry odsunul listoví a větve a našel svou dcerku na kolenou v blátě s bílým fotbalovým míčem u nohou. Její obličej zářil vzrušením.

„Počkej, až máma uvidí, jak vypadáš,“ zaláteřil a sehnul se, aby ji popadl do náruče.

„Je tam pejsek, tatínku. Můžeme si ho vzít domů?“

Otec se zadíval do přítmí za ní, ale když se otočila, aby mu ukázala místo, kde se zvíře skrývalo, bylo už pryč.

Kaštanově hnědý kuň uvolněně klusal po stezce vysypané hrubým šterkovým pískem. Jeho jezdec byl oděn do čistě bílé uniformy a tmavé jezdecké čapky. Charles Denison, nadlesní Eppingského lesa, byl toho krásného

říjnového rána spokojen.

Toto roční období měl ze všech nejraději. Zelené, žluté a hnědé odstíny podzimu dávaly lesu nový život a měnily jeho osobitost tím nejnádhernějším způsobem. Umírající listy zemi obohacovaly – bohatý zlatý koberec, který vytvářely na podlaze lesních končin, dodával půdě novou životní sílu, která se bude během zimních měsíců pozvolna vstřebávat. Vzduch byl svěží a jeho ostrost povzbuzující. A nejlepší ze všeho – nebyli tu lidé.

Rozlehlé lány zalesněné krajiny, zvlněných polí a zemědělské půdy byly útočištěm pro tisíce a tisíce Londýňanů i těch, kteří žili v urbanizovaných oblastech v okolí lesa. O víkendech a státních svátcích sem v letních měsících pořádaly nájezdy celé hordy lidí, kteří tu pak pohazovali odpadky a děsili bázlívou lesní zvěř svými hlučnými výpravami do hloubi hvozdu, během nichž pokřikovali, chechtali se a ničili stromy i podrost. Lidé se domnívali, že tento pruh svěží země je jejich vlastnictvím, a předpokládali, že náklady na jeho údržbu pocházejí z daní, které si platí, ale tak tomu nebylo. Tento svatostánek udržovaly soukromé finanční zdroje.

Ted' už však byli stejně pryč a přenechali les těm, kteří o něj pečovali, těm, kteří tuto rozlehlou přírodní rezervaci milovali pro její ticho a pohodu, pro pravidelně se střídající rytmus života i plachou lesní zvěř. Méně vřiskajících spratků a méně vyřvávajících tranzistoráků. O víkendech tu bývalo pořád plno – tak tomu bylo vždy, bez ohledu na počasí, zato ale ty pracovní dny. Pracovní dny jako tento, to vám bylo pravé potěšení. Denison zastavil svého koně, aby si pozorně prohlédl čerstvé značky u kořenů jedné břízy.

Kůru ohlodalo nějaké menší zvíře a odhalilo tak panenské dřevo pod ní – zářící a nahé. Byla to čerstvá rána. Lehce zavadil nohama o boky svého koně a pobídl ho vpřed, aby se mohl podívat na strom zblízka. Veverky, řekl si. Zatracená havěť, i když mají tak hezounké chundelaté ocásky. Kdyby

bylo po jeho, hezkých pár by jich pochytil do pastí nebo otrávil. Šedivé veverky obvykle na začátku léta napadaly stromy a ohryzávaly hlavní kmen kvůli sladké a šťavnaté vrstvě pod drsnou kůrou. Často se stávalo, že strom následkem takových útoků zahynul, zvláště tehdy, když byl kůry zbaven úplně. Laik prostě nemohl pochopit škody, které tato drobná zvířátka páchají – neuvědomoval si totiž, že to jsou hlodavci. Po červených veverkách nebylo pochopitelně ani stopy. Červené byly z lesa vytlačeny už před mnoha lety a počet šedých vzrostl na nekontrolovatelnou úroveň; letos však se kupodivu zdálo, že se jejich počet snížil.

Odtáhl koně od břízy a zvedl mu hlavu od šťavnaté trávy. Když Denison vedl koně zpátky na cestu, rozhlížel se a pátral po známkách dalších škod. Náhlý a prudký pohyb po jeho levici ho přiměl, aby se znovu zastavil. Úsek houští na druhé straně stezky se zuřivě roztrásl a pak se zase ustálil a rozhostilo se tísnivé ticho. V lese se to stávalo často – zvíře nebo pták polekaní příchodem člověka, náhlý útok jednoho živočicha na druhého – právě to dělalo les tak živým.

Náhlé a křečovité škubání v listovní a tiché, téměř neslyšitelné zavřeštění mu říkalo, že jeden lesní tvor padl za oběť většímu nepříteli. Žádný soucit nepociťoval, protože takový už byl zákon přírody, ale byl zvědavý, kdo se stal kořistí a kdo byl lovcem. Zamlaskal na koně a znovu ho šťouchl do boků. Hnedka udělala pár kroků ke křoví a pak se zastavila a její krk a nohy najednou ztuhly.

V podrostu už nebyl znát žádný pohyb a ani nebylo slyšet šustění neviditelných listů pod četnými vrstvami křoviska.

„No tak, holka,“ řekl Denison, zmatený neočekávanou nervozitou svého koně. „Tak běž.“

Kůň se však odmítal hnout z místa a vykulenýma očima pozoroval houští. Nevysvětlitelný strach, který koně přepadl, vyvolával v Denisonovi rostoucí netrpělivost – a strach to byl, protože myslivec dobře cítil, jak se ve zvířeti stupňuje napětí.

V koních se vyznal a znal jejich nálady a rozhodně znal i tuto. Teď se může kůň každou chvíli splašit.

„Tak stůj, Betino. Není tu nic, čeho by ses musela bát.“ Hladil hnědku po její dlouhé šíji a hovořil k ní tichým a konejšivě znějícím hlasem. Betina byla obvykle to nejpoddajnější zvíře a jen zřídka ji vystrašil prudký pohyb nějakého vyplašeného lesního tvora. „Uklidni se, holka, a zase pojedeme pryč.“

Kůň poskakoval z kopyta na kopyto a trhavými pohyby odtahoval hlavu od křoví, které teď bylo úplně tiché. Myslivec zatlačil levým kolenem, otěže přitáhl doprava a snažil se nasměrovat svého koně na stezku, pryč od podrostu, který v sobě skrýval jakousi hrozbu.

A pak se kůň najednou rozběhl. Z houštiny se už neozval žádný jiný zvuk a ani nebylo vidět žádný pohyb, ale napětí v jankovitém koni překypělo a klisna vyrazila. Její kopyta se s duněním bořila hluboko do cesty a za sebe vyhazovala vysoko do vzduchu hrudky hlíny.

Denison tahal za otěže, nohama se pevně zapřel do třmenů a ve snaze dostat hnědákův trysk pod kontrolu zvrátil celý svůj trup dozadu. Děs, který zvíře prožívalo, byl však mocnější než síla v ruce jeho pána. Když kůň pádil po rozvířené stezce, nízko rostlé větve se už ocitly v nebezpečné blízkosti Denisonova obličejce, a tak se rozhodl, že koně nechá, ať si jen běží po svém, hlavně aby se unavil a vyplýtlval svoji energii, než se jeho síla – a vůle – stanou zvládnutelnějšími.

Vyjeli ze stromů a Denison tiše poděkoval Bohu: před nimi se rozprostírala otevřená travnatá krajina. Když kůň opustil stezku a zamířil do bujně zelených polí, myslivec se modlil, aby klisna nezapadla do nějaké vyježděné brázdy nebo do nějaké díry a nezlomila si nohu. A jemu možná vaz.

Znovu zatahal za otěže a vycítil, že teď, když byl kůň venku z lesa v širé krajině, pomalu ho opouštělo rozrušení.

„Pr, holka! Tak stůj, holka! Pr, Betino.“ Denison se snažil nekřičet, ale překonat její stav, blízký panice, bylo obtížné.

Když se najednou ocitli na svahu, kůň klopýtl, ale podařilo se mu zůstat na nohou, i když se mu jedna končetina ošklivě zkroutila. Vrávoravými pohyby šel stále dopředu, protože hnací síla zběsilého trysku nesla jeho silné tělo stále vpřed. Náhlá změna rychlosti vrhla nadlesního dopředu, téměř přes hlavu zvířete. Zoufale se zachytil dlouhého krku, ale nohama už přestal svírat Betininy boky a jeho tělo sklouzlo ze sedla. Měl štěstí, protože se nohama dotkl země ještě ve chvíli, kdy se stále držel koňského krku. Visel na koni a jezdecké boty vlácel dlouhou trávou a svou vahou zvíře stále více zpomaloval. Kůň se pozvolna zastavil, třásl se po celém těle, koulel očima a z nozder i z tlamy se mu valila pěna. Betinin trup se leskl potem – to od toho, jak se snažila vyprostit svůj krk z mužova objetí.

„Tak klid, holka.“ Denison oddychoval úlevou, že má všechny kosti pohromadě.

Pevně se zapřel nohama a pokračoval v konejšení koně – hovořil k němu, hladil ho po hlavě, prostě ho uklidňoval.

Ukázalo se však, že uchlácholit Betinu bude dost obtížný úkol, a podle toho, jak zvíře napadalo na jednu nohu, Denison zjistil, že si zranilo kotník. Opřel si hlavu o Betininu a říkal jí, že už je všechno v pořádku, že už jí nic nemůže ublížit, když vtom jeho pohled upoutal pohyb na nedalekém návrší.

Odtrhl hlavu od koně a zíral na ten kopeček. Rukou si nevěřícně promnul oči a zadíval se tam ještě upřeněji. Přelud však zmizel.

„Ať se propadnu,“ vydechl tiše.

V onom úseku lesa by se neměli vyskytovat žádní jeleni – ti byli chováni ve zvláštní oboře až na druhém konci lesa – poblíž Theydon Bais, kde byli v bezpečí, daleko od automobilů a lidí. Byla to velice vzácná stvoření, zvláště teď, v době říje. Za posledních padesát let se jejich počet snížil tak drasticky, že v

zájmu jejich ochrany musela být přijata mimořádná opatření. Dost zvláštní bylo už to, když někdo viděl ve volné přírodě pobíhat jelena, ale tohle bylo ještě podivnější. Je to už třicet let, co tu byl naposledy spatřen bílý jelen.

A v Denisonovi byly pověry a všelijaké, s lesem spojené lidové pověsti zakořeněny dost hluboko, aby měl z toho tísnivý pocit – věděl totiž, že náhlé zjevení bílého jelena je zlým znamením.

2

Když se auto přiblížilo vjezdu do laboratoří, začalo ubírat rychlost. Řidič pustil nohu z plynu a vozidlo zpomaloval spíše řazením rychlostí než brzdami. Vítr rozehnal šustivé popadané listí po silnici, a když vůz odbočil na klikatou příjezdovou cestu, která se vinula mezi stromy až k rozlehlé moderní budově, vytvořil na vozovce vzorkovaný povrch.

Pro společnost, která se zabývá regulací a likvidací biologických škůdců, to je příjemné prostředí, přemítal Lucas Pender, když své Audi zpomalil na povolenou rychlost. Hluboko v srdci hrabství Surrey, kolem deseti akrů trávníků, polí a lesa – byl by to ideální domov pro vysloužilé generály nebo možná i pro nějakou léčebnou farmu. Podle vzhledu objektu bylo těžké uhádnout, že jeho hlavním účelem je prověřování nových metod hubení hlodavců. Ratkill, společnost, pro kterou Pender pracoval, se zabývala i jinými činnostmi – v budově působila různá oddělení, která se věnovala likvidaci červotočů, odstraňování hniloby dřeva, impregnaci, izolaci, ochraně dřeva, hygieně i zhotovování vlastních výrobků pro tato konkrétní odvětví, avšak oborem, v němž firma dosáhla věhlasu a který měl zásluhu na neuvěřitelném růstu společnosti za posledních několik málo let, bylo hubení krys a potkanů. Masakry, které krysy napáchaly

před čtyřmi lety v Londýně, udělaly ze společnosti, jako byla tato, rostoucí průmyslové odvětví. Ratkill se však stal tou největší a nejuctyhodnější ze všech.

V době Velké pohromy, pod kterýmžto názvem tato událost vešla ve známost, byl Pender entomologem, provádějícím výzkumy pro jednu firmu, která se zabývala převážně ochranou dřeva. Sepsal několik prací o životě hmyzu, což bylo příznivé pro jeho prestiž, a přispěl svými materiály vydavateli encyklopedie, což zase bylo příznivé pro jeho peněženku. Jeho společnost měla tehdy sídlo v Huddersfieldu, takže měl to štěstí, že přišel o hrůznou invazi do Londýna a následnou evakuaci. Tito hlodavci, nová rasa monstrózních krys, byli nakonec vyhubeni plynem a pomocí ultrazvukových přístrojů vykořeněni ze svých podzemních doupat a až na několik málo závažných střetnutí s těmi, kteří plynu nějak unikli, se zdálo, že nebezpečí už pominulo. Ukázalo se však, že bude obtížné to tlumočit veřejnosti, protože choroba přenášená krysím kousnutím znamenala smrt pro stovky lidí. A úplně nemožné už bylo vymazat vzpomínky na ty, které ta havěť roztrhala na kusy.

Vládou prováděné šetření svalilo vinu na bedra příslušného ministerstva, a protože zodpovědný ministr byl sám zabit krysami, křik veřejnosti byl šikovně nasměrován proti jeho nedbalosti. Teď už se nikomu nechtělo riskovat: všechny kanalizační stoky, podzemní tunely metra, sklepy a sklady byly zkontrolovány a vydesinfikovány plynem, a ty, které byly považovány za potenciálně rizikové, byly zničeny. Jednalo se o rozsáhlou operaci, která už daňové poplatníky stála milióny, ale nikdo neprotestoval. Děs z toho všeho byl příliš veliký.

Ač se to může zdát jako perverzní, všichni si oddechli úlevou, až když byl nalezen první potkan. Potkani, kteří byli vždy nepřáteli krys, a až do té doby bývali převládajícím druhem, byli tehdy vytlačeni novou rasou *Rattus rattus*, krysami, protože ty se mezitím staly nejen silnějšími, nýbrž i

chytřejšími. Návrat potkana byl proto dobrým znamením, neboť to znamenalo, že krysy už doopravdy zmizely. A s těmito menšími živočichy se pochopitelně také dalo snadněji zatočit.

Společnosti věnující se hubení hlodavců jen vzkvétaly, protože byl přijat zákon, který říkal, že jakákoliv známka výskytu této škodné se musí okamžitě nahlásit místním úřadům, které měly právo vyhlásit karanténu a provádět šetření. Ministerstvo zemědělství a Úřad na ochranu životního prostředí pracovaly ruku v ruce s různými kontrolními společnostmi, ale největší vládní zakázku dostal Ratkill, a to díky odhodlanému úsilí mladého výzkumníka Ratkillu Stephena Howarda během Velké pohromy, kdy sehrál významnou roli při konečné porážce krys. V době krysího náporu si udělal hodně přátel ve vládních kruzích, na které zapůsobil svým energickým postupem a svými věcnými znalostmi. Pender dospěl k podezření, že zvláštní kontakty na ministerstvech přispěly k Howardově vzestupu v hierarchii Ratkillu víc než jeho znalosti biologie a organizační schopnosti.

Přesto však se spolu dobře znali už od studentských let. Penderovi bylo jednatřicet a byl o rok starší než Howard. Oba tehdy studovali na univerzitě zoologii, ale po ukončení školy se rozešli a vydali se po různých cestách do odlišných oborů. Tu a tam nějaký ten telefon, jednou za rok setkání – až na takovou úroveň ochladly jejich vztahy. Brzy po Velké pohromě, když město bylo očištěno od zamoření a život se vrátil do normálních kolejí, se však zase zkontaktovali a Howard pozval Pendera do Londýna. Tehdy byl Howard v Ratkillu už vedoucím výzkumu, obchod vzkvétal díky obrovské vládní zakázce a objednávkami zasypávaly Ratkill i ostatní země, protože strach se z Anglie rozšířil do celého světa. Howard potřeboval kvalitní spolupracovníky a Pender měl své vlastní důvody, proč chtěl u společnosti pracovat. Během pěti týdnů se

stal tím, čemu se v Ratkillu říkalo ‚specialista na odstraňování problémů‘, vyšetřovatel v záležitostech týkajících se hlodavců. Veřejnost používala termínu ‚krysař‘. S prací byl spojen vysoký plat, protože v sobě nesla i jistý prvek rizika. Pender nepotřeboval příliš času, aby pochopil postupy vyhledávání a hubení škůdců. Pustil se do studia těchto zvířat, jejich životního cyklu, návyků a preferencí a také se poučil o různých jedech, používaných k jejich likvidaci.

V prvním roce jeho činnosti pro společnost byly objeveny pouze tři skupinky krys a s těmi bylo rychle a bez problémů naloženo. Nikdo přesně nevěděl, jak mohly odolat ultrazvukovým vlnám, které je měly přivábit do uzavřených a plynem zamořených prostor, ale všeobecně se předpokládalo, že prostě nějak uvízly pod zemí právě ve chvíli, kdy byly vibrace vysílány. Všichni přijali s úlevou zjištění, že u krys došlo k narušení normálního tempa reprodukce. Přístroj vysílající zvukové vlny totiž způsobil krysím samicím stres tak tíživý, že jim vyschly mléčné žlázy, což mělo za následek, že nově narození hlodavci zahynuli hlady. Jedinci v nalezených skupinkách už byli staří a napůl vyhladovělí a ti, kteří byli polapeni zaživa, brzy uhynuli. Mnozí biologové zastávali teorii, že mozkové buňky krys byly vysokofrekvenčními zvukovými vlnami natrvalo poškozeny, což uvedlo jejich normální tělesné funkce v naprostý zmatek. Zdálo se, že je to rozumná domněnka.

Na této nové, nyní vymizelé rase byla alarmující ta skutečnost, že se jednalo o mutaci. Podle všeho si zoolog William Bartlett Schiller nelegálně přivezl krysu – mohlo jich být i víc, to ale nikdo neví určitě – z jednoho ostrova u Nové Guineje. Z ostrova, který byl využíván k jaderným testům. Jejich doupě bylo odhaleno poblíž londýnských doků, ve sklepě starého domu, který tento zoolog za svého života vlastnil. Schiller dopustil, aby proběhlo páření tohoto tvora – nebo tvorů – s normální krysou, zvanou též lodní, čímž vytvořil

úplně nový druh. Studie, v nichž Schiller pojednával o účincích ozáření a o mutacích, byly nalezeny v jeho pracovně, právě tak jako náčrtky pitvaných zvířat. Fakta o této záležitosti média sice důkladně zdokumentovala a v plné šíři byly publikovány i výsledky vládního šetření, avšak... Avšak při pozdějších četných debatách se Stephenem Howardem Pender vycítil, že se něco tají.

Zanechal audi na parkovišti, vešel do budovy, a když míjel vrátnici, zamával na ženu za přepážkou.

„Jak bylo v Cheshire?“ zajímala se.

„Chladno,“ odvětil se širokým úsměvem. „Je Stephen Howard ve své kanceláři?“

„Je, ale nebude tam dlouho. Jede sem delegace z ministerstva zemědělství, takže je bude do oběda provádět po laboratořích.“

„Dobře, zkusím ho chytit dřív, než sem přijedou.“

Pender zdolal schody a kráčet dlouhou chodbou, která směřovala do zadního traktu budovy. Okna, z nichž byly vidět okolní pozemky, byla umístěna na jedné straně chodby a dveře kanceláří na druhé. Když se přiblížil k otevřeným dveřím jedné z nich, přivítal ho klapot psacího stroje.

„Ahoj, Jean, je tam?“ zeptal se, když vstoupil do kanceláře.

Howardova sekretářka vzhledla na Pendera od psacího stroje a vyslala k němu rozzářený úsměv.

„Ahoj, Luku. Jaká byla cesta?“

„Šlo to,“ odvětil neurčitě. Kývl hlavou směrem ke dveřím kanceláře vedoucího výzkumu a zvedl obočí.

„Není,“ odpověděla mu Jean. „Šel dolů do laboratoří, aby se přesvědčil, že všechno klapě. Budeme tu mít návštěvu z...“

„Já vím – Ministerstvo.“

Přítakala.

„Nechám si tu aktovku a pak si ho najdu. Mám za to, že se

mnou chtěl mluvit.“

„Jo, to chtěl. Už ti naplánoval další cestu.“

„Ježíši, vždyť jsem se sotva vrátil. Musím taky ještě vypracovat zprávu z téhle cesty.“

„Myslím, Luku, že je to jenom nějaká rychlovka,“ pravila sekretářka.

Pender si povzdychl. „Asi bych měl být za to vděčný. Co tvůj přítel?“

„Pořád dokola,“ řekla. „Na oběd jsem volná.“

Došel ke dveřím a zazubil se. „Dám ti vědět,“ prohlásil a rychle uhnul za dveře, aby unikl tužce, kterou po něm mrštila. Když pak zase krácel chodbou, spokojeně se usmíval a jen sebou trhl, když zaslechl šťavnatou nadávku, která se za ním nesla.

Dva ze svých kolegů našel v prostorné kanceláři, kterou s nimi sdílel v oddělení, jež mělo na starosti řešení mimořádných problémů. Dva byli toho času v různých končinách země a prošetřovali stížnosti na škůdce a šestý toho před měsícem nechal, protože těch ‚malých chlupatých potvor‘ už měl plné zuby.

Ti dva, jeden entomolog jako Pender a druhý biolog, mu zamávali na pozdrav a hned zase bušili do psacích strojů. I oni nenáviděli papírování, které s sebou přinášela jejich práce, ale i oni už přišli na to, že se ho zbaví jediné tak, že s ním pěkně pohnou. Pender otevřel aktovku, vyňal několik listů papíru se svými ručně naškrábanými poznámkami a položil si je na psací stůl. Pak vyšel z kanceláře a vydal se hledat Stephena Howarda.

Procházel laboratořemi v přízemí a občas se zastavil, aby se podíval do klecí na krysy a myši, které tu žily v zajetí. Mnohé z nich vypadaly otupěle, protože jim byly pomalu podávány různé jedy, aby tak bylo možné pozorovat jejich reakce. Jiné se zdály být aktivní, měly bystrá očka a ve snaze se osvobodit

prostrkovaly tenkými kovovými mřížemi chvějící se čenichy. Pender se letmo podíval na několik ultrazvukových generátorů, které byly uloženy pohromadě na lavici u jedné stěny laboratoře. Zasílali jim je výrobci z celého světa, protože velice usilovali o to, aby měli na svých produktech doporučující etiketu společnosti Ratkill. Princip většiny přístrojů spočíval v tom, že škůdce odháněly, místo aby je vábily, a výrobci o nich tvrdili, že jsou neocenitelné pro vyčištění továren, obchodů i ostatních budov, kde jsou nějaké problémy se škodlivými hlodavci.

Přistoupil k technikovi, který u lavice zevrubně zkoumal vnitřní chod jednoho z přístrojů.

„Je některý z nich dobrý?“ vyzvídal Pender.

Technik sebou trhl a zvedl k němu hlavu. „Á, buďte zdrav, pane Pender. Neviděl jsem vás.“ Zase sklonil hlavu, aby lépe viděl do útrob přístroje. „Ne, žádný z nich asi k ničemu nebude. Fakt, mají moc nízkou frekvenci. Myslel jsem si, že by tenhle japonský model mohl být účinný, protože má nastavitelný rozsah a na horním konci stupnice už dává docela slušný akustický tlak. Krysy si ale za chvíli zvyknou i na něj.“

„Jak širokou oblast pokryje?“

„Asi 3 000 čtverečních stop. Vysílá přerušovaný tón, který krysy na chvíli zmate. 18 kilohertzů je frekvence, kterou ty potvory nenávidí ze všeho nejvíc, ale je to trochu nepříjemné i pro nás, lidi. S krysami je ta potíž, že se všemu moc rychle přizpůsobí, takže po nějakém čase jim nevádí ani tenhle kmitočet.“

„Ale po určité omezenou dobu to funguje.“

Technik přisvědčil. „Krátkodobě, to ano.“

„A co ultrazvukové přístroje, které je mají přilákat?“

„Totéž. V Londýně to tenkrát zabralo, protože je do té doby proti nim ještě nikdy nepoužili, takže krysy neměly příležitost

tomu zvuku přivyknout. Šlo to tak dobře, že je pobili hned napoprvé.“

„Pár jich uteklo.“

„Těch ale nebylo tolik, aby to muselo někoho znepokojovat. A stejně brzy dodělaly.“

„Kdyby ale přežily a dál se rozmnožovaly, mohly si vypěstovat určitou odolnost vůči těmhle zvukovým vlnám?“

„Ta možnost tu je.“

Pender se v duchu otřásl. Když se to všechno uváží, Londýn tehdy vyvázl jen taktak.

„Je tady někde pan Howard?“

„Asi před dvaceti minutami sem přišel s panem Lehmannem a pak odešli zadem ke kotcům.“

Pender zanechal technika s jeho prací a vydal se k východu z laboratoří. Pečlivě uzavřel za sebou dveře a pak vstoupil do podlouhlého objektu, který připomínal skladiště nebo dílnu a na dveřích měl nápis: ‚Pozor – nebezpečí otravy jedem‘. Když stavením procházel, do nosu ho šťípál zápach slámy a krysího trusu a tu a tam zahlédl, jak se v některém ohrazeném kotci, které se táhly po stranách chodby, mihlo tmavé tělíčko. Na strategických místech uvnitř oplocených prostor byly umístěny násypníky a v nich různé směsi zkombinované s potravou, přičemž každá směs obsahovala nějakou jinou látku, která měla hlodavce svou vůní nebo zápachem povzbuzovat, aby určitou potravu konzumovali po určitou dobu, než jim bude podána smrtelná dávka jedu. Vábící látka, které hlodavci dávají největší přednost, by byla cennou pomůckou při jejich hubení.

Budova byla úplně vylidněná a Pender dospěl k závěru, že Howard a hlavní biolog laboratoře Mike Lehmann prošli rovnou k venkovním kotcům. Když vyšel ven, hned se mu ulevilo – objekt, který opustil, byl prostoupen pachem smrti. Štěrkem vysypaná cesta ho zavedla do prostoru, kde se rozprostírala zahrada, a pak ještě dále, na travnaté políčko.

Před sebou spatřil postavy dvou mužů, kteří zírali do prostorného kotce s krysy. Když k nim přistoupil, otočili se a zdálo se, že přinejmenším Lehmann je rád, že ho vidí. Přátelský vztah mezi Howardem a Penderem vzhledem k jejich vzájemnému služebnímu poměru poněkud ochladl. Howard míval pocit, že Pender někdy zapomíná, že pracuje *pro* vedoucího výzkumu a nikoliv *po jeho boku*.

„Nazdar, Luku,“ řekl.

„Stephene, Miku,“ opětoval pozdrav Pender.

„Jak to šlo, Luku?“ otázal se Lehmann, jako vždy chtivý diskuse. Po právu se měl stát vedoucím výzkumu on, Mike Lehmann, protože byl o hodně starší než Howard a u Ratkillu byl déle než patnáct let. Jakkoli se zdálo, že Lehmann vůči mladšímu Howardovi, člověku, kterého sám přijímal do zaměstnání, navenek nedává najevo žádnou zášť, Pender v jeho hlase občas postřehl přezíravý tón – to když se Lehmann se svým nadřízeným přel o nějakou konkrétní technickou záležitost.

„No, proti warfarinu jsou už docela odolní,“ poznamenal Pender a opřel se o plot, který obklopoval kotec. „O tom není pochyb.“

„Takže se to šíří?“ zeptal se Howard zneklidněně.

Pender se zadíval na vedoucího výzkumu a nikoliv poprvé byl překvapen tím, jak se stárí jakoby vnucovalo do Howardových rysů. Vlastně ne, to spíše Howard *sám* nutil stárí, aby se zabydlelo v jeho rysech, skoro jako kdyby ho přidaná léta měla dělat vhodnějším pro funkci, kterou zastával. Jeho řídnoucí vlasy byly hladce sčesány dozadu a horní ret mu zdobil tenký světlý knírek. I brýle, které nosil, byly těžké a nevzhledné. Co ještě potřebuješ, je fajfka, pomyslel si Pender a pak zase obrátil pozornost k položené otázce.

„Ano, rozhodně se to šíří. Montgomeryshire, Shropshire, Nottinghamshire, Gloucestershire a Kent bývaly jediné oblasti,

kde bylo možné najít krysy a potkany odolné proti jedu – samozřejmě kromě několika míst v Dánsku a Holandsku.“

„A našich vlastních laboratoří,“ prohodil Howard.

„Ano, jenomže ty naše krysy byly speciálně vyšlechtěné, aby byly odolné. Ta zvířata venku ale získávají odolnost přirozenou cestou. Zkrátka a dobře, už jsou v Cheshire a před několika týdny jsem našel několik skupinek i v Devonu.“

„Ale nejsou to krysy?“ zeptal se Howard s nadějí v hlase.

„Ne, jen obyčejní potkani. Žádné obludy to nejsou, ale myslím, že když je máme nějak regulovat, budeme muset brzy vyvinout nějaké nové jedy.“

Pender shlédl k zemi kolem betonového soklu oplocení. „Někdo se snaží dostat dovnitř?“ otázal se a ukázal na vyhrabané díry.

„Ano, divocí potkani z polí,“ sdělil mu Lehmann. „Vědí, že je tady spousta potravy, a tak se pokoušejí připojit ke svým krotkým kámošům uvnitř. Život ve vězení může být i luxus. Beton jde ale dvě stopy do země, takže se tam spodem dostat nemůžou.“

„Budu potřebovat tvou zprávu co nejdříve,“ řekl Howard. „Každou chvíli sem dorazí lidi z ministerstva – škoda, že nemám závěry tvého šetření, abych jim je ukázal. Vypadá to tak, že si tenhle problém vyžádá ze strany vlády další investice.“ Zdálo se, že je mírně rozladěný skutečností, že krysař není schopen se okamžitě vytasit se strojopisnou zprávou.

Pender se jen líbezně usmál. „Nějakou dobu mi trvalo, než jsem shromáždil fakta. Nemyslel jsem si, že bys chtěl nějaké divoké domněnky.“

„Ne, ne, samozřejmě že ne. Promiň, Luku. Nechtěl jsem, aby to vyznělo jako netrpělivost, ale tohle by mohlo ovlivnit směr, kterým se v příštích pěti letech dáme.“

„Já si tedy nemyslím, že tyhle přístroje budou tou správnou

odpovědí.“ Byl to Lehmann, kdo promluvil, a podle jeho břítkého tónu Pender vytyčil, že se jedná o sporný bod mezi oběma muži.

„To teď nemůžeš takhle tvrdit, Miku.“ Howard se ani nesnažil zakrýt podráždění, které prožíval. „Pořád nám posílají nové generátory a každý z nich se proti tomu poslednímu jeví jako krok vpřed.“

„Já jen vím, že naše výrobní oddělení nad tím tráví spoustu času, a to přitom používají ty nejlepší nápady ostatních výrobců.“

Obličej vedoucího výzkumu zrudl hněvem. „Jsme v téhle branži, abychom vydělali peníze, to je ti snad jasné, Miku. Když přijdeme se schopným přístrojem, vláda bude výrazně investovat do jeho velkovýroby.“

„Pokud ale budou skutečně účinné. Co si myslíš ty, Luku: jedy nebo ultrazvukové přístroje?“

Pender neměl chuť se dát zatáhnout do hádky, zejména, když šlo o záležitost, na kterou neměl odpověď.

„Já nevím, Miku. Vzhledem k tomu, že naše jedy začínají selhávat, mohly by být jediným řešením generátory. Podle mě je ale zapotřebí provést další výzkumy vlastního komunikačního systému krys. Víme, že samy produkují ultrazvuk a ke své orientaci zachycují jeho ozvěnu, která se odráží od předmětů, takže spíše než se pokoušet o narušení jejich endokrinního systému by řešením mohlo být použití právě těchto přístrojů.“

„Ale alfachloralóza, kumatetralyl a chlorofacinon se ještě důkladně neotestovaly,“ namítl Lehmann.

„Zatím ne, ale i na to dojde,“ přerušil ho Howard. „V současné době zkoumáme všechny možnosti. Poslyš, Luku, kdy můžu dostat tvou zprávu?“

„Mohl bych na ní začít pracovat už dnes, ale Jean mi řekla, že pro mě máš v zásobě další výlet.“

„Cože? Ale jasně, já už zapomněl. Promiň, poslal bych tam někoho jiného, ale Kempson a Aldridge pracují na svých zprávách, které potřebuji, a Macrae s Nolanem jsou na severu. Jsi jediný, koho mám k dispozici.“

„To je v pořádku. Mně to přece nevadí. O co jde?“

„Na druhém konci Londýna je jakési Středisko ochrany přírody. V okolí zaregistrovali známky výskytu krys nebo potkanů a běžné rodenticidy zřejmě nemají příliš velký účinek. Nedomnívají se, že je proč se znepokojovali, ale zákon říká, že se to musí nahlásit, a tak to tedy udělali. Rád bych, aby ses tam rozjel už dnes.“

„Na takovéhle šetření přece nepotřebuješ mě. Nemohly by to zařídit místní úřady?“

„Bohužel ne. Londýn je stále citlivou oblastí a naše smlouva s ministerstvem stanoví, že máme povinnost vyslat odborníka, aby prověřil jakýkoliv problém s hlodavci v okruhu třiceti mil od města.“

„Proč nás ale nezavolali dřív, než tam začali patlat jedy?“ nadhodil Lehmann rozmrzele. „Takhle začal celý ten malér s odolností proti warfarinu – amatéři nepodávali správné dávky a dovolili krysám, aby si vypěstovaly vůči němu odolnost.“

„Nepovažovali to za dost velký problém. Oni to za velký problém nepovažují ani teď, ale prostě si kryjí záda.“

„Tak kde je to Středisko ochrany přírody?“ otázal se Pender. „Nikdy jsem neslyšel, že by poblíž Londýna bylo něco takového.“

„A je tam prý už nějakou dobu,“ odvětil Howard. „Leží v oblasti zeleného pásu, který začíná tam někde na okrajích východního Londýna. Eppingský les.“

3

Reverend Jonathan Matthews sledoval, jak dva muži zasypávají hrob, a v duchu odříkal svou vlastní osobní modlitbu za zesnulou. Jeho farnost byla neobvyklá, protože většinu jejích příslušníků tvořili lesníci. Tento termín se však nesměl brát příliš doslovně – jen málo z nich jich pracovalo přímo v lese. Rozlehlá lesnatá oblast byla ze všech stran obklopena okrajovými městskými čtvrtěmi; do vnějších okrajů lesa se už zakusovaly cihly a malta. Necelých deset mil odtud ležel střed města, který mohl nabídnout lépe placené zaměstnání. Někteří pořád ještě obdělávali půdu, ale těch bylo poskrovnu, protože práce to byla namáhavá a nabízela jen nízký výnos. Jeho kostel v High Beach navštěvovalo několik hajných se svými rodinami a on jejich příchod vždy jen přivítal. Byla to zvláštní rasa, tihle ošetřovatelé lesa, jak jim s oblibou říkával. Pověštinou vážní a strozí muži, téměř viktoriánští ve svých postojích; jejich oddanost lesu a jeho zvířectvu však byla obdivuhodná. Vycítil, že ta jejich drsnost má původ v drsnosti samotné přírody; práce pod širým nebem za jakéhokoliv počasí a neustálá snaha udržet správnou rovnováhu lesního života i přes nepříznivou polohu lesa v nich vypěstovaly zarputilost, které rozuměli jen nemnozí.

Kostel zasvěcený Mládětkům byla starobylá stavba, jejíž

zasedlá věž zoufale potřebovala opravu. Nevelká budova, jejíž rozměry jí jen přidávaly na historickém půvabu, bývala zřídka kdy zaplněná do posledního místečka. Reverend Matthews zde působil jako vikář už více let, než byl sám ochoten si pamatovat, a proto hluboce želel ztráty tak oddané farnice, jakou byla paní Wilkinsonová. Ještě v osmasedmdesáti patřila k těm aktivnějším příslušníkům církve – nikdy nevynechala nedělní bohoslužbu a vždy též docházela na ranní modlitbu; její práce pro strádající ve farnosti, a to bez ohledu na přibývajícím věk, byla zářným příkladem pravého křesťanství.

Pohřební obřad před hodinou měl dobrou návštěvnost, protože paní Wilkinsonová byla v komunitě dosti oblíbená, ale teď už byl hřbitůvek přiléhající ke kostelu až na něj a ty dva hrobníky prázdný. Jejich lopaty se s tupým duněním bořily do hromady měkké země vedle otevřeného hrobu a půda dopadající na víko rakve vyvolala ve vikářově hubeném těle mrazivé zachvění. Byl to zvuk konečnosti. Představoval konec života na tomto světě a bez ohledu na to, jak často vyprávěl svému stádečku o překrásném životě, který poté nastane, on sám se toho okamžiku bál.

Tyto pochybnosti se dostavily teprve nedávno. Jeho víra bývala kdysi neotřesitelná a jeho lásku k lidstvu nemohlo narušit žádné krušné období. Teď, když jeho vlastní život dospěl do let posledních, ať už jich bude pět nebo patnáct, byla jeho mysl zatížena starostmi. Myslel si, že už pochopil nebo alespoň akceptoval všechny ty velké krutosti světa, ale jeho tělo zesláblo a víra s ním. Říkalo se, že lidstvo dosáhlo nového stupně civilizace, ale krutosti pokračovaly, a pokud je to vůbec možné, zdály se být ještě záluďnější než dříve. Osobní útrapy sice překonal, ale místo aby jeho duchovní já posílily, postupně ho podemlely a ponechaly ho zranitelné, odhalené. Rmoutící se farníci mu často kladli otázku, jak jen Bůh může strpět takové šílenství. Jeho odpověď, že nikdo nemůže pochopit cesty Boží, ale ty že jsou v konečném výsledku správné, jim dodala

pramalé útěchy a jemu samému teď také.

Takoví lidé jako paní Wilkinsonová a jeho drahá zesnulá manželka Dorothy by si v tom svou duchovní odměnu určitě našli, protože to oni ztělesňovali dobro, které stále ještě existovalo. Těžký zvuk hlíny dopadající na dřevo však tento ideál poněkud oslaboval; dodával smrti až mrazivou opravdovost. Co když jejich Bůh není takový, jak si všichni myslí? Přejel si rukou přes čelo a mírně se zapotácel. Farníci se nikdy nesmí dozvědět o jeho pochybnostech – potřebují pevné a neochvějné vedení. Jeho obavy byly jeho tajemstvím a určitě je překoná modlitbou. Léta na něm prostě zanechala stopy, to je vše. Však znovu získá svou starou víru a překoná hříšné otázky – a to již brzy. Dříve než zemře.

Oba pracovníci teď zhluboka oddychovali – svůj úkol už téměř dokončili. Odvrátil se, protože nechtěl zírat do mělké brázdy, do té pečeti smrti, a tak se rozhlížel po tichém a prosluněném hřbitůvku. Neutuchající šum okolních stromů byl příjemnější než zvuky, které vydávali hrobníci. I tak se ale nacházel v rozrušeném duševním rozpoložení a kladl si otázku, zda je to kvůli tomu, že les teď působí tak tísnivým dojmem. Vikář cítil, že je pozorován. Nebo že by byl jen duševně naprosto vyčerpaný? Nemohla by právě to být příčina, proč se mu zdá, že ho ze stínů pod listnatými stromy sledují desítky očí, že strhávají jeho fasádu a nazírají do hlubin jeho provinění?

Zavrtěl hlavou, protože věděl, že tenhle hrozný pocit musí potlačit dříve, než ho to zlomí. Les však měl v poslední době úplně jinou atmosféru. Nikdo z jeho farníků se o tom sice ani nezmiňoval, ale v očích myslivců zachytil určité pohledy. Když pozorně prohlíželi podrost, zmocňoval se jich nepříjemný pocit.

Díval se do vzdáleného listoví a snažil se proniknout zrakem do tmavých ploch. Byl to pohyb? Ne, to bylo jen kapradí, které rozčeřil vánek. Musí se dostat z této destruktivní nálady, musí

se zase ovládnout. Eppingský les a jeho obyvatelé, to byl jeho život. Ten les miloval. Tak proč najednou vypadal tak hrozivě?

Brian Mollison byl čtyřicátník se širokými rameny, rozložitým hrudníkem a silnými stehny, který nenáviděl svou matku a hnusil si děti, které vyučoval. Kdyby se byl oženil – kdyby mu matka *dovolila*, aby se oženil –, mohl svůj problém docela dobře vyřešit. Láska a sexuální uspokojení by možná utlumily nebo alespoň odvrátily jeho nepřírozený sklon. Nikoliv však nevyhnutelně.

Začalo to, až když mu táhlo na dvacátý rok, a tehdy se mu ještě dařilo nechat si svůj zvláštní sklon pro sebe. Opuštěná, tichá místa – místa, kde nebyli lidé, byla nejlepší, protože tam nehrozilo žádné nebezpečí. Jak ale šla léta, přišel na to, že to nestačí. Něco chybělo. Posléze ale zjistil velmi přesně, co to je, a bylo to právě to nebezpečí. Nebo, ještě přesněji, vzrušení z nebezpečí.

Jeho problém spočíval v tom, že se mu líbilo obnažovat své tělo nebo – opět ještě přesněji – své genitálie. Napřed mu postačovalo předvádět se na odlehlých místech přírodě kolem sebe, ale ukázalo se, že daleko větší vzrušení mu přináší, když se obnažuje před lidmi. Přišel na to jednou, když začal působit na nové škole, kde byl jmenován učitelem tělesné výchovy. Jeho matka – kráva jedna pitomá – mu nedbale vyspravila gumu u kalhot teplákové soupravy, a když jednou předváděl chlapcům – byla to chlapecká škola –, jak vyskočit ze dřepu do vzduchu třicetkrát za sebou bez přestávky, tepláky mu sklouzly ke kolenům a ke všeobecnému potěšení žáků odhalily úplně všechno.

To mohl být začátek kariéry zmařené nepříjemnými posměšky – alespoň na oné škole, ale on si na ně hned tvrdě došlápl. Jeho zuřivý výbuch měl spíše zakrýt jeho rozpaky než vyjádřit hněv na chlapce, protože poté, co si dal kalhoty nachvat do pořádku, postřehl, že jeho tělo začíná reagovat na

utajené potěšení, které právě prožil. Bylo moc dobře, že tepláky jsou tak volně padnoucí a plandavý oděv. Zda by byl na ty chlapce i na své další žáky tak protivný, i kdyby se tento incident neodehrál, je sporné. I bez toho měl nepříjemnou povahu, a kdyby ho nemilovala jeho vlastní matka, neměl by ho rád nikdo.

Během těch let si na svou perversi dával dobrý pozor, protože místo učitele tělesné výchovy potřeboval, aby uživil sebe a svou napůl invalidní matku – děvku jednu praštěnou –, a třeba jen sebemenší náznak, že by mohl být nějak *zvláštní*, by znamenal okamžitý konec jeho kariéry. Ne že by *sám* sebe považoval za zvláštního. Byl to spíše takový koníček.

Když stál v dopravní špičce v přeplněném vlaku metra a měl na sobě volný nepromokavý plášť, takový, co má kapsy bez dna, působilo to na něj tak, že málem omdléval vzrušením. Rozechvění vyvolané vědomím, že pouze tenká vrstva látky dělí jeho úchvatně vztyčený úd od ženského těla, které na něj bylo namáčkuté, mívalo takový účinek, že mu až měkla kolena. Pozor si musel dávat především na dech. Ženy často přišly na to, co se děje. Tlak připomínající dotyk železné tyčky, který na sobě pocítily, mohl mít jen jedinou příčinu, ale obvykle se jen v rozpacích zapýřily a na další zastávce vyběhly ven – nebo se otočily, aby ho přejely sžíravým pohledem, který opětoval strnule kamenným výrazem. Jeho drsné vzezření – nakrátko ostříhané vlasy, masivní čelist, nos mírně ohnutý už od dob, kdy se věnoval boxu – vždy zvítězilo. Nebyl to prostě chlap, se kterým by někdo snadno zametl.

Kina byla výhodná – sedával tam ve tmě s rozevřenými kalhotami a s přšipláštěm přehozeným přes klín a připraveným k tomu, aby mohl být v pravou chvíli odsunut.

O veřejné záchodky moc nestál. Jednou to tam zkusil vestoje u mušle s penisem v ruce, ale přítomnost ostatních mužů, zaměstnaných tou samou činností, ať už normální nebo úchylné povahy, ho příliš rušila. Dvakrát se s ním pokusili

navázat kontakt a to ho vážně vystrašilo.

Železniční nástupiště byla v pořádku, pokud ovšem našel osamělou ženu na jinak prázdné lavičce. Postavit se před ni a sledovat, jak jí tělo tuhne děsem, bylo mimořádně příjemné; a když pak pomalým a vzletným pohybem roztáhl pršiplášť, přineslo mu to potěšení, kterému se nic nemohlo rovnat. Samozřejmě se potom musel dát rychle na ústup, ale vždyť v tom také spočívala alespoň polovina celé té legrace. To se mu pak srdíčko pěkně rozbušilo.

V železničním vagónu to už ale nikdy nezkusí. Jeden čas to bylo docela povyražení, když tak na každé zastávce střídal vagóny, dokud nenašel takový, kde seděla jen jedna samotná ženská. Ta obvykle samou hrůzou ztuhla a on vždy vyskočil hned na příští zastávce, dokud neměla příležitost ztropit poplach. Jednou večer ale jakási vyžděšená pasažérka dostala jako na potvoru hysterický záchvat. Měl tehdy tak nahnáno, že málem vyskočil z okna! Jeho úpěnlivé prosby jí nezabránily v tom, aby zatáhla za záchrannou brzdu, takže když se vlak s trhnutím a skřípotem zastavil, svalil se na ni. V té chvíli propadla skutečné panice. Ještě dnes mu zvonilo v uších její pronikavé vřískání! Kristepane, pak není divu, že si některé vykoledují krvavý mord.

Tehdy vyskočil z kupé, přičemž si poranil koleno, a vyklopýtal do tmy. Měl štěstí, že ho nesrazil projíždějící vlak. Podařilo se mu uprchnout, ale cestu domů měl dlouhou, protože se té noci už neodvážil použít služeb Britských drah, a tak šel raději pěšky. Čtrnáct dní si pak nikam nevyrazil. Byl příliš otřesený. Matka – ta škatule jedna stará – ho obskakovala a pořád otravovala a chtěla i zavolat doktora, protože si myslela, že je opravdu nemocný, ale namluvil jí, že se jen zchvátí a že ho několik dní v posteli zase postaví na nohy. Když se zotavování protáhlo do druhého týdne, vrátila se k rýpavým poznámkám pronášeným tím jejím traslavým hlasem a nakonec se mu ulevilo, že už jde zase do školy. Někdy si

kladl otázku, kde tak křehká a drobná žena bere energii na ten nekonečný příval slov. A někdy přemýšlel i nad tím, jestli snad něco netuší. Nedávno ji přistihl, jak po něm vrhá takové podivné pohledy. Ne, určitě nic netuší. Vždy byl tak opatrný – po každém výletu si vnitřek pláště vydrhl. Prostě stárne a její senilita se stupňuje, to je vše. Má strach, že by ji mohl opustit.

Tento incident ho přinutil, aby byl opatrnější než dosud a vyhýbal se uzavřeným místům, kde by mohl snadno padnout do pastí. Eppingský les se stal jeho nejoblíbenějším místem.

Divil se, že jej nepoužíval už v předchozích letech; bylo to tam všechno tak přirozené. Bylo tam tolik pustých místech, kde ty bláznivé ženské couraly se svými psy, holčičky tam jezdily na konících a chlapečci hráli fotbal; a bylo tam tolik podrostu, v němž se mohl skrývat, tolik stromů, za nimiž se mohl přikrčit. Jen si člověk musel pochopitelně dávat pozor na hajné – někteří z nich ani nenosili uniformu, a na tichých cestách občas hlídkovaly policejní vozy. Muž v teplákové soupravě byl v tak přírodním prostředí sotva podezřelou osobou. Pro jeho zvláštní činnost to bylo dokonalé místo, pravý ráj pro exhibicionisty. A byl tam i zdravý vzduch.

Svůj otlučený Morris 1100 zanechal poblíž hlavní silnice – jízda od jejich domku s terasou v Leytonstonu mu nezabrala o moc víc než přibližně deset minut. Dnes odpoledne měl ve škole volno, a tak se rozhodl, že využije vlídného počasí: postávat v lijáku a odhalovat příslušné partie v zimě, to zrovna velká taškařice nebyla. Při ošklivém počasí bylo také těžší najít divačku a dělat to jen tak pro sebe, to vám dost ubírá na radosti. Minulou zimu takhle pořádně nachladl.

Dneska byl den jako stvořený pro ty, kteří chtějí vyrazit na piknik nebo na procházku – vždyť byl víkend. Turistů tu kolem sice už moc nebude, ale vždy se najde nějaká znuděná hospodyňka s potomkem předškolního věku. Vyžadovalo to jen trochu trpělivosti.

Zprudka se nadechl, když najednou zjistil, že jeho trpělivost

má být odměněna. V dálce zahlédl bezmyšlenkovitě se procházející a úplně osamělou ženskou postavu. Rozprostírala se mezi nimi otevřená travnatá plocha, ale žena se právě vydala po stezce, která vedla ke stromům. Tu stezku znal a dobře věděl, že procházela hustě zalesněnou oblastí. Kdyby si pospíšil, mohl by obejít okraj loučky, ztratit se v lese a dorazit na jedno odlehlé místočko na cestě ještě před ní; a ve chvílích, jako byla tato, nebo tehdy, když se zachraňoval útekem, dovedl být velice rychlý. Tak tedy vyběhl a jeho vzrušený penis fungoval jako ukazatel směru.

Mollison postupoval stromy a podrostem tak rychle a tiše, jak to jen bylo možné, ale od samotné stezky se držel v dostatečném odstupu. Kdyby ho zaslechla nebo viděla, jak utíká, mohla by se zastavit a jít zpátky. Když usoudil, že už má před ní určitý náskok, vrátil se – teď už pomaleji a obezřetněji – ke stezce a rychle si vyhledal přímo ideální místočko. Stezka se tam rozšiřovala a vytvářela poměrně rozlehlou mýtinu, z níž vybíhalo několik dalších cestiček. Mohl se tu ukrýt v houští naproti místu, kde se ta ženská objeví, a pak ji znenadání zaskočit. Dokonalé! Přikrčil se v křoví, po tom ostrém běhu lapal po dechu a ke svému zklamání konstatoval, že mu ztopoření poněkud ochablo. Nepříliš složitá ruční práce tuto záležitost záhy napravila, ale dýchal teď ještě namáhavěji.

Než se objevila, plíce se mu zklidnily a pracovaly v těžkém, ale už pravidelnějším rytmu. Rozrušeně se nadechl, protože to bylo víc, než doufal – vždyť ona je to hezká ženská. Ačkoliv byla od něj ještě poměrně daleko, už poznal, že má slušnou postavu, zaoblenou, nikoliv ale plnoštíhlou, krátké hnědé vlasy a hezky vytvarované kotníky. Táhló jí na třicítku nebo už jí bylo něco málo přes třicet? Těžko říct na tu vzdálenost, ale starší určitě není. Byl si jist i tím, že je hezká.

Žena teď došla na okraj mýtiny a z nějakého důvodu se zastavila. Že by si ho všimla? Ne, to není možné – jeho úkryt byl příliš dobrý. Podívala se před sebe doleva a zdálo se, že

naslouchá. Hergot, ta ale vypadá dobře! To byla vlastně jakási prémie – nestávalo se často, že člověk narazil na nějakou šťabajznu, takže si nemůže dovolit nechat ji uniknout. Rozhodl se, že jí dá pořádně zabrat.

Ve snaze dostat své stupňující se rozrušení pod kontrolu si přes hlavu přetáhl bundu teplákové soupravy a položil ji na zem za sebe. Podíval se houštím a viděl, že už zase kráčí kupředu. Olízl si rty a polkl sliny. Znovu se zastavila a tentokrát i on zleva zaslechl šustění v podrostu. Mollison se zamračil a pokusil se dohlédnout do křovin. Musí tam být nějaké zvíře. Tak pojd', ty náno pitomá, to ti přece neublíží. Škubl za tepláky a stáhl si je dolů, až se mu jejich elastikovaný zadní díl zachytil za podrážky tenisek. Do prdele! ulevil si. Nemá čas, aby je vyprošťoval, vždyť za minutu ta ženská už bude špacírovat po jiné stezce.

Třásl se po celém těle a jeho vypracované svaly pokryla lehká vrstva potu. Začal se zvedat, ale najednou se svalil na záda, protože se mu teplákové kalhoty zamotaly do kořenu. Pichlavé listy mu poškrábaly zadnici. S námahou se zase drápal nahoru a nedbal pronikavého bodání, když ho křehké listové píchalo do rukou, protože věděl, že teď už ho určitě musela zaslechnout.

Vyskočil ze svého úkrytu s rozpřaženýma rukama, s nohama od sebe, jak mu to spadlé kalhoty jen dovoľovaly, se širokým šklebem na obličeji a pánví vyhozenou prudce dopředu, což vše mělo upozorňovat na jeho zvětšený úd.

Jenže ta žena zatím zmizela. Zahlédl pouze její vzdalující se postavu, když si to cupkala zpátky po stezce.

Jeho překvapení ustoupilo zklamání a pak rozmrzelosti a pocitu marnosti. Zahořkle se zadíval dolů na svůj rychle se smršťující úd a zaklel. Nemohla přece tak rychle reagovat na hluk, který způsobil, když tam klopýtl. Pak ten druhý zvuk zaslechl znovu a uvědomil si, že přichází z téhož místa jako předtím. Křoviny šustily, jako kdyby se jimi něco pohybovalo.

Kristepane, schovává se tam někdo jiný.

Vytáhl si kalhoty, chvatně popadl bundu a rozběhl se na druhou stranu.

Děti na sebe vzrušeně halekaly, když nořily své sítky na dlouhých nástavcích do tmavě zbarvené vody. Jejich škola nepořádala návštěvu Střediska ochrany přírody Eppingského lesa příliš často, takže to pro ně byl opravdu mimořádný svátek. Všechny byly mladší jedenácti let a přednášek o pestrosti lesní fauny, které jim poskytovalo Středisko, si příliš necenily, ale vzhledem ke stále se zhoršujícímu ohrožení životního prostředí se považovalo za účelné vštípit jim spíš respekt k přírodě než hluboké znalosti o ní. Právě proto v názvu Střediska figurovalo slovo ochrana. Ze strany škol všech stupňů, jejichž žáci a studenti Středisko navštěvovali, sice trval nátlak, aby přednášky byly zaměřeny na pozdější zkoušení, ale hlavním cílem lektorů bylo probudit v dětech lepší ekologické vědomí.

Jenny Hanmerová patřila ke čtyřem lektorům Střediska a na břehu rybníka se u vody právě shromáždila její třída. Protože celá plocha rybníka byla zastíněna stromy, jeho dno se dusilo mrtvými listy potaženými purpurovou pěnou, takže se voda v hloubce jevila jako značně tmavá a vegetace se omezila jen na řasy a několik chomáčů žabince. Voda, která byla chudá na kyslík, však i přesto obsahovala mnoho forem života: vodní vši, nitěnky, pijavice, larvy komárů, různé červy podobné myším ocáskům, bruslařky, vodní cvrčky a potápníky. Jenny popsala dětem všechny tyto živočichy už ve třídě a teď chtěla, aby si je žáci sami objevili v mnohem větší třídě – pod širým nebem. Bylo pro ně vzrušující, když si je mohli takto ‚ulovit‘, a ještě větší zábava nastala, když pak ve Středisku vzorky studovali pod mikroskopem.

„Dávej pozor,“ zvolala Jenny na jednoho příliš odvážného devítiletého chlapce, jehož jméno si nepamatovala a který se

nebezpečně nakláněl nad vodou, aby do síťky chytil jednoho zajímavě vyhlížejícího zástupce říše hmyzu. Litovala, že nikdy neměla příležitost poznat své žáky doopravdy individuálně, ale při tolika různých školách, které sem každý týden přijížděly, a při počtu pětadvaceti až pětatřiceti žáků na jednu třídu to bylo téměř nemožné. Některé skupiny složené ze starších studentů, kteří se připravovali na maturitu, absolvovaly delší kurzy a tady bylo možné si k nim vybudovat jakýsi vztah, nikoliv ale k mladším žákům, ačkoliv právě s těmi jí to připadalo zábavnější.

„To je dobrý, slečno, já dosáhnu,“ řekl chlapec a natáhl se se síťkou tak daleko, jak jen mohl.

„Patriku, okamžitě jdi od toho břehu!“ Tento ostrý příkaz zazněl od chlapcovy učitelky, malé baculaté ženy, jejíž oči jako by se nikdy nemohly dohodnout, kterým směrem se vlastně dívat; Jenny by přísahala, že ta žena hovoří k jinému chlapci, který stál nevinně dost daleko od okraje rybníka.

Provinilec Patrik neochotně ustoupil o jeden krok a na jeho tváři bylo patrné zklamání. „Takhle už ji nedostanu,“ postěžoval si.

„Podívejte,“ řekla Jenny a ukázala na drobný hmyz klouzající po vodní hladině. „Tohle je bruslařka, o které jsem vám vyprávěla ve třídě. Teď, když nám nastává chladné počasí, ji už neuvidíme.“

Usmála se, když děti sledovaly očima její ukazovák a vítězoslavně vyjekly, jakmile tento rychle se pohybující hmyz zahlédly. Vyprávět o životě zvířat v uzavřeném světě školní třídy bylo sice také pěkné, ale když děti tento život viděly na vlastní oči v jeho přirozeném prostředí, dodalo to celé věci rozhodně nový rozměr. Do vody se hned ponořilo pět sítěk s cílem polapit vyděšenou bruslařku.

„Ne, děti,“ řekla Jenny a zasmála se. „Hledáme řasy. Vzpomínáte, jak jsem vám vyprávěla o těch rostlinkách, které nemají ani kořeny ani květ? Kromě toho hledáme váleče.

Dívejte se, jestli je někde nezahlédnete.“

Děti přestaly trýznit hmyz, který měl tolik důvtipu, aby zamířil ke středu rybníka.

„Tak, děti, dělejte, co vám říká slečna Hanmerová,“ zahlaholila bodře učitelka s těkavýma očima. Zatleskala, jako by chtěla tento příkaz zdůraznit, a chichotající se děti se rozptýlily po bahnitém břehu rybníka.

„Držte se na téhle straně!“ zvolala Jenny starostlivě.

„Držte se na této straně!“ nařídila učitelka.

„Děkuji vám, slečno Bellinghamová,“ řekla Jenny a v duchu se bavila. „Jsou opravdu dobře vychované.“

Slečna Bellinghamová se sebevědomě usmála a oči se jí rozutekly od sebe, jak nezávisle na sobě sledovaly děti běžící do různých stran. „Musíte je prostě udržet na uzdě, to je celé.“

Jenny přitakala, zamrkala a odvrátila pohled od učitelčiných neposlušných očí. „Zdá se, že sem jezdí rádi.“

„Ale ano, je to pro ně náramná legrace!“ Slečna Bellinghamová si rychle uvědomila své faux pas. „A je to tak výchovné,“ dodala. „Jak dlouho už pracujete u tohoto Střediska ochrany přírody, slečno Hanmerová?“

Jenny musela usilovně přemýšlet; čas utíkal tak rychle. „Myslím, že už skoro rok. Ano, asi tak osm měsíců. Předtím jsem působila ve středisku Juniper Hall Field v Dorkingu.“

„Musí to být báječný život. *Velice* zajímavý,“ rozplývala se slečna Bellinghamová nadšeně.

„Většinou ano. Já jsem původně plánovala, že budu geoložkou, ale tak nějak bokem jsem se dostala k ekologii. Vůbec si ale nestěžuji.“ Jenny zabořila ruce do volně padnoucí, splývavé vesty a rozhlédla se, aby zkontrolovala, zda se děti nedostaly do nějakých potíží.

Slečna Bellinghamová už chtěla položit další otázku, neboť mladá přitažlivá lektorka vzbudila její zájem a bylo jí divné, proč si zvolila život ve Středisku, který jí samotné připadal

téměř klášterní, když najednou její pozornost upoutal výkřik přicházející zleva.

„Podívejte se, slečno, podívejte se tamhle!“ Jedno z dětí, chlapec barevné pleti, ukazovalo na zastíněnou stranu rybníka. „Co je to zač?“

Jenny a slečna Bellinghamová se na to místo zadívaly, přičemž oči kulatoučké učitelky napřed minuly svůj cíl a trvalo jim několik vteřin, než se zase ustálily na pohybuující se objekt ve vodě. „Co to je, slečno Hanmerová?“

Jenny si na chvíli nebyla jista; přistoupila ke břehu, aby se podívala z větší blízkosti.

„Jsou tři, slečno,“ zahalekal bystrooký chlapec.

Nejprve si lektorka myslela, že by to mohl být hryzec, ale pak si vzpomněla, že hryzci obvykle plavou pod hladinou a jen zřídka takto ve skupince. Tihle plavou v klínovité formaci.

Když se živočichové dostali na sluncem ozářené místo, viděla nad hladinou jen jejich podlouhlé zašpičaté hlavy a všimla si, že svým postupem vpřed ani nečeří vodu. Tvorové ignorovali vzrušený křik dětí a pokračovali směrem k břehu, který se táhl po Jennině levici. Chlapec, který ta zvířata spatřil jako první, sebral ze země silný kus ztrouchnivělé kůry a mrštil ho doprostřed rybníka, kam právě dopluli ti tři živočichové.

„Darrene, ty uličníku!“ Chlapcův čin slečnu Bellinghamovou rozzlobil. Jenny měla pocit, že pádný pohlavek od učitelky by byl docela na místě. Rychle obrátila pozornost od viníka zpět k hladině. Kůra přistála s hlasitým žbluňknutím přímo před zvířaty a Jenny se ulevilo, že žádné nebylo zasaženo. Živočichové pouze změnili směr a nyní mířili na zastíněný břeh na opačném konci rybníka.

Jejich štíhlé a hladké černé hlavy klouzaly temnými vodami téměř uvolněným tempem, a když se zvířata objevila na druhém břehu, Jenniny oči se rozšířily. Ty živočichy poznala, ale něco jí říkala, že se musí mýlit. Byli příliš velcí. Ta dlouhá

těla pokrytá černou srstí, která se teď leskla vodou, byla na krysy příliš velká.

Jejich kluzké a našedle růžové ocasy za nimi vyjely z vody a lektorka pocítila náhle odpor: jen ty ocasy musely být alespoň stopu dlouhé. Aniž by se zastavili a setřásli ze sebe vodu, dva tvorové poklidně zmizeli v přítmí. Třetí, ten který je vedl, se obrátil čelem ke skupince na opačném konci rybník. Dřepł si a Jenny se zachvěla, když vycítila, že ji pozoruje. Několik dětí začalo plakat a mladá lektorka poklekla, aby ty nejbližší utěšila.

Když znovu zvedla hlavu – pozornost neodpoutala na dobu delší než několik vteřin –, krysa, pokud to zvíře opravdu byla krysa, zmizela. Les byl dokonale klidný, a rybník též.

4

Pender rázně šlápl na plyn a pocítil úlevu, že už je zase venku z města. Cesta z laboratoří Ratkillu v Surrey ho vedla vozidly přecpaným středem Londýna a pocit marnosti způsobený neustálým zastavováním, startováním, čekáním a uhýbáním ho přivedl do pochmurné nálady. Třebaže nelitoval, že se zase přestěhoval dolů na jih země, často se mu stýskalo po přirozenější krajině severu. Huddersfield byl skvělou základnou pro výlety do okolních hrabství, a ačkoliv byl rodilý měšťák, oceňoval drsnou krásu tamní přírody. Léta strávená v prostředí plném lidí možná zvýšila jeho úctu k ústraní venkova. Auto nabralo rychlost, a když les po jeho levici zhoustl, začal se uklidňovat. Brzy se les rozprostíral po obou stranách silnice.

Pender tuto oblast sice znal, ale ne zrovna příliš dobře. Nová eppingská silnice protínala les, ale on bude muset odbočit na jednu z klidnějších cest, která zabíhala přímo do lesa. Když před křižovatkou zpomalil, jel jeho vůz pětasedmdesátkou. Zahlédl ukazatel směru do High Beach a zahrnul na úzkou klikatou silnici, která se vinula za křižovatkou.

Stromy se vysoko nahoře téměř dotýkaly, zářivé slunce probleskovalo odumírajícími listy a Pender cítil, že z něj odchází poslední zbytky napětí. Odbočil doprava na další úzkou cestu, která ho zavedla kolem malého kostelíka na

trochu širší silnici a pak už se scenérie otevřela, jako kdyby se auto prodralo tunelem.

Vyvýšenina po jeho levici klesala do rozlehlého zeleného údolí a dolní část svahů byla plná stromů všech možných druhů, které se táhly celé míle. Za nimi Pender zahlédl nejasné obrysy předměstí a tu a tam záblesky slunečního světla odráženého od skleněného povrchu. Na chvíli zastavil vůz, aby mohl tento pohled vychutnat, a tou náhlou svěžestí se cítil úplně opojený. Vzpomněl si, že kdysi dávno četl teorii o tom, jak vznikly zvlněné kopce Eppingského lesa. Ke konci doby ledové se východní Anglií sunula obrovská vrstva ledu a na vyvýšenině severně od lesa se rozdělila na dva kusy a každý z nich vymlel po obou stranách vyvýšeniny dvě údolí, a jak se ty kusy dále posouvaly vpřed jako klepeta obřího kraba, půda mezi nimi byla formována do divoce rozeklaných tvarů. Ze svého stanoviště teď viděl, že ta teorie je pravdivá.

V rozbahnělé oblasti na pokraji údolí bylo zaparkováno jen pár aut a lidé v nich civěli na celé panorama přes čelní sklo, jako by se báli, že po opuštění svých kovových zámotků se jim při kontaktu s čerstvým vzduchem svaští těla. Pender jel dál a hledal ukazatel, který by mu prozradil, kde se nachází Středisko ochrany přírody.

Po jeho pravici vyvstal rozlehlý hostinec, položený vysoko na dlouhém travnatém svahu, a pak už viděl nápis ukazující, kde leží jeho cíl. Silnice, po níž jel, byla plná zatáček, takže posléze málem úplně změnil směr. Když se dostal ke vchodu do Střediska, projel kolem úzkých sloupů u vrat a objevil nevelké, šterkem vysypané parkoviště. Než vylezl z vozu, zůstal ještě sedět a pozorně si prohlížel své okolí.

Kolem krátce sestřiženého trávníku byly podkovovitě uspořádány bílé, jednopatrové zděné budovy a po Penderově pravici vedl od parkoviště přes trávu k proskleným dveřím do budovy úzký proužek šterku. Nízká budova neměla okna – alespoň ne na této straně – a nápis před ní oznamoval, že je to

výukové středisko. Na šipce, která mířila stejným směrem jako cestička, byl zase nápis INFORMACE. Přímo vepředu nedaleko hlavní budovy se táhla nepřetržitá řada chatových objektů, k nimž se v pravém úhlu připojovala další podobná řada, která pokračovala směrem k Penderovi. Chatky se svým úhledným a funkčním vzhledem podobaly výukovému středisku a přijímací kanceláři a Pender odhadoval, že to jsou bytové jednotky pro zaměstnance. Stephen Howard mu před odjezdem sdělil o Středisku několik stručných údajů a vysvětlil mu, že vrchní strážce, jak hrozivě zněl titul zdejšího vedoucího, jakož i jeho lektoři bydlí přímo na pozemcích této instituce. Za Střediskem se rýsovaly temné obrysy vysokých stromů, přečnívajících budovy a vyvolávajících dojem, že ta stavení jsou ještě nižší než ve skutečnosti. Pender se držel šterkové cesty, přešel trávník a vstoupil do prostoru vrátnice.

Podlouhlá hala byla přecpána výstavními panely s fotografiemi různých živočichů a rostlin, které doprovázely informace o jednotlivých druzích. Zelo to tu prázdnotou, ale po pravé straně našel okénko vrátnice. Nakoukl do místnosti za okénkem; na jednom konci nějaká žena pilně psala na stroji a u stolu vedle okna seděl jakýsi muž a četl knihu. Onen poměrně mladý a napjatě se tvářící muž vzhlédl na Pendera.

„Ano, pane, co si přejete?“ otázal se.

„Jmenuji se Pender a přijel jsem za panem Miltonem.“ Pender se už naučil být zdrženlivý, pokud šlo o jeho povolání. Lidé byli na krysaře stále ještě alergičtí.

„Jasně. Z Ratkillu, vidíte?“

Pender jen zvedl v údivu obočí.

Když muž vstal od svého stolku a přistoupil k okénku, zubil se. „To je v pořádku, tady nejsou mezi zaměstnanci žádná tajemství. Jenom se podívám, jestli je ve své kanceláři.“

Mladý muž zmizel ve dveřích a za několik vteřin se zase objevil.

„Ano, je tam. Prosím vás, projděte těmi dveřmi napravo a já vás zavedu k němu do kanceláře.“

Pender uposlechl jeho pokynů a na chodbě za dveřmi už byl očekáván.

„Nejsem si jistý, jestli vás doopravdy potřebujeme,“ řekl mladý muž, když ho vedl po chodbě. „Zpozorovali jsme známky přítomnosti té havěti, ale zatím ještě nenapáchala žádné vážné škody. Takový je prostě, hm, zákon, však víte...“

Pender jen přikývl a prošel dveřmi, které mu jeho průvodce otevřel. Stál tam vrchní strážce Střediska ochrany přírody, a když Pender vstoupil, podal mu ruku přes psací stůl.

„Pan Pender? Já jsem Alex Milton. To tedy Ratkillu netrvalo dlouho, než sem někoho poslali, co?“

Pender stiskl nabídnutou ruku a posadil se naproti Miltonovi.

„Díky, Wille,“ řekl Milton muži u dveří. „Později se ještě sejdeme a domluvíme se o té večerní přednášce. Dal byste si kávu, pane Pendere?“

Odborník na krysy měl po té úmorné cestě chuť na něco silnějšího, ale usmál se a řekl: „Kávu si dám rád.“

„Wille, mohl byste sem poslat Jan?“

„Jistě.“ Will za sebou zavřel dveře.

Oba muži se na sebe podívali přes stůl. Milton se s úsměvem schoulil do křesla. Vypadalo to, jako by úplně zapomněl, proč je Pender vlastně tady.

„Máte to tu zajímavé,“ prolomil ticho pracovník Ratkillu.

„Ano, je to tak,“ nadšeně souhlasil vrchní strážce.

„Už tu dlouho působíte jako vrchní strážce?“

Milton chvíli přemýšlel se stále rozzářeným úsměvem. „Jenom něco málo přes dva roky. Samotné Středisko – Středisko ochrany přírody Eppingského lesa, abych použil plného názvu, bylo otevřeno teprve před devíti roky, takže

pořád ještě prožívá svá dětská léta.“ Zasmál se téměř rozpačitě. „Zdejší zaměstnanci jsou většinou poměrně mladí lidé – pochopitelně až na mě a moji manželku.“

Pender zdvořile přitakal a usmál se sebedopceňujícím humoru toho člověka. Doufal, že se vrchní strážce brzy dostane k věci.

„Povězte mi, prosím, jaké problémy s hlodavci tu máte,“ pobídl ho.

„Ale samozřejmě. Nesmím vás zdržovat.“ Vrchní strážce se s lokty na stole naklonil dopředu, nasadil vážný obličej a v jeho hlasu bylo najednou patrné napětí. „Vlastně to začalo už před několika dny. Nic velkého, jenom příznaky, rozumíte.“

„Jaké příznaky?“

„No tedy...“ Lehké zaklepaní na dveře přerušilo jeho řeč. „Ano, vstupte,“ zvolal.

Dveře se otevřely a do místnosti vstoupila drobná hubená dívka v džínsech a svetru. Nesla podnos, na němž byly dvě kávy, mléko a cukr, a postavila jej na psací stůl vrchního strážce.

„To je Jan,“ řekl Milton a dívka si posunula brýle se zlatou obroučkou ke kořenu nosu, přičemž se na Pendera nejistě usmála.

„Jan každý den zachraňuje naše životy tím, že nám vaří a zásobuje nás celými štoudvemi kávy,“ poznamenal vrchní strážce, když Pender dívce oplatil úsměv. „Vlastně tu tráví jen rok mezi střední školou a vysokou zemědělskou, ale musím říct, že by z ní byla vynikající šéfkuchařka. Možná ji přesvědčíme, aby nám tu v téhle profesi zůstala, co vy na to, Jan?“

Dívka zavrtěla hlavou a řekla tiše: „To si tedy nemyslím, pane Miltone.“ Vyšla z místnosti a hlavu držela sklopenou, aby zakryla ruměnc. Pender už hezky dlouho neviděl děvče, které by se pýřilo.

„Co jste to říkal?“ nadhodil, když mu Milton podal kávu z podnosu.

„Co jsem měl říkat?“ „O známkách přítomnosti hlodavců.“ „Ale jasně, promiňte. Ano, ty příznaky. Tak tedy, v kotcích venku chováme na ukázkou zástupce lesní zvěře – děti se hrozně rády dívají na zvířata, to víte. Takže jsou tam králíci, zajíci, veverky – donedávna jsme tam měli i lišku. Před několika dny do těch kotců v noci něco vniklo.“

Pender si nalil do kávy mléko a pak se na vrchního strážce upřeně zadíval. „A tu zvěř to pozabíjelo?“

„Milosrdný bože, to ne. Nic takového.“

Pender se na židli uvolnil.

„Ne, zmizela jenom jejich potrava. Ale ta zvířata, když jsme je tam druhý den našli, byla ve stavu šoku, rozumíte? Naprosto vystrašená. Dokonce se ani nepokusila uprchnout dírami v plotu, které po sobě zanechalo to, co tam proniklo.“

„To mohlo být cokoliv. Možná se vrátila ta liška, kterou jste tu předtím měli – tedy pokud věděla, že tam může najít žrádlo.“

„To ne, ta liška nám uhynula.“

„Tak jiná.“

„Ano, tak to mohlo být. Víme, že tu v lese pořád žije asi padesát lišek. Jenomže my jsme našli trus, víte. A ten liščí rozhodně nebyl.“

„Nechali jste si ten trus? Můžu se na něj podívat?“

„Samozřejmě, že můžete. Proto jste přece tady. Za chvíli vás vezmu do laboratoře.“

„Jaký má tvar ten trus?“

„Poměrně kulatý, řekl bych, že vřetenovitý.“

„Byl v hromádkách?“

„Ano, ano. V malých hromádkách.“

Milton nedovedl z Penderova výrazu nic vyčíst.

„Ještě něco?“ otázal se krysař.

„Vzadu za budovou máme hospodářské stavení, kam ukládáme odpady. Dává se tam veškerý kuchyňský odpad. Včera ráno jsme zjistili, že dolní část dveří je prohryzaná.“

Pender si povzdychl: „Ano, tohle by krysy zvládly.“

„Pochopitelně. Ale musíte si uvědomit, že tu jsme uprostřed lesa a na takové noční záškodníky jsme zvyklí. Středisko bylo vybudováno tak, aby do něj nemohli vniknout ani ti z našich lesních přátel, kteří jsou poněkud neodbytnější. Spodek dveří toho hospodářského stavení je vyztužený kovovým pásem a roh toho pásu byl teď úplně odtržený.“

Pender usrkl kávu.

„Ten kov byl ke dveřím pevně připevněný, pane Pendere. Člověk by musel použít krumpáč, kdyby ho chtěl strhnout.“

„Podívám se na to. Nastražili jste nějaké jedy?“

„Ne, mysleli jsme si, že nejlepší bude to nechat na vás. Zákon nařizuje informovat ministerstvo, hned jak se objeví známky výskytu hlodavců. My si samozřejmě pořád nejsme jisti, ale domnívali jsme se, že dvě neobvyklé události už ospravedlňují prošetření, nesouhlasíte?“

Pender přikývl. Postavil svůj kávový šálek zpátky na psací stůl vrchního strážce a začal se zvedat: „Podívám se na ten trus...“

Hlasité zaklepání na dveře oba muže vylekalo. Dveře se rozlétly, aniž by návštěvník čekal, než bude vrchním strážcem vyzván, a do místnosti vstoupila mladá dívka v pracovních kalhotách a volné vestě a v těsném závěsu za ní muž zvaný Will. Dívka se zdála být úplně u konce s dechem, a když se oběma rukama opřela o psací stůl vrchního strážce, přes obličej se jí svezly dlouhé tmavé vlasy. Milton byl tak překvapený, že ani nebyl schopen slova.

„Já je viděla, pane Miltone,“ řekla dívka a snažila se, aby její hlas vyzněl klidně. „Jsou tam dole u jednoho z rybníčků.“

„Co tam je, Jenny? O čem to mluvíte?“

„Jenny viděla krysy, pane Miltone,“ pravil Will ustaraně.

Milton se zadíval napřed na něj a pak zase na dívku.
„Opravdu?“

„Ano, ano. Vím určitě, že to byly krysy. Byly ale hrozně velké,“ prohlásila dívka s vážným obličejem.

„Posaďte se, Jenny, a přesně nám povězte, co jste viděla.“
Vrchní strážce jí ukázal židli proti Penderovi, a když dívka usedla, poprvé zaznamenala, krysařovu přítomnost.

„Je to opravdu docela příhodné,“ poznamenal Milton. „To je pan Pender, Jenny. Poslali ho sem z Ratkillu. Jsem si jistý, že si rád poslechne, co máte na srdci. Jenny Hanmerová patří mezi naše lektory.“

Pender pohlédl na dívku, a teď, když jí dobře viděl do tváře, si uvědomil, že je velice přitažlivá, ani trochu ‚kantorská‘. Z tváře si odhrnula vlasy, které jí sahaly až po ramena, a chabě se na Pendera usmála – její mysl byla příliš zatížena tím, co právě zažila, než aby mu věnovala obzvlášť velkou pozornost.

„Tak, Jenny, pěkně nám všechno povězte.“ Milton se na lektorku vlídně usmál.

„Vzala jsem svou třídu dolů k rybníčku – k tomu, co na něj narazíte, než přijдете k rybníku ve Wakeském údolí. Byli jsme tam jen pár minut, když si jeden z chlapců všiml, že něco plave ve vodě. Napřed jsem nemohla rozeznat, co to je, ale viděla jsem, že ti živočichové byli tři.“

„Nemusely to ale nutně být krysy, vidíte?“ prohodil vrchní strážce.

„Když ti živočichové vylezli ven, viděli jsme na ně už lépe. Ten chlapec totiž po nich něco hodil, a tak změnili směr a zamířili ke břehu. Tam jsme pak viděli celá jejich těla.“

„Ale tam dole je docela, ehm, šero, vidíte? Myslím to tak, jste si jistá, že to nebyla nějaká jiná zvířata? Klidně to mohl být hryzec vodní.“

„To mě také hned napadlo. Ta zvířata byla ale moc velká.“

„Dost velká, aby to mohli být psi?“ zajímal se Pender. Černí psi, kteří byli mylně považováni za obří krysy, způsobili v několika posledních letech nejednu paniku.

„Ne, vím určitě, že to psi nebyli,“ řekla dívka a pohlédla přímo na Pendera. „Mělo to dlouhé zašpičaté hlavy a jejich uši byly růžové a také příliš dlouhé. A jejich ocasy... jejich ocasy byly příšerné.“

„Viděly je děti?“

„Ano, i jejich učitelka, slečna Bellinghamová. Já si je nevyfantazírovala, pane Pendere.“

„Kde jsou teď ty děti?“ Vrchní strážce měl v obličeji starostlivý výraz.

„Hned jsem se s nimi zase vrátila. Slečna Bellinghamová je s nimi v učebně číslo dvě. Všechno je v pořádku, vystrašené nejsou. Dost jsme to zlehčily – namluvily jsme jim, že to jsou nutrie.“

Pender se zazubil. „A to vám věřily?“

„Většinou tomu věřily – tam dole bylo *opravdu* už dost šero. A tak nemožné to zase není. Nutrie žijí hlavně v Norfolku a Suffolku, takže není tak nepravděpodobné, že by se některá nemohla dostat na jih. Několik dětí o tom ale trochu pochybovalo.“

„Myslím, že tam zajdu a promluvím si s nimi,“ prohlásil Milton a vstal. „Nechceme, aby o lese šířily nepravdivé pověsti, dokud to neprověříme.“

„Možná stejně budeme muset lidem zabránit v přístupu do lesa,“ řekl Pender rychle.

„Zabránit? To je nemožné, pane Pendere. Máte představu, jak širokou oblast les pokrývá? A kolik lidí tu žije?“

„Budou muset odejít.“

„Tak moment, neukvapujme se. Napřed zjistíme, jestli ty obludy opravdu existují.“ Milton omluvně pohlédl na dívku.

„Ne že bych vám nevěřil, Jenny. Mohla jste se ale zmýlit.“

„Já jsem se nezmýlila. Byly to krysy a měřily přes dvě stopy.“ Lektorčin obličej ztuhl.

„Ano, dobře, ale od toho je tu pan Pender, aby to prověřil. Budu muset uvědomit ředitele lesní správy, pane Pendere. Určitě se s vámi bude chtít setkat.“

„Výborně. Napřed bych ale rád, kdybyste mě vzala k tomu rybníku, slečno Hanmerová.“ Všechny oči se upřely na Pendera.

„Myslíte, že je to rozumné?“ zeptal se vrchní strážce.

„Ty... ti živočichové, ať už to byly krysy nebo ne, zatím nikoho nenapadli. Nemyslím si, že na tom místě, kde je naposledy zahlédla slečna Hanmerová, hrozí nějaké nebezpečí – teď už jsou stejně pryč. Mohli bychom tam ale najít nějaké stopy, které by nám pomohly určit jejich druh.“

„Je to na vás, Jenny,“ řekl vrchní strážce.

„Já tam pana Pendera zavedu, ten rybník znám,“ přihlásil se Will.

„To je dobrý, Wille,“ odmítla Jenny. „Půjdu. Já panu Penderovi můžu ukázat přesně to místo.“

„Tak půjdu s vámi,“ nabídl se mladý muž.

„Ne, vy budete muset převzít Jenninu třídu,“ pravil Milton. „Vážně nechci, aby si děti nebo ta jejich učitelka myslely, že je tu nějaký problém.“

„Ale slečna Bellinghamová...“ spustila Jenny, Milton ji však přerušil.

„Znám slečnu Bellinghamovou docela dobře a nemám ten dojem, že její zrak je naprosto spolehlivý, vy ano?“

Jenny ztratila na chvíli řeč. „No to zase počkejte...“

Vrchní strážce zvedl zamítavě ruku. „Prosím, Jenny, nechte mě, ať to zařídím. Vy půjdete s panem Penderem, ano?“

Lektorka vstala, pohlédla na Pendera a vyšla z místnosti.

Milton se slabě usmál a Pender následoval dívku.

Když ji dohnal, byla už v půli úzké šterkové cesty.

„Tak chvílku počkejte, slečno Hanmerová,“ zvolal, vzal ji za ruku a přiměl ji, aby se zastavila. Když po něm ostře šlehla pohledem, rozpačitě ruku spustil. „Víte, on má pravdu. Tyhle záležitosti mohou rychle přerůst v paniku, pokud se k nim nepřistupuje dost obezřetně.“

„Já je ale viděla,“ řekla rezolutně.

„Nikdo o tom nepochybuje. Dřív, než se ale spustí poplach, se to musí prověřit.“

Znovu vykročila po stezce a Pender s ní držel krok a kráčet vedle ní v trávě.

„Heleďte, hned po Velké pohromě začali lidi panikařit kvůli skutečným i neexistujícím krysám. Ty, které jsme našli, byly obvykle úplně normální – kromě krys to byli i potkani, ale rozhodně ne žádní obři. Spíše častěji to byli živočichové naprosto odlišných druhů. Špatné světlo, optický klam, vynervovaní lidé – na tahle pozorování má vliv všechno možné. Stalo se to tak oblíbené jako kdysi pozorování ufonů.“

„Já nejsem vynervovaná a ani si nevymýšlím. A na létající talíře taky nevěřím.“

„Tak to jste na tom líp než já.“

„Možná.“

Zašklebil se tomu sarkasmu. „Asi jo,“ přiznal.

Zastavila se a podívala se mu do obličeje. „Pane Pendere, mrzí mě...“

„Luku,“ řekl jí.

„Luke?“

„Zkratka Lucase.“

„Lucas?“ Nemohla se udržet smíchy.

„Není to moje vina. To rodiče. Počali mě během líbánky na jednom místě v jižní Itálii. Lucania.“

Smála se nahlas.

„Měl jsem ještě štěstí. Taký mohli jet do Ramsgate.“ Jeho úsměv se roztáhl, když se zase zasmála.

„Připadáte mi jako ze špatného westernu,“ prohlásila.

„Právě tak se někteří lidé dívají na moje povolání a já si někdy taky tak připadám.“

„Dobrý, Luku, omlouvám se. Nechtěla jsem být na vás tak nevrlá.“

„To je v pořádku. Byla jste v šoku.“

Jenny se zamračila. „Já to myslela vážně. Nemýlila jsem se.“

„Tak to tedy prověříme, ne?“

Znovu vykročili a lektorka se zadívala na Penderovy nohy. „Strašně se namočíte.“

„V autě mám pevné boty a starou koženou bundu. Při téhle práci musím být připravený na to, že se pořádně ušpiním.“ Ukázal na své Audi a zamířili tím směrem.

„Jak jste se vůbec dostal ke krysám?“ otázala se, když otevřel kufr auta a sáhl po páru těžkých vysokých holínek.

„Neřekl bych, že by mě nějak chytly,“ odvětil, když si zouval boty a šněroval si holínky. „Je to prostě jenom živobytí. Býval jsem entomolog, dokud mi jeden starý přítel z Ratkillu neřekl, že budoucnost má hubení hlodavců. Velký peníze, říkal, a všechnu tu havěť můžeš třeba sežrat.“

Její rezervovanost se začínala hroutit. Lidé se k němu kvůli jeho profesi obvykle chovali ostražitě, i přesto, že on a jeho kolegové se díky své ‘nebezpečné’ práci, kterou vykonávali, stali hrdiny současnosti, ale v téhle dívce vycítil jakousi přirozenou opatrnost, jako by lidi jen zřídka posuzovala podle tváře. Možná ji to život ještě nenaučil.

„A je to tak? Má to budoucnost?“ zajímala se.

Svlékl si kabát a sáhl do zavazadlového prostoru auta pro

krátkou obnošenou koženou bundu. „No, teď je to velký byznys branže, ale podle mě strach z krysa časem ochabne.“

„Bude trvat pěkně dlouho, než lidi zapomenou na to, co se stalo v Londýně.“

„Ano, ale to byla prostě jen taková nevysvětlitelná náhoda. Nakonec na to zapomenou.“

„Pokud se to nestane znovu.“

Neřekl nic a zvedl složený balíček stříbřité látky, která ležela na dně zavazadlového prostoru. Vytáhl dva páry velikánských rukavic vyrobených z téže tuhé látky a jeden pár podal lektorce, která se po něm tázavě podívala.

„To jen pro jistotu,“ řekl jí. „Jestli náhodou narazíme na ty vaše lesní přátele, natáhněte si je. Poskytnou vám alespoň nějakou ochranu.“ V jejích očích postřehl strach. „Nebojte se. To je opravdu jenom pro jistotu; nic se nám nestane. Kdybych si myslel, že je tu nějaké skutečné nebezpečí, nutil bych vás, abyste si hned navlékla celý ochranný oděv.“

„Kéž byste měl pravdu.“

On v to doufal také.

„Tamhle, na druhém konci rybníka,“ ukázala Jenny na protější břeh a Pender se tam pozorně zadíval.

„Budeme to muset obejít,“ řekl. „Abych to viděl z větší blízkosti.“

Lektorka takovým vývojem situace nebyla nijak nadšená, ale přesto ho následovala, když se vydal kolem rybníka. Na místech, kde se voda stýkala se zemí, se jim boty bořily hluboko do bahna. Pender si během chůze natáhl těžké rukavice a vyzval Jenny, aby učinila totéž. Na této straně byl podrost hustší, a tak našlapoval obezřetně, odhrnoval listoví a při chůzi prohlížel zem před sebou. Jenny se držela těsně za ním.

„Už je to jenom kousek odtud, alespoň myslím,“ řekla a ohlédla se na místo, odkud přišli, aby zkontrolovala jejich

pozici. „Heleďte, tady vidíte, jak narušily rákosí, když lezly ven.“

Pender přistoupil k tomu místu s ještě větší obezřetností a sklonil se, aby prozkoumal bahno, nejsou-li tam nějaké stopy. Rozšiřující se otisky drápů mu prozradily to, co chtěl vědět. „Podíváme se, kam vedou.“ Zůstal v předklonu a razil si cestu podrostem, ale brzy se zase napřímil. „Stopy se ztrácejí, je tu bohužel moc popadaného listí.“

„Já chci jít zpátky.“

Pender se obrátil, aby na dívku zkoumavě pohlédl. Stála tam celá napnutá a její oči neklidně těkaly zleva doprava. Z obličeje se jí úplně vytratila barva.

„Co se děje?“ otázal se a udělal k ní krok.

„Vy to necítíte? Les – les mlčí.“

Ta poznámka ho zmátla, ale když se rozhlédl, začal to také vnímat. Byl to až hrůzoplýný pocit, protože les se úplně ztišil, zmlkl; normální štěbetání ptactva, nenápadný šelest vydávaný plachou lesní zvěří – to vše umlklo a rozhostilo se nepřírozené a zlověstné ticho. Připadalo mu, že to na něj ztěžka doléhá. Skličující tíseň.

„Pojďme,“ řekla znovu velice tichým hlasem.

Pender se i přes ten nepříjemný pocit zdráhal. „Jenny, musím nejdřív najít nějaké důkazy o jejich přítomnosti. Ty stopy tam vzadu mohla zanechat spousta jiných zvířat.“

Věděla, že Pender má pravdu, ale v jejích očích stále plála zlost. Už mu chtěla odpovědět, když se náhle ozval praskot větví, až sebou oba leknutím trhli. Pender se pozorně zadíval do prostoru před nimi a pátral po příčině hluku a pak si najednou všiml otrásajícího se křoví, jehož tenké haluzky ohnulo cosi, co muselo spadnout seshora ze stromu. Ten předmět vypadal jako červený šátek, ale podle toho, jak se houští prohýbalo, to muselo být něco těžšího než jen řídce tkaná látka.

Vykročil ke křoví. Jenny sice prosila: „Nedělejte to,“ ale nebral ji na vědomí. Šla tedy za ním, protože tam nechtěla zůstat sama.

Když si Pender uvědomil, co je to za předmět, jen zhluboka polkl. Zvířecí tělo bylo roztržené a jeho útroby odhalené a napůl vyžrané. Stoupající pára Penderovi napovídala, že ten živočich není mrtvý dlouho.

Pocítil za sebou přítomnost dívky a slyšel, jak prudce zadržela dech. „Ať už tohohle chudáka pronásledovalo cokoliv, snažil se před tím utéct na strom,“ řekl.

„Krysy a potkani umějí šplhat, že jo?“ Její hlas byl sotva patrný.

„Krysy ano.“

Pouze hlava a ocas zvířete zůstaly neporušené, jeho kožešina byla na cáry a pokrytá krví. Snažil se to zvíře určit podle zašpičatělé lebky a tmavých značek na ocasu.

„Je to hranostaj,“ řekla Jenny a poodešla za strom.

Pender zvedl hlavu, zadíval se nahoru do větví a najednou si uvědomil, že ať už to zvíře zabilo cokoliv, stále to tam mohlo být. Nechtělo se mu uvěřit, že to udělaly krysy, protože obvykle byl lovcem hranostaj. Jenže tenkrát skupinka obřích krys dokázala roztrhat na kusy i člověka. Jennin náhlý výkřik Pendera polekal a zachvátily ho obavy, když ji najednou neviděl.

Odstrčil zakrvácenou mrtvolku, která spadla z větve, na které spočívala, a prodral se podrostem a zahrnul za strom, přičemž se jednou rukou opíral o jeho drsnou kůru. Stála tam s rukama na obličeji, třásla se po celém těle a kolena jí začínala podklesávat. Přispěchal k ní a přitiskl ji k sobě, aby nespadla na zem.

„Ježíšikriste,“ vydechl, když spatřil to, co ji poděsilo.

Strom byl dutý a otvor zel přímo proti Penderovi. Dutina a celý prostor venku byly nasáklé krví a všude kolem se

povalovaly kousky vlhkého masa a drobné odtržené kůstky, pokryté krví a roztroušené po zemi. Mezi těmito zbytky nebyly žádné rozpoznatelné části zvířecího těla; hranostajové museli být buď odvečeni nebo sežráni na místě. Pender si rozpačitě odkašlal.

„Musela to být celá rodinka hranostajů,“ řekl. „Krysy je všechny zmasakrovaly.“

Dívka neodpověděla a Pender zjistil, že mu pláče na prsou. Rozhlédl se po blízkém podrostu a spatřil krvavé stopy ztrácející se ve stínech, které teď už ztmavly. Slunce začínalo pohasínat a vkrádal se podvečer. Stromy kolem se najednou zdály být černé a hrozivé.

„Pojďte,“ pobídl ji jemně. „Myslím, že mám všechny důkazy, které potřebuju. Pojd’me zpátky do Střediska.“

Vedl ji nazpět tmavnoucím lesem a jeho pohled byl ostražitý a pátravý.

5

Stěny velkého domu zářily narůžovělou barvou, jak se od bílého povrchu odrážely poslední paprsky rychle zapadajícího slunce. Pender ponechal svůj vůz na malém parkovišti u vchodu do sídla vrchního strážce a vydal se k domu po svých. Minul dva přilehlé domky, které, jak předpokládal, patřily hajným nebo prostě někomu, kdo obhospodařoval prostory, v nichž vládl vrchní strážce, a zahrnul na úzkou cestu, která odbočovala doleva. K domu přišel odzadu. Nerovná cesta se tam rozšiřovala a vytvářela kruh, který obíhal trávník umístěný před domem, a odtud pak vedla další pěšina k hlavnímu vchodu do objektu. Než Pender odbočil, všiml si značky, která ukazovala ke kancelářím vrchního strážce, a uvědomil si, že administrativní zaměstnanci lesní správy jsou umístěni odděleně od hlavní budovy, v níž žije Edward Whitney–Evans, ředitel lesní správy.

Když Pender kráčet kolem tří vysokých oken, jejichž skla dosahovala až k zemi, vrhal před sebe temný stín. Bíle natřené mřížky, zakryté sytě zeleným listovím, přiléhaly těsně ke spodní polovině domu, stoupaly po obou stranách oken a nahoře nad nimi se spojovaly. Pokud tento dům patří ke služebním požitkům, pak je ředitelův úděl šťastný, pomyslel si Pender, když stiskl zvonek u dveří.

Dveře se otevřely téměř okamžitě a vykoukla z nich drobná, podrážděně se tvářící žena.

„Pan Fender, že jo?“ vybafla, a než dostal příležitost ji opravit, už ho uváděla dovnitř. „Pan Whitney–Evans už na vás čeká.“

Ustoupila, aby mu umožnila vejít, a tak prošel krytým vchodem do hlavní budovy.

„Tudy, pane,“ řekla a ukázala na dveře po levé straně chodby. Poděkoval jí, vstoupil do místnosti a konstatoval, že je prázdná. Přesl k jednomu z oken a vyhlédl ven. Za okrouhlým trávníkem se pozemek svažoval a i za soumraku Pender dobře viděl, že je překrásně situovaný. Nová eppingská silnice se svým čilým dopravním ruchem byla úplně zakrytá stromy a křovinatým porostem a vzadu pak zahlédl zalesněné kopce. Ani se mu nechtělo věřit, že je tak blízko jednoho z největších měst světa.

„Á, Fender.“

Obrátil se a ve dveřích spatřil muže v tmavošedém obleku.

„No, vlastně se správně jmenuju Pender.“

Muž se chvíli tvářil zmateně. „Měl jsem za to, že mi Milton do telefonu říká Fender. No, nevádí. Povězte mi, Pendere, co se to tu vlastně děje.“ Vykročil dopředu a usadil se do křesla a Penderovi nabídl židli. Byl to podsaditý muž, kterému podle všeho už bylo hodně přes padesát; zbytky vlasů měl v několika pramenech pečlivě sčesané přes jinak lysou lebku, což ale vyrovnávaly chomáčovité kadeře, které se mu kroutily kolem uší a spočívaly na límečku košile. Silnými čocčkami zíraly na Pendera jeho zvětšené oči.

Pender, kterého mírně udivil jeho strohý a smrtelně vážný tón, se posadil a záměrně si dal s odpovědí na čas. Nějakou dobu bylo ticho, jeden si měřil druhého, až konečně řediteli došla trpělivost.

„No tak?“ řekl.

Pender si odkašlal. „Společnost Ratkill mě vyslala do Střediska ochrany přírody, abych prošetřil stížnosti pana Miliona...“

„Ano, ano, tohle všechno vím; Milton to se mnou napřed konzultoval. Když jsem s ním před malou chvílí mluvil po telefonu, řekl mi, že jste našel nějaké důkazy. Proto jsem ho požádal, aby vás sem poslal. Myslel jsem, že se sem dostavíte rychleji – Středisko je odtud jen pět minut.“

„Chtěl jsem si napřed prohlédnout krysí trus, který zajistil pan Milton. Také jsem chtěl vidět dveře do toho stavení s odpadem, do kterého něco vniklo.“

„A co jste z toho všeho vyvodil?“

„Řekl bych, že je dost jisté, že vám tu v lese žijí krysy.“

Whitney–Evans se nelibě zakabonil. „Dost jisté? Co to znamená? Bud’ to víte jistě nebo ne.“

Pender se přemáhal, aby jeho hlas zněl i nadále vyrovnaně. „Že je to dost jisté, jsem řekl proto, že krysu samotnou jsem zatím ještě neviděl. Všechny důkazy však ukazují na to, že tu krysy jsou.“

„Mohli byste se také mýlit. Mohl by to být i jiný druh hlodavců.“

„Jedna z lektorek Střediska, Jenny Hanmerová, viděla tři.“

„Ano, to mi vrchní strážce říkal. Také ale říkal, že zmíněný rybník je značně zastíněný a že jediný další dospělý svědek má dosti pochybný zrak.“

„Sám jsem se šel na ten rybník podívat se slečnou Hanmerovou.“

„A našel jste důkazy, že tam něco zmasakrovalo rodinu hranostajů.“

„Byli roztrhaní na kusy.“

„Ano, ano, ale kým? Vy sám jste útočníky neviděl.“

„Ne, ale už teď je dost důkazů, abychom se mohli

domnívat...”

„Ne, Pendere. My se nesmíme jen domnívat. Uvědomujete si, jakou škodu by takováhle domněnka lesu přinesla?“

„Tohle nemá cenu. Jestli budou zabiti lidé...”

„Samozřejmě nechceme, aby byl těmi tvory – pokud ovšem vůbec existují – kdokoliv zabit. Napřed se přesvědčme, jestli opravdu existují. Než dojdete k tak extrémnímu závěru, určitě můžete – musíte – provést další šetření.“

„Podívejte, pane Whitney–Evansi, já oceňuji, že nechcete pokazit image vašeho nádherného lesa, ale když jsou v nebezpečí lidské životy, není v této záležitosti jiná volba. Lidi budou muset Eppingský les opustit.“

„To je nemožné!“ Ředitel vstal a jeho obličej plál rudou barvou. „Neuvědomujete si, jak hustě zalidněnou oblastí je Eppingský les a přilehlá polesí? Nemůžete najednou přemístit všechny tyhle lidi na základě povrchních důkazů, které jste zatím předložil.“

„Mně ty důkazy stačí,“ odvětil Pender.

Whitney–Evans došel k oknu. Chvilí byl zticha a pak se zase obrátil k Penderovi. „Vám možná stačí, ale budou stačit i vašim nadřízeným? Nebo ministerstvu?“

„Myslím, že tomu budou věnovat pozornost. Nebudou chtít riskovat další Velkou pohromu.“

„To určitě nebudou; o tom také nediskutujeme. Co zpochybňuji, jsou vaše důkazy – a jsem si jistý, že k tomu zaujmou stejný postoj.“

„Podívejte, já tomu nerozumím. Proč se bráníte mým snahám odvrátit nebezpečnou situaci?“

Whitney–Evans se na Pendera mrazivě zadíval. „Máte vůbec nějakou představu, kolik stojí údržba Eppingského lesa?“ spustil konečně.

„Cože? Co to má společného s...?“

„Stojí to ročně víc než 100 000 liber, Pendere. A dodávám,

že ty peníze nepřicházejí od vlády a ani od veřejnosti. Přicházejí ze soukromých finančních zdrojů z londýnské City.“

„Není mi jasné, co to má společného s touhle záležitostí.“

„Les řídí londýnská městská správa – ta je zodpovědná za ochranu přírody. Vlastní řízení vykonává dvanáctičlenný výbor – volený reprezentativní orgán londýnské City, který doplňují ještě čtyři královští lesmistři.“

„Královští lesmistři,“ opakoval Pender a uvažoval, kam ta nečekaná přednáška asi povede.

„To jsou veřejností volení členové, kteří mají zastupovat místní zájmy. Výbor se schází několikrát do roka a další schůze se má konat zrovna za dva týdny. Mám v úmyslu požádat o podstatné zvýšení finančních prostředků, které se lesu přidělují.“

„Pořád mi není jasné, jak to ovlivňuje...“

„Copak to nechápete, člověče?“ Whitney–Evansův obličej znovu vzplál rudě. „Umíte si představit náklady na evakuaci celého lesa? Náklady na karanténu 6 000 akrů lesní plochy? Myslíte si, že by jen uvažovali o zvýšení dotace na správu, kdyby věděli, jaké vzniknou náklady na takovou operaci, jakou navrhuje?“ Zvedl ruku, když se Pender pokusil protestovat. „Ale co horšího, dovedete si představit, že by jen uvažovali o převzetí tak obrovské zodpovědnosti? To rozhodně ne! Předalo by se to dál vládě, která se už léta neúspěšně pokouší získat kontrolu nad tím naším pruhem zeleně. Není vám jasné, co by *takoví* superbyrokrati s tímhle krajem udělali? Stalo by se tu z toho jedno obrovské betonové sídliště. Ne hned, to uznávám, ale pěkně po kouscích, pod záminkou ekonomické nutnosti. Uvědomujete si, jakou hodnotu má tahle půda, která je tak blízko City? Můj ty bože, člověče, ti by se do ní zakousli tak, že by tady nic nezbylo. Jo, jen tak z kosmetických důvodů tu a tam nějaký ten park, ale přírodní rezervace by to už nebyla.“ Ředitel v hněvu začal rázovat po místnosti a zdálo se, že na chvíli zapomněl na Penderovu přítomnost.

„Podívejte, já si vážím vašich obav, pane Whitney–Evansi, i když mám pocit, že jsou trochu přehnané.“

Ředitel se přestal procházet. „Přehnané? Mohu vás ujistit, že přehnané nejsou. Mohu vám ukázat nesčetné soudní spory, které jsme v minulosti vedli kvůli akvizici lesní půdy, a to se vůbec nezmiňuji o nepřetržité bitvě s vládou, která chce náš les rozkrájet a zničit těmi svými obludnými dálnicemi.“

„Zákon je nicméně v tomhle bodě jasný: oblasti zamořené krysy musí být okamžitě uzavřeny.“

„Zamořené? Jaké o tom máte důkazy? Viděl jste jen pár náznaků, podle kterých soudíte, že v lese mohou žít krysy, ale že to jsou krysy, to s jistotou říct nemůžete. Nemyslíte, že kdyby to tu bylo zamořené, hajní by je mezitím už dávno objevili?“

„To nevím. Může tu žít jen malá skupinka.“

„I kdyby to sakra byla pravda, těžko by to ospravedlňovalo uvalení karantény na celý les.“

„Nebo,“ pokračoval nezlomený Pender, „nebo jich tu mohou žít stovky. Uvědomte si, že poté, co je v Londýně málem vyhubili, by se ty, které přežily, lidem vyhýbaly víc, než je obvyklé.“

„Ty, které přežily vyhlazení, by za tu dobu už uhynuly věkem.“

„Ale jejich potomstvo by ten jejich strach zdědilo. Podle všech materiálů se u obludných krys vyvinula až neuvěřitelná inteligence; určitě by věděly, jak se držet v úkrytu.“

„Jestli je to tak, pak tu nehrozí žádné bezprostřední nebezpečí, nemám pravdu?“ Whitney–Evans nasadil nový tón, jemnější, téměř chlácholivý. Pender dospěl k závěru, že se mu ten člověk zamlouvá ještě méně než na začátku setkání.

„Tak proč jsou tu najednou stopy jejich výskytu?“ pravil nespokojeně. „Proč najednou ztrácí svou bázlivosť?“

„Pouhá kombinace okolností, Pendere. Jestli – a pokud jde o

mně, je tu velké *jestli* – jestli existují, tak člověka ještě nenapadly, vidíte?“

„Zatím ne. Ale mohly by!“

„Heleďte, Pendere, já jsem vám své argumenty sdělil naprosto upřímně. Nepokouším se vám zabránit v tom, abyste konal svoji povinnost. Bůhví, že ani nemám tu moc, ale prosím vás, abyste zvážil svůj postoj. Proč neprovést další šetření, než doporučíte evakuaci a karanténu? Mám tu přes sedmdesát zaměstnanců, kteří by určitě byli jen rádi, kdybyste je požádal, aby vám jakkoliv pomohli. Moji hajní a dřevorubci by vám mohli být nápomocní při pátrání. Neříkám vám, že byste neměl informovat ministerstvo; samozřejmě že to udělat musíte, ale pouze vám říkám, abyste se nehnal do uspěchaných závěrů. Rozhodně si přiveďte své lidi, ale určitě je v našich silách, abychom si v této záležitosti počínali dost – jak to jen říct – ‘nenápadně’. Dokud to nebudeme vědět s jistotou. Co tomu říkáte?“

Pender unaveně zavrtěl hlavou. „Je mi líto, pane Whitney–Evansi, vážně. Riziko je příliš velké. Kdyby se tu po dobu, co budeme pořád ještě pátrat, mělo přihodit něco ošklivého, bylo by to na mou zodpovědnost.“

Ředitelův tón byl najednou kousavý. „Ne, nikoliv vaše odpovědnost, Pendere. Vaší společnosti. Zajímalo by mě, co by tam u vás asi tak řekli vašemu nepružnému postoji.“

„No, to si můžete zjistit.“ Pender se zvedl a zamířil ke dveřím. „Proč se jich nezeptáte?“ Odmlčel se a ohlédl se na ředitele, jehož obličej opět zbrunátněl.

„To taky udělám, Pendere. Mám dobré kontakty i na ministerstvu zemědělství – úzce spolupracujeme, však víte. Uvidím, co na tuto záležitost řeknou.“

Pender se neobtěžoval odpovídat. Odolal nutkání prásknout za sebou dveřmi a vyrazil ven z domu.

„Blbec,“ ulevil si, když už mu pod nohama zase křupal šterk

na cestičce.

Než se vrátil do Střediska ochrany přírody, příslušné telefonní hovory už byly vyřízeny. Sám měl v úmyslu informovat o svém rozhodnutí vrchního strážce a pak zatelefonovat do Ratkillu a spojit se se Stephenem Howardem, který uvědomí úřady, jichž se celá věc týká. Alex Milton však už na něj čekal ve vrátnici Střediska se znepokojeným výrazem v obličeji.

„Á, pan Pender,“ řekl a vykročil, aby odborníka na krysy přivítal. „Nevěděli jsme určitě, jestli se do Střediska dnes večer ještě vrátíte. Mysleli jsme si, že možná pojedete rovnou do ústředí vaší společnosti, abyste vypracoval svou zprávu.“

„Ne, napřed jsem si chtěl promluvit s vámi. Můžeme jít do vaší kanceláře?“

„Samozřejmě. Vlastně jsem teď měl zrovna na drátě vašeho vedoucího výzkumu. Říkal, že by chtěl, abyste mu zavolal okamžitě, jak se tu jen objevíte.“

Pender se na vrchního strážce tázavě podíval.

„Říkal, že je to důležité,“ pravil Milton poněkud mdlle.

Pender měl své podezření, ještě než zvedl sluchátko. Vytočil číslo Ratkillu a požádal, aby ho propojili ke Stephenu Howardovi.

„Stephene? Tady je Luke.“

„Á, Luke. Dobře. Tak copak jsi to v tom Eppingském lese vyváděl? Zdá se, žeš to tam pěkně rozvířil.“

„Jak to myslíš?“

„Podívej, právě jsem po telefonu mluvil se starým Thorntonem z ministerstva zemědělství. Říká, žeš tam pořádně nadzvedl jeho kámoše Whitney–Evanse. To je ředitel lesní správy, vid?“

„Prokristapána! Ten chlap to chce ututlat. Nechce, aby se les evakuoval.“

Vrchní strážce se tvářil rozpačitě a zároveň poděšeně. Posadil se.

Howardův hlas na druhém konci linky zněl ostře. „Evakuovat. To je trochu drastické, ne? Proč si myslíš, že jsou v lese krysy?“

Pender mu stručně vysvětlil, co viděl, vyslechl a vydedukoval. Telefon chvíli bzučel statickou elektřinou.

„Promiň, Luku, to bohužel nestačí.“

„Nestačí? Ty si musíš dělat legraci.“

„Ne, kamaráde. Nedělám. Přijedu tam na poradu. Thornton to už domluvil s Whitney–Evansem na devátou hodinu. Můžeš se tam do té doby nějak potloukat?“

„Ano, můžu se tu nějak potloukat.“ Pender pocítil, jak na něj doléhá tíha. Howard byl o zbrždění akce zjevně požádán Thorntonem, který byl osobním tajemníkem na ministerstvu zemědělství, rybolovu a potravinářství a zároveň hlavní spojkou mezi Ratkillem a vládou. Ratkill vždy úzce spolupracoval s odborem ministerstva, který měl na starosti kontrolu bezpečnosti pesticidů a boj proti biotickým škůdcům, a i když se do londýnské Velké pohromy vložilo ministerstvo obrany, v letech, které následovaly po domnělé eliminaci krys, se jejich vzájemná spolupráce ještě více prohloubila. Bylo nepravděpodobné, že by Howard šel proti přáním jednoho z osobních tajemníků ministra, a zřejmě bylo i to, že právě Thornton je jedním z těch Whitney–Evansových ‘dobrých kontaktů’.

„Jsi tam ještě, Luku?“ Howardův hlas přerušil Penderovy úvahy.

„Jsem tu pořád,“ řekl.

„Dobře. Porada se bude konat přímo ve Středisku ochrany přírody. Byl bych rád, kdyby se jí kromě vrchního strážce zúčastnila i ta dívka, ta lektorka, která tvrdí, že krysy viděla, a taky nadlesní. Dugdale z Inspektorátu bezpečnosti tam bude

taky. Nedělej si starosti, Luku, brzy to dáme do pořádku.“

„Budeme muset. A to rychle. Víš, jak se v Londýně situace vymkla z ruky.“

„Samozřejmě, že to vím. Já byl přece tenkrát v samém středu dění. Ale podívej, mám silný pocit, že tohle je jen izolovaný případ.“

„Kéž bych mohl sdílet tvou víru.“

„Nechci o tom dál diskutovat, Luku, alespoň ne do té porady.“ Hlas vedoucího výzkumu opustila nucená lehkost.

„Protože bych zase někoho nadzvedl?“

„Ne, protože k téhle záležitosti se musí přistupovat s nejpřísnější důvěrností,“ zněla Howardova úsečná odpověď.

„Ty krysy viděla i školní výprava s učitelkou.“

„Ano, ale jak jsem vyrozuměl, ti jsou přesvědčení, že viděli něco úplně jiného.“

„Ale, opravdu?“ řekl Pender bezbarvě.

„Takže se uvidíme později, ano, Luku?“

„Dobrý.“ Pender položil sluchátko a zjistil, že se dívá Míltonovi do očí. „Potřebuju se napít,“ prohlásil.

„Jak rád bych se k vám připojil,“ odvětil Milton a omluvně se usmál. „Bohužel nám brzy začne přednáška a já musím uvítat našeho externího přednášejícího.“

Pender přikývl a opustil kancelář vrchního strážce, přičemž v sobě dusil hněv, který se ho zmocnil. Kdyby se, zatímco oni budou mařit čas, mělo přihodit něco katastrofálního... A přece, jejich hledisko docela chápal. Kdyby chtěli vyklidit celou lesní oblast, znamenalo by to rozsáhlou operaci, která by nepochybně vyslala vlnu paniky nejen do oblasti zeleného pásu, ale i do celého okolí. Včetně Londýna. A kdyby se ukázalo, že je to jen falešný poplach... Zapudil úvahy o důsledcích. Ta dívka krysy viděla a nezdálo se mu, že by patřila k těm, kteří děsí lidi na potkání, třebaže sami mají v hloubi duše pochybnosti.

Prošel chodbou a vstoupil do vrátnice. Jenny Hanmerová, která zrovna hovořila s vysokým vousatým mužem, ho spatřila a usmála se na něj. Když k nim Pender přistoupil, vousáč se otočil.

„Buďte zdrav, Luku,“ přivítala ho Jenny. „Tohle je Vic Whittaker, vedoucí lektorů.“

Pender kývl hlavou. Odhadl, že je lektorovi už hodně přes třicet; v jeho krátce sestřiženém černém plnovousu prokvétaly předčasně šedivé vousy. Whittaker se na krysaře upřeně zadíval.

„To, co mi Jenny říká, mě dost zneklidňuje, pane Pendere,“ pravil.

„Však tu také je něco, kvůli čemu je třeba se zneklidňovat,“ odvětil Pender. Obrátil se k dívce. „Jenny, večer se tady ve Středisku bude konat porada. Naši pohlaváři chtějí, abyste se jí zúčastnila.“

„A to oni nechtějí udělat něco hned?“ zhrozila se Jenny.

„Co se přesně udělá, o tom rozhodnou na té poradě. Napřed je ale musíme přesvědčit, že tu skutečně je nějaká hrozba.“

„To je směšné! Pochopitelně...“

„Já vím, já tím vším už prošel. Provést šetření, ještě než rozhodnou o plánu akce, je podle mě rozumné. Zatím jste ale jediným spolehlivým svědkem vy, takže je na vás, abyste je přesvědčila, že prostě jen nemáte příliš bujnou fantazii. Další důkazy, které máme, taky pomůžou.“

„Myslíte si, že je to přesvědčí?“ otázal se Whittaker.

Pender se odmlčel, než promluvil. „Abych vám řekl pravdu, nevím. Můj odhad je, že budou hrát o čas. Jediné, co teď chci udělat já, je dát si něco k jídlu a pivo. Jenny, neměla byste chuť jít se mnou?“

Jenny kývla: „Jo, měla,“ a Pender zachytil ostrý pohled, který na ni vrhl vedoucí lektorů.

„A co přednáška dnes večer? Ty na ni nepůjdeš?“ podivil se

Whittaker.

„Nemyslím, Vicu, že mám zrovna náladu na ‘Přírodovědcovu výpravu do Íránu a Perského zálivu’,“ opáčila. „Po tom, co jsem dneska viděla, bych sama potřebovala štamprle.“

„Tak se uvidíme později.“ Whittaker se otočil a vykročil chodbou, která vedla k učebnám.

Pender tuto výměnu názorů ignoroval. „Dobry“, řekl a usmál se na Jenny. „Tak mě navigujte do hospody.“

Projeli kolem restaurace poblíž Střediska a zamířili na jih, a protože už na les sestoupila hluboká tma, Pender rozsvítil dálkové reflektory. Silnice místy klesala a kvůli hrbolatým okrajům po obou stranách se držel raději uprostřed. Když se v protisměru náhodou přiblížil nějaký vůz, Pender upravil přední světla a uhnul doleva. Všiml si, že míjejí několik vysokých cihlových zdí, které podle něj zakrývaly nějaké rozlehlé nemovitosti. Na mytíně vlevo zahlédl světla.

„To je hájovna,“ poznamenala Jenny. „Po lese jich je takhle rozmístěno hezkých pár.“

„A co je to tamhle napravo na obzoru?“ zeptal se a ukázal na návěští před nimi.

„To je výzkumné středisko Suntrap Field.“

„Má to co dělat s vámi?“

„Vlastně ani ne. Čas od času ale spolupracujeme.“

Zpoza kolébajících se mraků se náhle objevil měsíc a krajina se koupala v jeho stříbřitém světle. Minuli jednu farmu a pak se silnice stočila prudce doprava a vzápětí už stoupali do příkrého kopce a po pravici za nimi zůstaly další domy a po levici jízdná. Hostinec byl nahoře na kopci a proti němu skupina budov obehnaných vysokým drátěným plotem. „Co to je?“ zajímal se Pender.

„Ále, to patří policii. Je to výcvikové středisko pro kadety. Mají tam také střelnici a cvičiště pro psy.“

Pender zabočil s vozem na parkoviště za hospodou a zastavil. Když přešli silnici a zamířili do výčepu, studený večerní vzduch ho roztrásl. Když se rozhlédl, viděl, že se nacházejí docela vysoko nad lesem a dolů do hustě zalesněné krajiny vedou pozvolna se svažující pole. To, co spatřil v rovinaté oblasti poblíž hostince, ho však zarazilo.

„Co to je, Jenny? Co to je za stavby?“

Jenny se zadívala ve směru jeho pohledu. „To je kolonie mobilních domků. Něco jako karavany, ale bez kol.“

„Víte, kolik je tam těch domků?“

„Takové kolonie tu jsou dvě. V jedné jich je kolem dvaceti, ve druhé asi tak třicet nebo čtyřicet. Mezi nimi leží farma. Ta druhá kolonie je až na konci Hornbeam Lane, ale moc lidí o ní neví – je na dost odlehklém místě. Myslím, že je tam dvacet domů.“

„Kristepane,“ vydechl. „Neuvědomil jsem si, že je tenhle les tak hustě zalidněný. Ať radši vypadáme hloupě, Jenny, ale modlím se k Bohu, ať se s těmi krysami mýlíme.“

Zatímco mluvil, těžký mrak zakryl měsíční zář a Pender náhle pocítil, že je vystavený na pospas noci. Vzal Jenny za ruku a vedl ji do přívětivého tepla hostince.

Útok

Tvor na loži ze slámy a provlhlé země změnil polohu. Tučné tělo mu ztěžovalo pohyb a nohy už déle nebyly schopny udržet tu velkou tíhu. Ostatní tvorové se pohybovali ve tmě kolem a jejich kňouravé zvuky a šustění těl příležitostně přerušovaly ticho černé podzemní komory. Ke tvorovi v rohu se nepřibližovali; báli se jeho hněvu, věděli, že přiblížit se k němu by znamenalo rozsápání jejich vlastních šedých, vyboulených těl. Nikoliv přímo oním tvorem, nýbrž třemi černými strážci, kteří číhali přihrbení poblíž.

Ve tmě kolem ležely poházené kůstky a čas od času byly sebrány a mocnými čelistmi rozemlety na jemný prášek. V netečných tělech zavládl jakýsi nepokoj a tvor v robu vycítil jejich rozpoložení. Z jeho hrdla se vydral zurčivý vzdech a téměř ze stejného místa se k němu ze tmy připojil podobný zvuk. Veškerý pohyb ustal. Naslouchali.

Otlé tělo sebou na slámě pohnulo a ostatní tvorové se přitiskli k zemi do změti drobných kamínků a vystavili své masité krky v rituálu sebepokoření.

Tvor už byl starý a už si ani nevzpomínal na pouť na toto místo, na dlouhou cestu podzemními chodbami, na to, jak se celí vystrašení choulili ve tmě, když jim nad hlavami hřměly ty obrovské věci, jak ostatní pobízel vysokými pištivými zvuky, jak je držel pohromadě, když prchali z míst, odkud byli vyháněni, z míst, kde probíhalo vyhlazování jejich plemene; na onu cestu, při níž byl jejich jediným spojencem pud sebezáchovy. Ze sklepa byli vysvobozeni a své osvoboditele zabili, a než se vydali na cestu, sežrali jejich mrtvoly.

Pod zem je hnaly vrozené pudy, protože neměli žádného dospělého jedince, který by je vedl; matku sežrali ještě během posledních dnů ve sklepě. Tvor ovládal své bratry a sestry hned od samého počátku; přestože byli součástí stejného vývojového procesu, jeho tělo se od jejich lišilo. Byli tmaví, potažení černohnědou kožešinou. On ne.

Vedl je tunely a odpočívali jen tehdy, když byli naprosto

vyčerpaní. Dva nejslabší z nich byli použiti jako potrava a smrti se ani příliš nevzpírali. Skupinka táhla pořád dál podél kolejí, a když zaslechli lidské hlasy, byli ve střehu, protože věděli, že je to nepřítel, že to jsou lovci. Svěží řezavý vítr, který se jim dostal do nozder, je děsil, a tak se krčili ve tmě. Ten dominantní se však odvážil dál a ostatní ho následovali. Nad nimi se rozprostírala noční obloha, i přesto se však drželi ve stínu.

Ostatní chtěli sejít z kolejí a vydat se tam, kde jsou domy a živé maso, ale to jim nedovolil. Byli pořád ve městě a to znamenalo nebezpečí. Když se vyhouplo denní světlo, skryli se a chvěli se a byli šťastní, že si našli další skrýš. V noci pak objevili něco úplně jiného a to rozhodně přivítali.

Nikdy předtím nezažili dlouhou, vlnící se travu, ale těšili se z její hebkosti a úkrytu, který jim skýtala. Hemžila se malými, živými věcmi, a protože byli ještě mladí, zapomněli na svůj strach a chtěli si hrát. Jejich vůdce je ale nenechal; věděl, že všude kolem cíhá nebezpečí. Vedl je travnatým valem pryč od železniční trati, pryč od tunelů, v nichž pod městem duněly vlaky, ven do lesní krajiny, do nového světa, kde mohli dýchat vzduch a volně pobíhat. Vycítili sice, že i tam jsou pořád lidské bytosti, ale čím hlouběji pronikali do nitra lesa, tím méně byla přítomnost lidí patrná. Přecházel přes tvrdé betonové pásy a báli se řítících oblud, jejichž oči vrhaly do noci světlo daleko před sebe, a když se konečně přiblížil úsvit, uložili se k odpočinku. Pořád se ještě báli, ale zdálo se, že nejhorší časy už pominuly.

Skupinka brzy přivykla novému způsobu života a její příslušníci už nikdy neztratili svoji prohnanost. Narostli do rozměrů, které u ostatních zvířat v lese vzbuzovaly hrůzu, a pářili se. Ten, jehož tělo se lišilo od ostatních, neodpočíval; na rozdíl od ostatních se nemohl přizpůsobit, protože věděl, že dosud nejsou v bezpečí. A něco mu scházelo. Ve volném prostoru se cítil nechráněný.

Táhli dále, vždy v noci, vždy v těsně sevřené formaci, vlnili se trávou, a když vyšlo slunce, schovávali se na zastíněných místech. Dostali se do srdce lesa a dominantní tvor objevil místo odpočinku, které tak potřeboval, místo, kde se mohl cítit v bezpečí, kde mohl ukryvat své deformované tělo ve věčné tmě. Objevil dokonalé doupě.

Zestárl a vlastně už žil dvakrát tak dlouho, než činila průměrná délka života tvorů, z nichž pocházel; a pářil se a zplodil potomstvo, které bylo jeho vlastním obrazem. Mnoho příslušníků jeho druhu však nežilo a ti, kteří přežili, byli slabí a nebyli vždy schopni se postarat sami o sebe. Dominovali však svým sourozencům z vrhu, těm s tmavou kožešinou. A tak tu tyto dva druhy žily pospolu; ti druzí sháněli potravu a přinášeli ji do doupěte svému vůdci a jeho přirozeným dědicům.

Ted' už vůbec neopouštěl hranice doupěte, protože jeho znetvořený trup příliš ztěžkl a stal se odolým. Sice jim stále ještě vládl, ale dobře cítil rostoucí napětí. Jeho stoupenci byli stále neklidnější; jak ti černí, tak i ti, kteří se podobali spíše jemu; prahli po něčem, čemu nerozuměli. Přestože jich co do počtu bylo nyní mnoho, zůstávali už několik let stále v úkrytu, protože je vrozený strach z toho, co je nad nimi, poutal do lesů, aby tak byli z dohledu lidských bytostí. Ale jejich početní síla jim dodávala odvahy, kterou nikdy předtím nepoznali. A jejich žádostivost sílila každým dnem, protože lesní zvířata, která zabíjeli, nedokázala uspokojit jejich zvláštní touhu.

Ta bytost v rohu věděla, co je to za žádostivost, protože skupinový hlad pocházel od jejich vůdce. Tvor hladověl po něčem, co okusil před velmi dávnou dobou.

Jeho dvě hlavy se ve tmě kolébaly sem a tam a z tlam se mu linula lepkavá hmota, když po těch mnoha letech vzpomínal na chuť lidského masa.

6

„Nemůžeme zůstat v autě, Alane? Venku je taková zima.“ Žena se zachumlala do kabátu a schoulila se na sedadle vedle řidiče.

„Ale no tak, Babs, taková zima zase není. Však já už tě brzy zahřeju.“ Muž na ni vrhl žádostivý pohled, ovinul jí ruku kolem ramen a přitáhl si ji k sobě.

„Ta zima do člověka úplně nalezee,“ stěžovala si žena.

„Tady jsme moc blízko u silnice, Babs. Projíždí tu plno aut.“

„No tak zajed' ještě trochu dál.“

Alan se snažil, aby v jeho hlase nebylo znát podráždění. „To nemůžu, miláčku. Auto by mohlo uvíznout v bahně. Neviděl bych pořádně na zem. A taky bych se mohl napasovat na nějaké kořeny nebo něco podobného.“

Žena odevzdaně vzdychla. Proč se vůbec namáhat a protestovat? Alan si přece nakonec vždycky prosadí svou. Musela ale přiznat, že právě to se jí líbilo.

Alan Martyn byl realitní agent se sídlem nedaleko odtud, v Loughtonu, a Babs – v kanceláři paní Newellová – byla jeho sekretářka. Jemu se v devětadvaceti dařilo výborně a měl před sebou skvělou budoucnost; ona byla v pětatřiceti na dně a její

budoucnost nijak skvěle nevypadala. Patnáct let manželství a výchovy dvou synů, kteří už patřili do věkové kategorie teenagerů, v ní na první pohled téměř udusilo veškeré touhy; její životní styl dosáhl určité úrovně a náhlé výkyvy – vzestupy a pády – byly jen nepatrné. Měla by být spokojená, protože byla provdána za hodného, i když nemastného neslaného muže, a chlapci vyrůstali v pěkné, i když hlučné mladíky. Jejich dům byl hezký – možná trochu malý, ale hezký – a měli barevnou televizi. Dokonce i ten pes byl poslušný.

Někdy by nad tou samou krásou nejraději řvala.

Reg, její manžel, byl řádný muž, pravá sůl země, DOBRÁK. Nechodil kolem domu v bačkorách, ani nekouřil dýmku – *tak* zkažený nebyl. Aby ušetřil za cigarety, roloval si je sám; a vzadu na zahradě choval králíky; a koupal se vždy v neděli a ve středu; a vždy si našel čas, aby chlapcům pomohl s domácími úkoly nebo aby zodpověděl jejich otázky; a večer vždy vzal psa ven na procházku, bez ohledu na počasí; a vždy se nabídl, že umyje nádobí, i když ho nikdy nenechala; a vždy nechal své zabláčené boty přede dveřmi; a nikdy na ni nevztáhl ruku; a vždy se s ní miloval v sobotu ráno; a nikdy ji nevyzval, aby vyzkoušeli nějakou novou pozici; a nikdy na ni nepoužil nic jiného než penis; a nikdy ho nenachytala, že by masturboval.

Ach, Regu, proč jen jsi tak příšerně nudný patron?

Alanovy rty se otřely o její ústa, drsně, chtivě. Alan byl zkažený, sobecký, ale vzrušoval ji. Babs dobře věděla, že právě ten rozdíl mezi ním a spolehlivým Regem, z něhož přímo dýchalo bezpečí, ho dělal tak přitažlivým. Byl to parchant, o tom není pochyb, a jen ji využíval, aby ukojil svůj vlastní chtíč. Ale to bylo v pořádku, o to jí přece také šlo.

Nikdy by manžela a chlapce neopustila – vroucně je milovala, ale byla žena a potřebovala víc než jen příjemně útulnou náklonnost. Reg měl své králíky, ona měla zase – tohle. Babs se vždy chtěla vrátit do práce, protože postrádala kontakt s lidmi mimo rodinu, s lidmi, o jejichž životě toho

věděla jen málo, takže jí připadali zajímavější než její sousedé či příbuzní. Práce v domácnosti byla jednotvárná, těžká, ale nepodnětná. Dům už pro ni nepředstavoval žádnou stimulaci a z práce venku na zahrádce se stala spíše nutnost než záliba. Regova mzda ztrácela týden co týden vytrvale na hodnotě a inflace se stala určujícím faktorem při sestavování rodinného rozpočtu. Reg, jakožto výrobní kontrolor v reklamní kanceláři neměl za sebou žádné odbory, které by zajistily, aby jeho výdělek držel nějak rozumně krok se stále rostoucími cenami, a tak bylo rozhodnuto, že Babs zase půjde pracovat, k čemuž sama dala podnět. Chlapci teď už byli dost staří, aby na ní byli méně závislí, a Reg byl zase dost rozumný, aby si uvědomoval, že jeho manželka potřebuje i nějakou činnost mimo domov.

„Tak pojď, miláčku, už je to hezky dávno, co jsme to naposledy dělali venku.“ Alan položil ruku na hrubou látku Babsina kabátu a krouživými pohyby hnětl její kyprá ňadra. „Vytáhnu zezadu kobereček, aby ses mi celá neumáčela.“

Pocítila v sobě vzrušení a pod oděvem se jí přes hrud' rozprostřel ruměnec. „Co když někdo přijde, Alane?“ nadhodila, ale tón jejího hlasu napovídal tomuto milenci pro všední dny, že ochotně souhlasí.

„Nebud' labuť, Babs. Teď, když už je tma, se po lese nikdo procházet nebude.“

„Já už tu nebudu moct zůstat tak dlouho.“

Pohlédl na světélkující displej svých hodinek. „Je teprve za deset osm. Kdy jsi řekla, že se vrátíš?“

„Kolem půl. Namluvila jsem Regovi, že dneska večer musíme projít účetní knihy. Slíbil, že udělá klukům večeři.“

„Starej dobrák Reg,“ prohodil roztržitě. Jeho rty si našly a zvlhčily Babsino ucho a stejně roztržitě si pomyslel: ten idiot natvrdej.

Babsina ňadra se zvedala a klesala, jako kdyby do nich dul vítr, a když mezi stehny pocítila vlhkost, přitiskla je těsně k

sobě. Alan byl tak výborný milenec, tak pozorný, tak nesobecký. A – zatetelila se blahem – tak náročný. Ráda by věděla, jestli je tak náročný i ke své mladé manželce.

„Tak už pojď, Alane,“ vyzvala ho a v jejím hlase zazněla naléhavost. „Najdeme si ale nějaký dobře zakrytý místo.“

Bleskurychle vylezl ze svého žlutohnědého Capri, otevřel zavazadlový prostor a sáhl dovnitř pro kobereček. Babs vystoupila z vozu, zavřela za sebou dveře a zkontrolovala, zda je zamčeno. Vůz, to byla jedna z věcí, k nimž Alan přistupoval s naprostou vážností. Rozhlédla se. Pomyslela si, že les v měsíčním světle vypadá velice neskutečně, a chladný noční vzduch téměř utlumil její vzrušení.

„Tak dobrý, Babs?“ Alan už byl vedle ní. Věděla, že jeho dýchavičnost je způsobena rozrušením. Hrozně rád experimentoval, tenhle Alan, pořád chtěl zkoušet něco nového. Za těch sedm měsíců, co ho znala – šest z toho sexuálně, museli vyzkoušet snad každou pozici, co jen existuje. Třebaže co do let byla zralejší, přistupovala k tomu jako mladičká dívka, chtivá se učit a celá divá do experimentování. Když byl v kanceláři čas oběda a ostatní odešli, oni s Alanem předstírali, že pokračují v práci, a pak zmizeli do zadní místnosti, kde se uchovávaly materiály o všech jejich zákaznících, a tam se milovali mezi registračními skříněmi – na podlaze vedle nich, ve stoje opření o ně, dokonce i na nich. Šlehal ji páskem přes zadnici, místo pochvy používal její řitní otvor, kousal ji do prsů, dokud nezačala vriskat, téměř ji zadusil tryskajícím semenem. Ona mu zase sedala na obličej a nutila ho, aby ji olizoval, bolestivě mu ovazovala penis a varlata jeho vlastní kravatou a šhubala za ni, nutila ho štkat, sedala si na něj obkročmo a jezdila na něm a znásilňovala ho, obličej mu mazala svou šťávou a pracovala na něm i ručně. Tohle všechno se mu moc líbilo. A jí také.

Při těch několika málo příležitostech, kdy se jim podařilo spolu někam ujet – pro Rega to byly služební cesty, pro kolegy

v kanceláři, kteří se nedali napálit, to zase byla dovolená, kterou si vybírali ve stejném termínu, nebo – pozor, překvapení – nemoc, která postihla oba současně –, se oddali jeden druhému zcela naplno a jen zřídka opouštěli hotel, kde se zapsali. Zkoušeli i masochistické a sadistické praktiky, ale jen po vzájemném souhlasu a pouze na amatérské úrovni; ani jeden nechtěl druhému příliš ublížit a sám pocítit příliš velkou bolest. Uvazování provazem byla náramná legrace, ale tím si zase rozedřeli zápěstí. Navléknout si spodní prádlo svého partnera bylo také fajn, ale jen když zhasli světlo. Po nějaké době, když se zdálo, že co se týká nových pokusů, je jejich představivost už naprosto vyčerpaná, oba přišli na to, že daleko větší zábavu jim skýtá normální pohlavní styk. Záleželo to jen na tom, kde to dělali. Nikdo se nenamáhal hledět do budoucnosti a klást si otázku, kam vlastně jejich vztah spěje, protože vzrušení přicházelo vždy právě teď, nikdy ne zítra nebo pozítří. Nebyli do sebe zamilovaní, ale hrozně se jim líbilo to, co dělali, a až to skončí, bude po všem.

Měsíc náhle zmizel a oni se ponořili do tmy.

„To se mně nelíbí, Alane,“ řekla Babs nervózně.

„Za minutku zase vyleze, neboj. Pojď sem a pěkně se ke mně přitul.“

Pevně si ji přitáhl k sobě a přitiskl se k ní a jeho oči zíraly přes její rameno do tmy. Ani jemu samému se taková tma příliš nezamlouvala. Když se měsíc zase vyhoupl, potichu vydechl úlevou.

Vzal ji za ruku a s koberečkem svinutým přes jedno rameno se prodíral hlouběji do podrostu a rukou odstrkoval vzrostlejší větve.

„Tak daleko ne, Alane,“ prosila Babs.

„Ne, miláčku, už jenom kousek. Tady pár kroků před námi je to hezky zarostlý. Tam na nás z cesty nebude vidět.“

Cupitavý zvuk je přiměl, aby se zastavili.

„Co to je?“ zašeptala Babs.

Alan chvíli naslouchal, ale nic už neslyšel. „To muselo být nějaký zvíře. Asi jsme ho vyplašili.“

Pokračoval v chůzi a Babs ho trpělivě následovala.

„To bude stačit,“ usoudil, když ji dovedl do mírného dolíku, a podivil se, proč vlastně šeptá. Dupal po trávě, aby ji udusal a odstranil sebemenší nerovnost, a pak hodil na zem kobereček a vyrovnal jeho cípy.

„Tak dobrý, lásko?“ řekl a jeho tvář byla v měsíčním světle bledá a bílá.

„Já ti nevím, Alane,“ odpověděla, ale on věděl, že ho chce stejně, jako on chce ji. Položil ji na kobereček a začal jí rozepínat kabát a to už zapomněla na les a noční tvory. Babsino tělo bylo baculaté, ale pevné a pružné, její postava byla zaoblená spíše provokativně než sklesle a ochable, a Alanovo vzrušení jen vzrostlo, když se ve svitu měsíce odhalila její ňadra a břicho. Sklonil hlavu, políbil ji na krk a sám se k ní naklonil tak, až třel rty o hroty jejích ňader, která hrozila, že přetečou přes hedvábný materiál podprsenky. Jeho jazyk vytvářel úzkou cestičku, která se jí táhla přes žaludek, a husí kůže, která jí najednou naskočila, způsobila, že její tělo bylo teď tvrdé a křehké.

Přestože ji chladný vzduch nutil, aby se třásla, jejich milování to jakoby dodalo novou dimenzi. Od toho chladu byla zvenku už celá prokřehlá, ale uvnitř v ní proudilo teplo. A hvězdy nad ní, vzduch kolem ní, to vše navozovalo pocit, že je někdo pozoruje, což ještě přidávalo na vzrušení. Díky husí kůži se z jejího těla vytratila prokřehlost, a když se jí dotkl, páliło ji to a příjemně lechtalo. Vysvobodil jí ruce z kabátu a z ramenou jí začal odhrnovat blůzičku.

„Ne, Alane,“ protestovala, „na to je moc zima.“

Políbil ji na rty a i přes její protesty z ní blůzku stáhl. Sklopil zrak a pohlédl na její bílá nahá ramena a na její tvář,

kteřá na něj vzhlížela v ještě nevinném roztoužení, a na okamžik ji téměř zbožňoval. Téměř a jen na okamžik: touha rychle zvítězila nad city. Sálh jí za záda a rozepnul háček, který držel podprsenku, a s tou pak sjel podél jejích rukou. Položil Babs zpátky na kobereček a začal tahat za sukni. Po počátečním zápasu v oblasti nad boky ji z nohou stálh už snadno. Pak přišly na řadu punčocháče spolu se střeřivčky. S kalhotkami si dal načas. Napřed hmátl do tenoučké látky, až se Babs začala svíjet a uchopila jeho ruku a vedla mu ji daleko dovedněji a podněcovala jeho prsty, aby vnikly dovnitř. Odtáhl se, protože věděl, že by ji toto potěšení zavedlo příliš daleko a narušilo tak jejich načasování.

Když vstal a shlédł na její tělo, připadalo mu jako mramor: jemný a poddajný mramor, který byl s to pohltit jeho vlastní tělo. Její ruce se zahákly do kalhotek a už si je stahovala; přes boky, přes kotníky, přes chodidla. Úhledně si je položila na stranu a pak si zase lehla na kobereček s nohama mírně od sebe a malý černý trojúhelník tvořil jediný kontrast k její bledé pokožce.

Alan ze sebe rychle shodil šaty a nechal je dopadnout na zem a vytvořit nevzhlednou hromadu, ačkoliv dobře věděl, že toho bude litovat, až tu pak v ní bude hrabat a hledat jednotlivé kusy a vnímat, jak se do něj vkrádá zima, ale teď mu na tom ani trochu nezáleželo. Jediné, o co právě stál, bylo spojit se s tím nádherně vášnivým tělem, které mu leželo u nohou. Padl na kolena, pokryl ji svým vlastním tělem, přitiskl se na ni, klouzal po ní, mačkal ji a laskal.

Objala ho kolem pasu a pak sunula ruce k jeho ramenům a zase dolů k hýždím, přitiskla si ho k sobě a zabořila mu prsty do masitých částí těla. Po obou stranách jeho stehen vyvstala její kolena a patami se mu zahákla kolem lýtek a nohama si ho pak přitahovala ještě blíže k sobě.

Vzal do úst její bradavku a sál ji, až ztuhla a zbarvila se do ruda. Vyhledal si její rty a rukou poskytl opuštěnému řadru

drsnou útěchu. Z jejích úst už vycházelo tiché blažené sténání a i on si musel hlídat své vlastní potlačované projevy radosti; to pro případ, že by v lese byl opravdu ještě někdo jiný. Když ale jejich pohyby nabraly na zběsilosti, vzájemné projevy uznání zesílily.

Babs sáhla dolů, protože nebyla ochotná předehtu prodlužovat a už ho chtěla mít uvnitř. Našla si jeho penis, zaslechla, jak Alan při tom zaúpěl, a pak si ho k sobě přitáhla, a nohy měla široce roztažené a paty se jí mimo kobereček zarývaly do země. Když ucítil pysky její pochvy, prudce odtrhl boky a ponechal tam svůj úd, aby ji jen dráždil svým dotykem.

„Alane, prosím,“ naléhala a on se v té tmě usmíval a ona se také usmívala, protože ho chtěla mít uvnitř, ale zároveň chtěla, aby tato hra pokračovala. Schválně se od ní odtáhl a její přiškrcený zklamáný výkřik změnil na blažený, když ponořil hlavu mezi její stehna a vnikl jazykem do hluboké vlhké chodbičky. Její boky povstaly z koberečku a celé její tělo se horečně zmítalo, až si ji musel pevně přidržet, aby ji neztratil. Prudce vypnula tělo, aby vyšla vstříc jeho dráždivým rtům a jazyku, a on zase přesunul kolena dopředu, aby snáze podepřel její tíhu. Zvedl jí jedno stehno, aby si ho dal nad rameno, pak druhé a její nohy se semkly kolem jeho hlavy v takovém sevření, že se až bál, že mu rozmáčkne uši. Těžko se mu dýchalo, ale Babs odmítla uvolnit své objetí a rukama i zadní stranou nohou si ho přitahovala blíže a krkem a rameny podpírala tíhu horní poloviny trupu.

Alan si už myslel, že se nejspíš udusí, a už už chtěl podlehnout panice, když vycítil, že její tělo tuhne a napíná se v posledních záchvěvech před orgasmem. Sáhla si rukou pod zadnici a v jeho klíně si vyhledala vztyčený penis a povzbudila Alana k závěrečnému úsilí, a tak se do ní zabořil tak hluboko, jak jen mohl, a šlachu u kořene jazyka napínal tak dlouho, dokud se nezačal bát, že by se mu mohla přetrhnout, a pohyby její ruky mu působily blaho v rozkroku, které se mísilo s

bolestí v hlavě a plicích. Tato bolest jakýmsi zvláštním způsobem obohacovala potěšení a potěšení jakýmsi zvláštním způsobem zase přehlušovalo bolest.

Ted' už nebyla schopná v sobě potlačit výkřiky a v tomto stádiu už to ani nevadilo; Alanovy uši, objímané jejím tělem, to stejně ani neslyšely. Záda, která měla prohnutá do oblouku, ted' měla celá mokrá a obě těla se zmítala, každá svou vlastní úlevou, a na mýtině, kterou osvětloval pouze měsíc, tvořily jejich postavy prapodivné, chvějící se sousoší. Během posledních vteřin odumírajícího orgasmu ztuhli v těsném objetí a pak se jejich těla zhroutila k zemi. Leželi tam bez dechu, jejich hrudníky se zvedaly, a než se k sobě zase přiblížili, dovolili napřed svým zběsile bušícím srdcím, aby se zklidnila.

Alan přes ně přetáhl její kabát a přitulili se k sobě. Jejich těla byla ještě teplá, ale dobře věděli, že si k nim brzy prokouše cestu chlad.

„Alane, Alane, děkuju,“ řekla Babs když dostala svůj dech alespoň trochu pod kontrolu. „Bylo to bezvadný.“

Alan mohl jen tlumeně zamručet, protože měl hlavu pod kabátem přitisknutou k jejím nadrům. Cítil se úplně vyčerpaný a rty ho bolely.

Babs pod kabátem sklopila hlavu a položila si ji těsně k němu. „Ty si nemyslíš, že to bylo bezvadný?“ zeptala se.

Alan si protáhl nohy a na chodidlech ho zalechtala tráva. Rychle zase povytáhl kolena nahoru. „Jo, Babs, fantastický.“ Ted', když byl nasycen a začal vnímat zimu, už však pomýšlel na návrat; slíbil Marjie, že nepřijde moc pozdě.

Babs zvedla hlavu, aby ho políbila na tvář, a pak se se spokojeným výrazem převalila na záda. Její tělo bylo ještě teplé od milování a dokonce i její nezakryté nohy odmítaly vzít na vědomí mrazivou přítomnost podzimu. Něco ji píchlo do jednoho chodidla, a tak je posunula blíže k druhému.

„Miláčku,“ řekla a prohlížela si mrak, který právě spolkl

měsíc, „napadlo tě někdy, proč nám to jde tak dobře?“ Nadzvedla okraj kabátu a podívala se na něj v očekávání odpovědi.

„Ne, Babs,“ odvětil.

Vrátila se pohledem zase k mrakům. „S Regem to nikdy nebylo takový, dokonce ani když jsme se sotva vzali.“

Objevilo se temeno Alanovy hlavy, jako kdyby testoval vzduch, než se vynoří celý. „Asi se k sobě po tělesný stránce hodíme,“ usoudil. „Tak to u lidí bejvá. Některý se k sobě hodí tělesně, jiný zase duševně. My dva holt tělesně.“

„To není jen tím, Alane.“ Jeho domněnkou byla trochu uražená.

„Jasně, ne, nejen tím, Babs,“ ujišťoval ji rychle. „Prostě některý lidi jsou, ehm, temperamentnější než ostatní. Ale myslím, že duševně jsme taky docela na jedný vlně. Vypadá to, že si rozumíme.“ Přemýšlel, jestli by mohl vrhnout kradmý pohled na hodinky, aniž by si toho všimla.

Babs schovala ruce pod kabát, protože se k ní už dostal chlad. Proč si něco namlouvat? Alan chtěl od ní jen jedno a ona chtěla od něj jen jedno. Sex je i záležitostí duše, a proto byli oba na jedné vlně. Napadlo ji, jestli Reg už dal klukům večeři.

Něco ji zase píchlo do nohy a tentokrát, když se její smysly začaly dostávat z otupělosti, ji to polekalo. To, co se jí dotklo, možná nebyl jen list nebo stéblo trávy nebo větévka; mohlo to být i nějaké zvíře.

„Alane!“ zvolala a už si sedala, přičemž se jí kabát svezl z ramen a odhalil její plná ňadra. Trvalo jen zlomek vteřiny, než zaregistrovala bolest, a pak zavřískla a prudce vymrštila nohu nahoru a sáhla si na poraněné chodidlo a zaječela znovu, tentokrát hlasitěji, když si nahmatala dva zakrvácené pahýly, které jí zbyly po prstech.

Alan vyskočil, vyděšený jejími výkřiky, a rozhlížel se ve snaze zjistit, co se to stalo, co jí ublížilo.

„Babs, co je?“ Popadl ji za ramena a snažil se ji uklidnit.
„Co se stalo? *Pověz mi to!* Jeho vlastní hlas přerostl v jekot.

„Moje noha! Něco mi ukouslo prsty!“ zavřeštěla.

„Můj ty bože! To bude dobrý, Babs. Uklidni se. Ukaž, ať se podívám!“

Nebyl však čas, aby se podíval, protože krysa, vzrušená krví, vyrazila a znovu zaútočila na nohu a zabořila své řezáky hluboko do ruky, která křečovitě svírala zraněnou končetinu, a také přímo do chodidla. Když Alan spatřil černého tvora, zalekl se, protože nevěděl, co to je, a tak ho při pohledu na jeho velikost napadlo, že to musí být zdivočelý pes. Měsíc znenadání protrhl svůj oblačný příkrov a Alana zachvátila hrůza, když zvíře rozpoznal. Zašpičatělý čenich, dlouhé tělo potažené hladkou srstí, nahrbený hřbet, tuhý ocas – byla to krysa!

Babsin křik ho vytrhl z ochromení; uchopil krysu těsně u krku a škul. Křik dosáhl vrcholu, když se Babsino maso roztrhlo, a Alan padl naznak se zápolícím tvorem stále ve svém sevření. Zvíře natočilo hlavu, kouslo Alana do stehna, zahryzlo se mu do masa a polykalo krev, když pronikalo hlouběji. Alanova hlavní tepna byla narušená a z hlodavcova hrdla stříkala krev, dokud se téměř nezačal dusit, což ho donutilo, aby hlavu odtáhl. Z rány vytryskla ve vysokém oblouku krev a vzduch byl prostoupen jejím pachem.

„Ach, ne, ne!“ křičel Alan, protože věděl, že poranění tepny by mohlo být smrtelné. Chytil se za nohu, aby se pokusil proud krve zastavit, ale krev mu vystříkla mezi prsty a potřísnila mu obličej. Krysa se mu svíjela mezi nohama, a když vydávala z krku jeho krev, obrátila se a skočila mu na hrudník, zaryla se do něj svými spáry a pronikla kůží až na kost. Zůstala na něm viset, a když se Alan zhroutil naznak, začala si razit cestu do jeho krku. Další, které se dosud ještě zdráhaly, se vynořily z podrostu, který obklopoval mýtinu; stále ještě obezřetně, protože strach z člověka byl v nich vrozený, ale sladké aroma

krve je vzrušilo a dodalo jim odvahy.

I přes slzy strachu Babs viděla, jak se černá těla přibližují, a také věděla, co to znamená. Chtěla Alanovi pomoci, ale příliš se bála; chtěla utéct, ale strachem celá ztuhla. Jediné, co mohla dělat, bylo se schovat do kabátu, přitáhnout kolena k hrudníku, rukama sevřít látku a držet ji těsně u těla. Bolest v chodidle byla nesnesitelná a hrůza, kterou prožívala, ji zbavila schopnosti cokoliv podniknout. Z úst se jí valila v nesouvislém toku slova – modlila se, aby je tvorové nechali, aby se zase stáhli do noci, aby se vrátili do pekla, odkud přišli. Alanův křik jí však napovídal, že to neudělají. A škrábání za kabát a náhlé průzkumné ostré stisky zubů ji přesvědčily, že krysy neodtáhnou, dokud ji a Alana nesežerou.

Když jí kousance začaly narušovat strukturu masa a v agónii rozvinula své tělo a jen se zmítala, viděla Rega a chlapce, jak sedí v jídelně kolem stolu, a Kevin, nejmladší, říká: „Máma je mrtvá, tati... máma je mrtvá... máma je mrtvá.“

Bylo již po půlnoci a ze stanu se už alespoň hodinu neozval žádný zvuk. Stan stál v cípu širokého pole zcela sám jako jakási celtová hlídka a les vytvářel tmavý horizont. Na ztuhlých stéblech trávy lpěly téměř zmrzlé kapky vody, ale uvnitř bylo útulno a teplo – kluci si teplem svých těl vytvářeli vlastní ústřední topení. Na prostředku podlahy slabounce svítila noční lampička, kolem bylo rozseto v obrovitých kuklách sedm dřímajících chlapců se svým vedoucím a všichni se obávali chladného úsvitu, který je donutí shodit spací pytle.

Vedoucí Gordon Baddeley spal na boku a mezi ním a nejbližším chlapcem byla mezera měřící jednu stopu, jako kdyby tato dělicí čára byla zdí, za níž sídlila autorita. Gordon zastával názor, že i taková abstraktní symbolika je důležitá.

Kluci ve věku od dvanácti do patnácti let byli všichni z domova Barnardovy dobročinné organizace ve Woodfordu a právě byli ve škole v přírodě, přičemž tento týdenní pobyt byl

zaměřen na přežití v přírodních podmínkách. O přežití tady vlastně ani nešlo, protože nejbližší obchod byl odtud necelé dvě míle, a nebylo známo, že by tento úsek Eppingského lesa obývali divocí lvi, tygři a krokodýli. Mladší chlapci však přesto věřili, že se tu potulují medvědi. Na tomto poli nenašli žádné jiné známky lidské přítomnosti, protože to nebylo jedno z oficiálních lesních tábořišť. To jen jistý benevolentní lord Ten či Onen – chlapci si jeho jméno nikdy nezapamatovali – dovolil woodfordskému sirotčinci, aby používal cíp pole na jeho pozemcích pro účely táboření. Sám už na pozemcích nežil a půdu jen pronajímal místním farmářům, takže byl pro chlapce pouze mystickou postavou, neurčitou a vzdálenou jako Bůh.

Gordon Baddeley byl sám ještě před několika lety klukem od Barnardů a byl, jak všichni říkali, zářným příkladem dobroty a čestnosti, která mohla vzejít z prostředí sirotčince. Už po třech letech strávených v běžném životě, kdy pracoval v supermarketu jako doplňovač zboží a vysloužil si povýšení na prodavače mraženého masa, se vrátil do sirotčince, který ho vychoval, a obrátil se zády k úspěchu, protože chtěl pomáhat těm, kteří podobně jako on byli odstrčení. Přestože nebylo běžnou praxí, aby domov přijímal nazpět ty, kteří z něj už odešli, Gordona přijali s hrdostí, protože to byl výjimečný chlapec. Dobře vychovaný, uhlazené mluvy, pilný, bez patrných citových problémů – byl to mládenec, na kterého mohl sbor ukázat a prohlásit: „Vidíte, funguje to. I když jim nemůžeme dát lásku a náklonnost pravých rodičů, můžeme z nich vychovat vyrovnané mladé lidi, jako je tenhle.“

Ne že by byl Gordon ostatními chlapci považován za změkčilého; naopak, pohlíželi na něj jako na ‘drsňáka’. Byl přívětivý, ale pevný, uměl být tvrdý, ale ne bezcitný, uměl být zábavný, když chtěl, a vážný, když to vyžadovali ostatní. Nenechal na sobě štipat dříví, ale také v sobě neživil žádnou nenávist; zdálo se, že měl rád většinu lidí a většina lidí měla ráda jeho. Říkali o něm, tak tohle je dokonalý hoch od Dr.

Barnarda. A po třech letech venku dospěl k závěru, že to je přesně to, co vždy chtěl.

Svět ho děsil. Byl příliš agresivní a příliš veliký. Bylo v něm příliš mnoho cizích lidí. Když byl na ulici, nevěděl, kam dřív skočit; bylo to, jako kdyby byl nahý a rychlými pohyby zkracoval dobu svého odhalení. Takové neohrabané reakce byly, obecně vzato, dosti běžným syndromem mezi sirotky, kteří vylétli z hnízda, ale většinou se jim časem podařilo své rozpaky překonat. Ne Gordonovi; tomu se po sirotčinci a jeho bezpečí stýskalo tak, že to v něm vyvolávalo pocit sklíčenosti. Sirotčinec mu našel ubytování v domě jisté přívětivé a soudržné rodiny, ale důvěrné vztahy mezi jejími členy způsobily, že si připadal ještě více jako vetřelec. Snažili se, aby se tam cítil být vítaný, a on jejich pohostinnost přijímal s náležitou vděčností, ale čím více času s nimi trávil, tím více si uvědomoval, o co při své vlastní výchově přišel. Nepociťoval žádnou zášť, ale cítil, že je jiný.

Problém představovala i děvčata. Poutala jeho pozornost a některá v supermarketu, kde pracoval, k němu byla i milá, ale zase cítil, že je mezi ním a jimi bariéra, a že může do jejich světa jen nahlížet neviditelnou skleněnou stěnou. Kdyby měl víc času, určitě by se s ostatními lidmi sblížil, ale osamělost tohoto mezidobí se stala příliš těžkou, než aby ji snesl. V domově byl někdo, tady venku byl nýmand. Vrátil se a oni proměnili jeho porážku v triumf. Domov byl i jeho domovem a právě tam si přál zůstat.

Gordon se ve spánku převrátil na druhý bok, jeho oční víčka se zachvěla a pak se rozevřela. Na chvíli se zadíval na svažující se strop stanu a jeho myšlenky se jako o překot rozlétávaly. Když se rozhlížel, aby zjistil, jestli někdo není vzhůru, pozoroval, jak noční lampička dodává dřímajícím postavám ve stanu tajuplné zelené zbarvení. Naslouchal, jestli nezaslechne nějaké breptání nebo vzdech, které v noci nejsou ničím neobvyklým, nebo jestli některé z těl svinutých do klubíčka

pod těsně přitaženou přikrývkou sebou náhle křečovitě netrhne, ale chrápání a oddechovaní spících chlapců ho ujišťovalo, že je všechno v pořádku. Tak co tedy způsobilo, že se probudil?

Ležel v šeru a poslouchal.

Tiché zaškrábání ho přimělo, aby otočil hlavu k plátěné stěně stanu, a tu zvuk utichl. Zadržel dech.

Něco vyvíjelo tlak na hrubou látku, něco dole nízko u země. Vyboulení se nacházelo v místě hned vedle jeho boků a náhle se začalo pohybovat k jeho hlavě. Gordon od výčnělku obezřetně odsunul svůj bok, který měl zcela zabalený do spacího pytle, a pohyb venku ustal. Působilo to dojmem, jako by to, co tam venku bylo, cítilo jeho přítomnost; jako kdyby si to bylo vědomé pohybu uvnitř stanu.

Gordon se musel přemáhat, aby nevykřikl a neodskočil od stěny stanu. To by poděšilo mladší chlapce, řekl si. A kromě toho, byla to nejspíš jen liška nebo nějaké jiné zvědavé noční zvíře, které tuhým plátnem nikdy nepronikne. Pozvolna si rozepnul spací pytel a vyprostil ruce.

Vyboulení se začalo znovu pohybovat vzhůru, směrem k jeho obličejí, a Gordon viděl, že to měří alespoň několik stop. Určitě liška! Nebo možná jezevec, ale to už není tak pravděpodobné. Ať už to bylo jakékoliv zvíře, vysoké příliš nebylo. A nebo se jen plazilo po břiše? Mohl to být pes. Pohyb se zcela zastavil a zdálo se, že se vyboulení tlačí úporněji dovnitř. Gordon odtáhl hlavu a zmocnil se ho zvláštní pocit, že ho to zvíře venku vidí i přes látku; že cítí jeho strach. Volnou rukou zalovil do strany a šátral po baterce, kterou si při táboření vždy nechával po ruce. Chlapec, který ležel od něj nejblíže, sebou neklidně pohnul, když se Gordonova ruka otřela o jeho spací pytel, ale pátrající prsty nakonec přece jen sevřely chladný kovový válec. Jak se prve Gordon pohnul, odsunul baterku, až spočinula u těla nejbližšího spícího chlapce. Pevně sevřel rukojet' a pak ztuhl, když do jeho uší znovu vnikl tenký škrábavý zvuk.

Se špatně potlačovaným výkřikem se těžkou baterkou rozmáchl a tvrdě udeřil do boule a plátno najednou bylo zase volně napnuté – zvíře zjevně uprchlo. Pomyslel si, že v okamžiku, když improvizovaná zbraň dopadla, zaslechl vysoké pištivé vyjeknutí, ale nebyl si tím jist – mohlo to být jen zvučení v jeho vlastní hlavě.

Gordon rozsvítil baterku, držel ji u země, přičemž svým vlastním tělem odděloval její zář od zbytku tlumeně osvětleného vnitřku stanu, a prohlížel si plátno před sebou. Znovu se uvelebil ve spacím pytli, ale baterku nechával stále rozsvícenou a pozorně zkoumal volnou látku, aby zkontroloval, zda zvíře svým škrábáním nezpůsobilo nějakou škodu.

Ne, byla stále neporušená; na to, aby se do tak tuhého plátna udělala díra, by muselo přijít něco většího než jen všetečný lišák. Jeho tělo se začínalo uvolňovat a jeho dech se vyrovnával. Palcem ťukl do přepínače baterky a vypnul alespoň její ostrý a úzký paprsek světla a právě v tom okamžiku do stěny stanu narazilo cosi těžkého a uprostřed kruhu, který na ní vytvářelo světlo baterky, se zřetelně ukázala boule.

Škrábání bylo stále zběsilejší, a když se v plátně objevila trhлина a dovnitř se prodral dlouhý zahnutý dráp, Gordon jen přihlížel jako hypnotizovaný. Štěrbina se prudkým, dolů vedeným pohybem roztrhla a dráp zmizel, aby byl vystřídán drobnými škrábajícími výčnělky po obou stranách díry. Gordon vykřikl, když dovnitř pronikla dvojice drápů a před jeho očima roztrhala látku na cáry. Tělo pokryté černou štetinatou srstí, které se protáhlo otvorem, se vrhlo na Gordonův nechráněný obličej a zabořilo mu zuby hluboko do otevřené čelisti, srazilo ho nznak a převalilo se s ním na vyděšené chlapce, uvězněné ve spacích pytlích.

Polekaně vykřikli, protože si neuvědomovali, co se jejich vedoucímu přihodilo – odhozená baterka bezúčelně svítila do záhybů spacího pytle a mdlá noční lampička nebyla dost silná,

aby mohli rozeznat zmítající se obrysy. Chlapci, který byl baterce nejbliž, se podařilo vyprostit ruku a zmocnit se jí. Zamířil paprsek světla na křičící postavu, ale nikdo z chlapců nechápal, co to visí jejich vedoucímu na zakrvaveném obličejí. Chlapec u stěny stanu vykřikl, když viděl, jak se dírou zející v plátnu prodírá cosi černého, a chlapec s baterkou tím směrem posvítí.

Když se Gordon snažil odstrčit toho tvora od svého obličejí, dával se vlastní krví a zvířecí drápy mu rozdrásaly hrudník na krvavou změť. Tvor uvízl svými zuby v Gordonově čelisti a nemohl je odtrhnout. Gordon věděl, že zvíře má sílu i zbraně, kterými ho může zabít, ale to, co viděl, ho nutilo reagovat téměř automaticky, jako kdyby znovu sledoval svůj život přes skleněnou desku. Tentokrát byl však i uvnitř – byl součástí toho života – a ti druzí, ti černí tvorové, prolomili sklo, aby se dostali do jeho světa. Věděl, že je musí zastavit.

Bolest byla oslepující, ale když se převaloval směrem k otvoru a vlekl s sebou toho tvora, nic pro něj neznamenal. Cítil, že se kost v jeho čelisti drtí, že praská a že mu dovnitř do těla stéká krev a zabraňuje mu v dýchání, ale jeho mysl se zdála být nad tím téměř povznesená a znovu a znovu mu velela jediné: Zastav je, ať už se sem nedostanou, ucpi díru tělem.

Věděl, že už tam je; věděl, že jim svými zády zakryl přístupovou cestu a zabránil jim, aby se nahnuli dovnitř. A věděl též, že ho požírají, že se jejich zuby zahryzávají do zad, že se mu zakusují kolem páteře a už ho trhají. Věděl, že ten tvor na jeho obličejí byl uvězněn svými vlastními zuby v jeho čelisti, ale navzdory tomu mu horlivě sál krev a zbavoval ho tak životodárné tekutiny.

Nevěděl však, že se na stěnách stanu objevily další boule, a pak se škrábavé zvuky smísily s panickými výkřiky chlapců uvnitř stanu a plátěnou látku roztrhaly četné dlouhé šrámy.

Když se vycházející slunce s rozhodností prodralo mlžným

závojem, začal úsvit zdobit koruny stromů zlatým lemem. Potkat reverenda Jonathana Matthewse, jak se už v tak časnou ranní hodinu šourá ze své fary ke starému kostelíku, nebylo nijak neobvyklé, protože v posledních několika letech sehrával spánek v jeho životě už méně významnou úlohu. První paprsky světla, které vrhaly na stěny jeho ložnice stíny stromů, jakmile přicházející den přinesl úlevu noční osamělosti, pro něj představovaly stále vítanější pohled. Od předčasné smrti jeho manželky před osmi lety neměl vikář nikoho, komu by se svěřil, nikoho, kdo by mu poskytl útěchu. Často uvažoval o tom, že si o svých pochybnostech z poslední doby, o duševně deprimujícím strachu ze smrti pohovoří se svým biskupem, ale pak se rozhodl, že tuto bitvu svede sám. Bůh mu určitě milostivě dovolí, aby svůj nedostatek víry překonal.

Šátek, kterým měl zakrytý kolárek, si utáhl kolem krku, neboť jeho slabé tělo bylo příliš citlivé na ranní vlhko. Znovu a znovu se ptal sám sebe, proč ho v pokročilém věku sužují takovéhle tíživé duševní stavy, když jeho víra bývala předtím tak silná. Cítil, že to nějak souvisí s lesem. Hrozba vznášející se v okolních lesích v jeho představách jakoby symbolizovala věčnou přítomnost smrti, která je tu pořád a číhá mimo dohled, pozoruje a čeká na příhodný okamžik, aby se mohla projevit. Les byl kdysi pro něj místem, které miloval; teď se stal symbolem jeho vlastní malomyslnosti.

Vikář prošel brankou, která směřovala ke kostelu, a zastavil se, aby vzhlédl ke starobylé věži. Nebyla vysoká, věžička sotva převyšovala nejvyšší větve okolních stromů, ale navzdory své skromné pozemské základně sahala až vysoko nahoru, jako kdyby chtěla prorazit samotná nebesa a prostřednictvím svého trychtýřovitého tvaru nasytit duše věřících. Taková duchovní smělost dodala jeho srdci náhlé povzbuzení. Pochybnosti byly součástí služby, protože kdyby žádné neměl, nebylo by nač hledat odpovědi, nebyly by překážky, které by bylo třeba zdolávat – žádné zkoušky, podle nichž by mohl být

posuzován. Teď přišel čas jeho zkoušky, a až jí projde, bude jeho víra v Boha odolnější a silnější.

Kostelík mu vždy přinesl náhlou vlnu optimismu, a proto jej navštěvoval časně ráno. Měl-li přežít den, musely být zmírněny negativní noční úvahy a právě poklidná hodinka u oltáře mu pomohla vybudovat si potřebnou bariéru. Na cestičce, která vedla mezi náhrobními kameny ke krytému vchodu do kostela, mu pod nohama křupal štěrk a jeho oči uhýbaly před šedými deskami po obou stranách cesty, a právě když jeho ruka spočinula na kruhové kovové klíče u dveří, zaslechl škrábavé zvuky, které přicházely od zadního traktu budovy.

Pomalou natočil hlavu tím směrem a páteří mu projel podivný chlad, až celý ztuhl. Napjatě poslouchal a snažil se ten zvuk určit. Znělo to, jako kdyby se rozhrnovala hlína, jako by někdo ryl v zemi – nebo *něco*. Muselo to být nějaké zvíře, protože nemohl rozpoznat charakteristické dunění rýče zakusujícího se do země, ani tupé nárazy odhazované prsti dopadající na zem v uvolněných hroudách. Toto bylo nepřetržité odhrnování rozhrabané země.

Když zaslechl zvuk připomínající odštěpování dřeva, trhl sebou.

Zmocnila se ho hrůza, ale přesto opustil krytý vchod a vykročil na cestičku. Jeho kroky byly hlasité, protože chtěl to, co bylo za kostelem, upozornit na svůj příchod; chtěl, aby tam bylo prázdno, než tam dojde.

„Kdo je tam?“ zvolal a na chvíli zavládlo ticho. Pak škrábavý zvuk začal znovu.

Vikář došel k rohu kostela, kde se půda vedle cestičky mírně svažovala a kamenné schůdky vedly dolů na hřbitov porostlý travou. Odtud už viděl čerstvě otevřený hrob.

Bylo to místo, kam byla včera uložena k věčnému spánku stará paní Wilkinsonová, a nevzhledné hromady země ležely v roztroušených kupkách kolem nepravidelně okrouhlé jámy.

Zvuky hlodání do dřeva mu napovídaly to nejhorší.

Zuřivý hněv ho hnal po schůdcích dolů. Jaké zvíře by se přehrabalo do země kvůli masu z lidské mrtvolky? Došel k okraji jámy a nad tím, co spatřil dole, vykřikl.

Jáma byla široká a hluboká, s prudce se svažujícími stěnami. Na dně byla změt' svíjejících se těl potažených černou kožešinou. Napřed ta zvířata nemohl rozeznat, protože jáma byla silně zastíněná – slunce bylo schované za stromy, ale když se pozorněji zadíval, začínal rozlišovat jednotlivá těla. Ani tehdy však ještě nedokázal s jistotou určit, co je to za zvířata.

Jedno se vynořilo ze zmítající se hromady s tlamou plnou vyschlého masa a škrábalo se přes záda ostatních ke stěně jámy. Ještě než mezeru, kterou zvíře opustilo, uzavřela další chtivá těla, mohl vikář nahlédnout přímo do narušené rakve. Pohled na bílé, rozlámané kosti zbavené masa ho srazil na kolena a žluč, která mu sevřela hrdlo, byla vypuzena dolů, do té vlnící se hromady. Chtěl od té příšerné scény prchnout, ale bolestivé křeče z něj učinily trosku a jejich následkem se také povážlivě zakymácel a jeho prsty se zabořily do měkké hlíny. Teď už ty tvory poznal – byly to harpyje jeho vlastního svědomí; přišly, aby ho trýznily, aby mu daly na vědomí, že ani smrt neznamená nedotknutelnost a i mrtvola může být zneuctěna.

Reverend Matthews nepostřehl další krysy, které byly na hřbitově, skryté v trávě, za stromy, krčící se pod náhrobními kameny; ty krysy, které tiše pozorovaly, jak vkročil na hřbitovní půdu, a černýma zlíma, očima sledovaly, jak kráčí po cestě, a s těly přitisknutými k zemi se plížily vpřed. Netušil, že už jsou všechny kolem něj, že se k němu přibližují a jejich hřbety se chvějí očekáváním. Když ho první kousla do kotníku a poklidně, bez jakéhokoliv spěchu nebo agrese se mu zahryzla do masa, trvalo mu celé dlouhé vteřiny, než si uvědomil, co se to děje.

A když vykřikl a po kryse se ohnal, bylo už pozdě, protože

její společnice se do něj pustily – dosedly na něj, zuby zacvakaly a drápy se s bolestivým škrábnutím zachytily. Povalily ho do jámy mezi ostatní, které přivítaly nové teplé maso a sytily se krví, která z něj vytékala.

V úsilí dostat se ven, které vyvolala hrůza přehlušující bolest, se postavil na nohy a pokusil se vyškrábat po příkrém svahu, ale podlouhlá černá těla na něm visela a stahovala ho dolů a nahore už na něj stejně čekala další. Ve snaze se vytáhnout z jámy se rukama zachytil trávy a krysy mu ukousaly prsty, jeden po druhém – kůstky nepředstavovaly pro jejich řezáky ostré jako žiletky žádnou překážku. Nemohl se už držet a sjel zase dolů a jednou nohou zapadl do otevřené rakve a zabořil se do zbytků nyní již rozžvýkaného masa ze stařeny.

Jeden z tvorů se za ním pustil dolů a vikář se mu mohl po několik vteřin dívat do jeho černých očí – chvějící se růžový čenich byl od něj jen několik palců daleko. Krysa se k němu přisunula se široce rozevřenými čelistmi. Vikářovo tělo pokryl další obrovský dravý tvor, jáma se zaplnila a překypovala vzrušenými zápolícími těly a jeho výkřiky byly umlčeny. Divil se, proč umírání trvá tak dlouho, protože krysu už cítil přímo v sobě; byla to ta, která se mu prokousala pod hrudním košem a teď chtivě rvala jeho srdce. Teď už by měl být přece mrtvý. Bolest ustala už před chvílí – a nebo její intenzita přesáhla hranici, za kterou ji už nebyl schopen vnímat? Proč se pořád ještě divil? Proč přetrvávaly všechny ty otázky a pochybnosti? Teď by přece měla přijít odpověď? Žádné vysvětlení však nepřicházelo. Byl si vědom jen toho, že ho požírají. A pak si uvědomil, že jeho tělo *je* mrtvé, že zůstaly jen jeho myšlenky a...

Krysa mu zaryla svou zašpičatělou hlavu hluboko do otevřené lebky, zakousla se mu do mozku a polykala buňky a tkáň, které už stejně nepracovaly. Impulsy nenacházely čidla a vytrácely se do prázdna.

Sluneční světlo si vynutilo cestu nad korunami stromů a

zalilo kostel i pozemek kolem něj svěží září plnou života; ptáci však jeho příchod nevíтали. Jediné, co bylo slyšet, byl nezřetelný zvuk naznačující šarvátku, který přicházel odkudsi zpoza starobylé budovy. Ale i ten brzy umkl.

7

Pender byl utahaný. Spolu s nadlesním Denisonem strávili celé dopoledne tím, že projížděli Eppingský les, navštěvovali různé statky, soukromé domy a sídla institucí na území lesa, pátrali po známkách přítomnosti hlodavců a vyptávali se četných obyvatel. Většina z nich měla s těmito škůdci tu a tam nějaké problémy, ale nic z toho nebylo příliš vážné a také všichni byli schopni příslušné škůdce určit.

Den začal pro vyšetřovatele brzy ráno a noc předtím skončila pozdě. Zklamaně se kousal do spodního rtu, když přemítal nad výsledky porady, která se ve Středisku ochrany přírody konala včera večer. Už dávno věděl, že se ze Stephena Howarda stal spíše obchodník než vědecko–technický výzkumný pracovník, ale zatím si neuvědomoval, do jaké míry. Při poněkud vzrušené debatě, která probíhala mezi Penderem a Whitney–Evansem, vedoucí výzkumu společnosti Ratkill trpělivě a s netečným výrazem naslouchal oběma stranám a občas souhlasně přitakal argumentu některého z účastníků sporu, ale jen zřídkakdy připojil svůj vlastní komentář. Pender hned uhádl, že Howard čeká na reakci Thorntona, osobního tajemníka z ministerstva zemědělství, rybolovu a potravinářství, a teprve potom se uvolí dát na vědomí své postoje. Pender už zažil, jak Howard nasadil takovou

nezávaznou taktiku na firemních poradách, kterých se účastnili nadřízení, a vždy ho to mírně pobavilo, ale teď bylo ve hře něco mnohem závažnějšího než jen osobní ambice a tento postoj vedoucího výzkumu Pendera popouzel. Bylo zřejmé, že Whitney–Evans a Thornton prodiskutovali celou tuto záležitost ještě před poradou, neboť i osobní tajemník navrhoval, že by se mělo postupovat s maximální obezřetností, a stejně tak odmítal doporučit rozsáhlou operaci, dokud se jednoznačně neprokáže, že se v lese doopravdy usadily krysy.

Stephen Howard souhlasil s tím, že je zapotřebí více důkazů, než se provede tak drastická a nákladná akce; a kromě toho, pokud ty krysy skutečně existovaly, byly dosud značně pasivní, a s dosti velkou jistotou se dá předpokládat, že to tak zůstane i během těch několika dní, které budou zapotřebí ke zjištění jejich přítomnosti. V této chvíli neviděl důvod spustit poplach.

Jenny se pak přestala ovládat, protože její svědeckou výpověď téměř okamžitě zamítli a chytili se teorie, že to, co viděla vynořit se z rybníka, mohla být skutečně jen skupinka nutrií, a tento názor použili proti ní. Pender, který seděl v knihovně Střediska, jež sloužila za konferenční místnost, hned vedle ní, jí pod stolem sevřel paži, aby ji uklidnil, protože věděl, že na lidi, jako jsou Whitney–Evans, Thornton a Howard, by jen plýtvala hněvem. On sám byl také rozzlobený, ale už dávno se naučil vztek ovládat a účelně ho nasměrovat. Začal jim líčit, jak nebezpečné důsledky by mohlo způsobit prodlení. Připravil si podrobný výklad o Velké pohromě v Londýně a připomněl jim chyby, které se tehdy udělaly: podcenění krys, které stálo tisíce životů, nedostatečná opatření, která se proti škodné zpočátku použila, varovné signály, které se ignorovaly. Převezmou zodpovědnost za další 'Velkou pohromu'?

Eric Dugdale z Inspektorátu bezpečnosti s Penderem souhlasil; riziko bylo příliš velké. Nadlesní Denison si nebyl

jist. Nikdo z jeho lidí zatím nehlásil, že by v lese došlo k nějaké nezvyklé události, ačkoliv u nich v poslední době pozoroval určitou nejistotu; a jeho vlastní setkání s bílým jelenem, který je tradičně považován za zlé znamení, ho silně rozrušilo. Thornton a Howard se tím nepokrytě bavili, ale reakce Whitney–Evanse byla střízlivější – o mytologii spojené s lesem toho věděl už dost, aby si z toho netropil posměšky. Nicméně však i nadále zastával názor, že je nezbytný naprosto přesvědčivý důkaz o existenci krysy, než se učiní konečné rozhodnutí. Alex Milton, který dosud jen mlčel, zdráhavě souhlasil. Thornton přikývl. Howard se naklonil dopředu a příštích deset minut hovořil vážným hlasem a vysvětloval přítomným plán akce, který zvažoval a který spočíval v tom, že jeho tým pod vedením hlavního biologa Michaela Lehmana a Pendera prohledá nenápadně, ale nesmírně pečlivě každý čtvereční palec lesa, dokud nebudou vědět jistě, zda se na území lesa skutečně zabydlely krysy. Pokud najdou sebemenší důkaz, že tam krysy doopravdy jsou – za předpokladu, že ten důkaz bude dostatečně opodstatněný –, bez dalšího odkladu se stiskne nouzové tlačítko. Všichni jsou si vědomi závažnosti situace, ale zároveň je přesvědčen, že jsou si vědomi i paniky, kterou by způsobili, kdyby rozhodnutí o evakuaci přijali příliš brzy. Vzhlédl k Thorntonovi v očekávání souhlasu a osobní tajemník jej udělil a doplnil další přednáškou o nutnosti obezřetného jednání.

Pender věděl, že prohrál a že další protesty jsou zbytečné. Další dvě hodiny strávil debatou o tom, jak se pátrání zorganizuje a jak budou ředitelovi zaměstnanci koordinovat svou činnost s lidmi z Ratkillu. Všichni budou samozřejmě vázáni mlčením a Thornton bude o akci osobně informovat ministerstvo vnitra. Bylo rozhodnuto, že Pender hned druhý den provede plošné vyšetření příslušného území, přičemž ho bude doprovázet Denison, který se ujme role průvodce a zároveň ho představí četným obyvatelům lesa, kteří budou

vyslechnuti. Otázky budou kladeny pod záminkou statistického šetření výskytu hlodavců v oblasti; pokud by opravdu něco neklapalo, místní lidé se o tom jistě zmíní bez dlouhého pobízení. Pender pak bude moci zorganizovat pátrání v konkrétních oblastech pravděpodobného výskytu, které bude možno následně rozšířit i do odlehlejších lokalit.

Jenny seděla celou tu dobu pohroužená v mlčení. Pender se dokázal vcítit do jejího zklamání. Když spolu zvečera seděli nad sklenkou, ve vzájemné společnosti se dobře uvolnili. Byla to příjemná mezihra, a když odcházeli z hospody, pociťovali nechuť zúčastnit se chystané porady. Záhy se zapojil do plánů na zítřejší povrchní, ale nezbytné pátrání, a při těch několika málo příležitostech, kdy se jeho oči setkaly s jejími, se mu zdálo, že se z nich vytratilo přátelské porozumění. Dovedl pochopit její všeobecný odpor k poradě, ale byl zmaten tím, proč vůči němu tak ochladla. V duchu pokrčil rameny, odsunul tuto otázku do pozadí a soustředil se na plány pátrání; po poradě tiše vyklouzla, aniž by mu dala příležitost, aby si s ní mohl promluvit.

Ještě v noci jel zpátky přes celý Londýn do svého bytu v Tunbridge Wells, nařídil si budík na 5.30 a unaveně klesl do postele.

Ted' už byl zase v lese, kde se v časných ranních hodinách setkal ve Středisku s Denisonem. Po Jenny nebylo ani vidu, ale krátce si pohovořili s Alanem Miltonem a vedoucím lektorů Vicem Whittakerem a vyložili jim, jaké oblasti projedou a v jakém pořadí – to jen pro případ, že by se s nimi Středisko potřebovalo naléhavě spojit. Pender i Denison odmítli nabídku pořádné snídaně, a tak, dříve než se vydali na cestu, jim studentka a kuchařka v jedné osobě Jan Wimbushová donesla kávu, ze které se ještě kouřilo.

V poledne už byli trochu unavení z toho, jak obyvatelům lesa kladli stále stejné otázky, jakož i z obav, které jim působily zběžné prohlídky třeba i poklidnějších mytín. Věděli

dobře, že nebezpečí, které představovali hledaní škůdci, jim napíná nervy až k prasknutí.

Když se landrover valil do příkrého svahu, Pender pozorně prohlížel lesní krajinu po jedné straně cesty. Udělal se další hezký a průzračný den – když se slunce vyhouplo výš, mlha se rozptýlila, a na otevřené silnici a v bezpečí vozidla připadalo Penderovi téměř nemožné si představit, že tam někde mezi stromy by mohlo číhat cosi zlověstného. Když landrover odbočil z hlavní cesty na širokou bahnitou pěšinu a před nimi se objevila zrezivělá železná vrata, podíval se tázavě na Denisona. Vrata byla podpírána vysokými cihlovými sloupy a po obou stranách byla ještě dvoje další, tentokrát už jednoduchá dvířka, která podle všeho umožňovala přístup pěším. Byl to zřejmě vjezd na pozemky jakési usedlosti a Pender předpokládal, že dva strážní domky stojící proti sobě na cestě za vrata obývají ti, kdo se o tuto nemovitost starají. Cesta pokračovala dále a prodírala se borovým lesem.

„Co to je?“ zeptal se, když Denison zastavil landrover.

„Tady začíná usedlost Seymour Hall,“ odpověděl Denison a trhl za ruční brzdu. „Od té doby, kdy před šedesáti lety zničil hlavní budovu požár, tu nikdo nebydlí, ale pozemky se využívají k těžbě dřeva a pole se pronajímají farmářům. Je to dost rozlehlý statek.“

Nechal motor běžet, otevřel dvířka vozu a vystoupil. Otevřít železná vrata dalo dost velkou práci.

„Jestli se chcete chvíli projít po cestě, já zatím vyslechnu lidi, co bydlí ve strážních domcích,“ zavolal Denison, když se vracel k landroveru.

„Dobrý,“ řekl Pender, když Denison zase vlezl dovnitř a projel vjezdem. „Kdo tady bydlí? Hajní?“

„Ne, ti se najímají na soukromý bázi – se statkem nemají nic společného.“ Znovu zastavil landrover, vypnul motor a vyskočil ven.

Pender ho následoval a rozhlédl se. „Je tu klid,“ poznamenal.

Denison přítakal. „Soukromý pozemek. Prochází tudy sice veřejná cesta, ale moc lidí to neví. Vidí vrata a myslí si, že sem nemají přístup.“ Vydal se k jednomu z domků, jehož šedožluté cihly už byly vybledlé a drolily se. „Jděte napřed,“ řekl a otočil se k Penderovi zády. „Já vás doženu.“

Pender se vydal po dlouhé rovné cestě a vytrvale přejížděl pohledem borový les po obou stranách. Brzy si připadal naprosto opuštěný a několikrát se otočil, aby se podíval, jestli už je nadlesní zase na dohled. Měl stejný pocit jako včera, když se s Jenny vypravili pátrat po zvířatech, která podle vlastního tvrzení zahlédla – stejný pocit, že je pozorován. Pousmál se svým obavám. To ta osamocenost všechno zveličovala, to ticho lesa, ta listím lemovaná obrazovka, která skrývala tolik projevů živočišné říše. Vychován byl ve městě, stále mezi lidmi, opravdový klid nikdy nezažil; tady se mu zdálo, že se vše pohybuje jen díky lehkému vánku. Když po pravici zaslechl cupitavý zvuk, celý ztuhl, a ve chvíli, kdy se z houští jen několik yardů od něj něco vyřítilo, se polekaně příkrčil.

Poté, co přes bahnitou cestu přeběhl bažant a zmizel mezi stromy na druhé straně, se Pender napřímil, zazubil se a stydlivě sám nad sebou zakroutil hlavou. Pak si zasunul chvějící se ruce do kapes své zelené pracovní bundy a pokračoval v chůzi.

Ježíši, pomyslel si, už mě to vážně otravuje. Bylo ve vzduchu skutečné napětí, nebo to byl jen výplod jeho obrazotvornosti? Možná, že na Jenninu výpověď reagoval přehnaně. Ale ten krysí trus tu přece byl a stejně tak i prokousané dveře ve Sředisku. A hranostajové, které někdo zmasakroval; pokud to neudělaly krysy, muselo to každopádně být něco úděsného. Zdejší farmáři, kterých se toho rána vyptával, však nehlásili nic obzvlášť znepokojujícího. Kdyby tady v lese doopravdy žila ta černá rasa, určitě by ji mezitím už

objevili. Pokud ovšem krysy nevyvinuly nějakou novou, mazanou taktiku. Při této představě se zachvěl.

Stromy po jeho pravici ustoupily a země se směrem od silnice mírně svažovala: hustě porostlá pole klesala a pak se zvedala a táhla se k horizontu. Na nejbližším poli se rozléhal dokonale okrouhlý remízek, který v průměru měřil asi sto yardů, a z nějakého zvláštního důvodu v něm vyvolával tísnivý pocit.

Došel k nízkým selským vratům, opřel se o ně lokty a jeho čelo zbrázdila vráska. Za vraty se země zvedala a na hřebenu kopce zahlédl rozlehlé panské sídlo. Předpokládal, že to je přímo Seymour Hall, ale z té vzdálenosti to šlo těžko říct – z budovy zbyly jen vnější zdi. Napočítal šest čtvercových komínů, které tvořily siluetu na pozadí oblohy. Budova měla tři patra a pouze černá, skla zbavená okna umožňovala si udělat představu o spoušti uvnitř. Pravou příčinou Penderova zmateného výrazu však byla půda mezi vraty a budovou.

Cesta, která vedla k sídlu, byla vysypána hrubým šterkem a pole, kterým procházela, bylo úplně holé a tmavá zem byla rozvířená a rozrytá, jako by všechnu kvalitní půdu odnesla voda a zůstal tu jen jakýsi nevzhledný škraloup plný kamenů. Ve srovnání s bujným porostem okolního lesa to byl nepříjemný pohled a Pender si kladl otázku, co jen mohlo způsobit takovou zkázu. Oči se mu zúžily.

V dálce, nahoře u domu, zahlédl, jak se něco pohybuje. Nějaké zvíře. Něco růžového. Něco odulého.

Rukou se zachytil horní části dřevěných vrat a bezděky zatajil dech. Bylo to příliš daleko, takže ani nemohl pořádně rozeznat obrysy. Vynořilo se to zpoza, blízkého křoviska a pohybovalo se to pomalu k budově. Na tu dálku bylo obtížné určit pravou velikost zvířete.

Když Pender zaslechl zvuk motoru landroveru, prudce otočil hlavu. Denison zachytil podivný výraz na krysařově obličejí, hned jak zastavil vůz.

„Co se děje?“ zeptal se dychtivě a vyskočil. „Zahlídl jste krysy?“

„Něco jsem zahlédl, ale nejsem si jistý, co to je.“ Pender ukázal k domu a prstem pátral po růžovém a pomalu se pohybuujícím živočichovi. Ten už byl ale pryč.

„Co se děje, Pendere? Co jste viděl?“

Pender ohromeně zavrtěl hlavou. „Já nevím. Zmizelo to.“

„No tak, jak to proboha vypadalo, člověče? Byla to krysa?“

„Ne, ne, bylo to růžové a bachraté. Pohybovalo se to, jako kdyby tělo bylo na nohy příliš těžké. Bylo to poblíž domu.“

K Penderově údivu Denison propukl v chechtot. „Co je?“ zeptal se Pender. „Co je na tom tak legračního?“

Nadlesní ovládl svůj řehot, jednu ruku si opřel o vrata a druhou si založil v bok. „Prasata,“ prohlásil.

„Cože?“ podíval se na něj Pender zvědavě.

„Prasata, kamaráde. Tady se to jimi jen hemží.“ Denison se na Pendera zubil a těšil se z jeho zmatku. „Tohle pole se pronajímá jednomu místnímu farmáři a slouží mu jako volnej výběh pro prasata. To ten jeho zatracenej dobytek tady nadělal takovej čurbes. Rozžvejkali a vcucli do sebe všechno, co tu lezlo živýho.“

„Prasata,“ řekl Pender ochable.

Denison, který se stále zeširoka usmíval, přikývl. „Budova jim poskytuje přístřešek – bývaly tam stáje. Obvykle je všechny potkáte na poli, ale teď si asi šli dát odpoledního šlofika. Na těchhle chlapácích nic strašidelnýho není, Pendere.“

Vyšetřovatel byl nucen se usmát. „Koukám, že dneska všude vidím jenom samý strašidla,“ přiznal.

„No, jedna věc je jistá,“ poznamenal Denison a podíval se k domu. „Jak jsou tu prasata, krysy okolo nebudou. Prasata tuhle havěť moc netolerujou, víme?“

„Ano, nejspíš máte pravdu. Později to ale budeme muset

ještě prověřit, jen tak pro jistotu. Kam dál?“

„Je tu ještě několik farem a soukromých usedlostí. Podíváme se...“

Pozornost obou mužů upoutalo troubení klaksonu. Zadívali se na dlouhou cestu, která vedla od vrat, a zahlédli, jak se k nim rychlostí, která byla na tak rozježděném terénu vysloveně nerozumná, přibližuje zelená dodávka. Pender v ní rozpoznal Ford Transit patřící Středisku ochrany přírody a oficiální název Střediska udával i žlutý nápis po obou stranách.

Viděl, že řidičem je mladý lektor, se kterým se ve Středisku setkal den předtím – Will, tak se asi jmenoval. Jakmile vůz klouzavým pohybem dokončil jízdu a zastavil, otevřela se dvířka a ze sedadla vedle řidiče rychle vyskočila Jenny Hanmerová. Když běžela k Penderovi, v jejích očích už nebylo ani stopy po odměřenosti a v jejím hlase zazněl strach, který v Penderovi vyvolával nutkání k ní vztáhnout ruce.

„Luku,“ vyhrkla, sotva dechu popadala, „Musíte se okamžitě vrátit do Střediska! U starého kostela něco našli. Něco – něco příšerného.“

Podíval se jí do očí, které měla zalité slzami, a pak k ní vztáhl ruce a jen tak na okamžik ji pevně sevřel.

8

Brian Mollison proběhl kolem žlutohnědého Capri a nakoukl dovnitř. Když viděl, že je auto prázdné, pocítil zklamání. Les býval často vyhledávaným útočištěm pro souložechtivé romantiky a zoufalce a vozy zaparkované na pasekách podél lesních cest často nabízely stimulující pohled na mrskající se polonahá těla.

Běžel dál a pokožku pod teplákovou soupravou mu pokrývala lehká vrstva potu. Včerejšek pro něj znamenal zdrcující nezdar: nepodařilo se mu před nikým obnažit – šok z toho, že byl málem dopaden, potlačil pro zbytek dne všechny jeho další choutky. Byla to škoda, protože ta ženská, které se zamýšlel ukázat, byla vážně náramná kost. Kdo to tam, do pytle, byl v tom křoví? Že by nějaký zvíře? Nebo tam číhal nějaký zatracený deviant? Kdyby tenkrát neměl nohavice tepláků kolem kotníků, byl by si to s ním vyřídil. Musel si ale přiznat, že trochu nahnáno přece jen měl. Utíkat a zároveň se oblékat, to není nic jednoduchého, a než se dostal ke svému autu, trásl se po celém těle. Byl to zázrak, že nikoho nezabil, jak bezohledně jel domů. Jeho matka – kristepane, jak rád by jednou a provždy zastavil to její žvanění – od něj po zbytek dne dostávala jen strohé a úsečné odpovědi.

Ve škole to druhý den nemohl vydržet. Nevěděl jistě, jestli

je to tím, že ta ženská vypadala tak dobře, nebo proto, že jeho utajovaná záliba na něj vznášela stále větší požadavky. Věděl, že s tím bude muset něco udělat, nebo jeho neposkrvněná pověst ve škole značně utrpí. Z tohoto důvodu si v poledne narychlo zajel do Eppingského lesa.

Cesta mu trvala dvacet minut, ale po obědě měl volno a tedy spoustu času. Pochopitelně to znamenalo, že se nenají – takže ať si dá matka – bože, jednou jí ukáže – dneska pěkně záležet a připraví mu nějakou pořádnou večeři! Nebo! Plátěnký mu od trávy zvlhly, ale ve škole měl rezervní pár, a tak se zbytečně neznepekovojoval. Bude muset rychle někoho najít – dneska si nemohl dovolit být vybíravý. Dokonce by mu stačila i nějaká baba – pokud by se ovšem nepodobala jeho matce. Vyrovnaným krokem zamířil k široké pěšině, která byla často vyhledávaná k procházkám, a vzrušující očekávání mu už vyvolalo pohyb pod teplákovou soupravou. Někdy přirovnával svůj penis k čenichu policejního psa – zdálo se, že kořist cítí na míle.

Když zaslechl, jak zpoza stromů před ním přichází smích, zastavil se. Učitel tělesné výchovy věděl, že se nachází blízko cesty, a tak klusal vpřed s ještě větší obezřetností. Trup ponechal skloněný a vyhýbal se křovinám, na nichž visely uschlé a křehké listy, a když mu mrtvé listí pod nohama vyslalo varování o jeho rychlém pohybu, zpomalil a přešel do chůze. Smích zazněl znovu a pak se ozval ženský hlas. Stromy a podrost prořídly a Mollison se ocitl u travnaté pěšiny. Ustoupil, aby na něj nebylo vidět, a vyčkával.

Netrvalo dlouho a vyběhlo asi čtyřleté děcko, pronásledované dalším, ještě trochu mladším. Chlapeček a holčička. Maminka nebude daleko. Skrčil se za mohutný dub a v této chvíli se mu už začalo ztěžka dýchat.

O několik vteřin později se objevily – byly dvě, dvě ženské. A vypadaly celkem mladě – oběma už táhlo na třicítku. Jedna byla docela nenápadná a zavalitá, ale ta druhá nebyla špatná.

Možná trochu hřmotná, ale vůbec ne špatná. Nechá je projít a chvíli je bude sledovat, aby se přesvědčil, že s sebou nemají psa – s psy bývaly jen samé mrzutosti.

Přikryl si rukou ústa, aby ztlumil své hlasité oddechování, a nechal uplynout několik vteřin.

Všechno v pořádku? Dobře. Nikdo za nimi. S tou jednou si musí pospíšit. Malé představení přímo před nimi, pak šup mezi stromy a dokončí to už v soukromí. A pak rovnou zpátky do školy. Kdyby byla sama, bylo by to lepší, ale žebráci si nemohou vybírat: bude se muset smířit s tím, že jsou dvě. Když nebyly osamocené, byly i odvážnější a ochotnější si potom stěžovat na úřadech. Jedna taková dvojice ženských po něm jednou házela kamení. To ho naučilo vyhýbat se cestičkám vysypaným šterkem. A stejně, nemůže tu okounět moc dlouho. Tak jen svižně na věc, drobátko se zhoupne v bocích a pak pryč. Kristepane, těm teda něco ukáže!

Když se plížil vpřed, sáhl si rukou do tepláků a stisknutím se ujistil, že erekce stále trvá. Že jen pochyboval! Vysoký keř mu bránil ve výhledu, a tak se napřímil a vykoul přes něj. Jako naschvál se právě v tom okamžiku jedna z žen rozhlížela – byla to ta nevýrazná a zavalitá. Než se zase skrčil k zemi, dobře viděl, jak jí spadla čelist a tělo ztuhlo. Šterbinou v křovisku pozoroval, jak něco říká své společnosti, která se pak překvapeně zadívala směrem k němu. Náhle se otočily a spěšně se pustily po cestě pryč od něj a při chůzi stísněnými hlasy volaly na děti. Věděl, že bude muset jednat rychle, protože prvek překvapení mu prostě nevyšel.

Skočil doprostřed široké cesty, rychle spustil kalhoty a oběma rukama si vysoukal teplákovou bundu, přičemž zahalekal svůj pozdrav: „Chceš vyšoustat?“, aby upoutal jejich pozornost. Zíraly na něj s hrůzou, která se rychle změnila ve znechucení a dokonce i odpor. Děti, které stály za ženami, na něj civěly přímo fascinovaně.

„Vodprejskni, ty hajzle!“ zařvala ta menší žena a její

společnice se na ni podívala, jako by se těmito slovy dopustila ještě většího prohřešku.

Učitel tělesné výchovy, který byl na neomalené výroky zvyklý, jen zavrtěl zadkem, až se mu nateklý penis rozkymácel jako ráhno plachetnice při měnícím se větru. Že má za sebou bleděmodrobílý Austin, si uvědomil, až když zaslechl jadrně znějící hlas: „Vy tam, stůjte, prosím!“

Policista v hlídkovém voze byl napřed tak zkoprnělý, že ani nebyl schopen pohybu. Projížděl lesem v rámci běžné hlídky, vychutnával jeho ticho a směřoval na své oblíbené místečko, kam se vždy uchýloval na oběd, aby si tam dal v klidu sendviče a polévku z termosky a aby tam možná tak na dvacet minut složil hlavu. Když tak téměř neslyšně jel po hrbolaté cestě rychlostí menší než 5 mil za hodinu, najednou s úžasem zjistil, že před sebou vidí holou bílou zadnici. Muž měl kalhoty kolem kotníků a bundu měl vytaženou tak vysoko, že mu byla vidět široká chlupatá záda. Přestože účelem jeho hlídky bylo vyhledávat i takovéto delikventy, bylo to tak neočekávané, že zprvu jen seděl a zíral s očima dokořán a otevřenými ústy, dokud mu noha nesjela ze spojky. Vůz s trhnutím poskočil a motor se zastavil. Ten pohyb ho povzbudil k činnosti.

„Vy tam, stůjte!“ zahřměl, když prudce otevřel dvířka. Vhodnější slova pro tuto situaci se mu nepodařilo najít.

Brian Mollison se ohlédl a tentokrát byla řada na něm, aby pocítil děs. To, čeho se nejvíce obával, to, z čeho míval noční můry i v bdělém stavu, se stalo. Dopaden přímo při činu! Ach, můj ty bože, co tomu jen řekne matka? Ach můj ty bože!

Spustil ruce, sehnul se, tahal za kalhoty a současně se snažil utíkat. Měl štěstí, že klopýtl, protože právě v tom okamžiku mu policista chňapl po rameni a místo toho najednou hrábl do vzduchu. Ten pohyb přenesl uniformovaného muže dopředu, až zakopl o trup učitele, válejícího se po zemi, a dopadl ztěžka, na lokty.

V panice, kterou provázely zmítající se nohy a scvrkávající

se genitálie, se učitel tělesné výchovy pokoušel vyprostit z dosahu silného a nevrle vyhlížejícího policisty a dobrá fyzická kondice mu umožnila postavit se na nohy dříve než jeho protivník. Pak ale vyjekl, když zahlédl, jak se k němu hrozivě blíží ty dvě ženské, a ta baculatá třímala tlustou větev a tvářila se odhodlaně.

Než měla příležitost ji na něj použít, vzal nohy na ramena. Ještě předtím, než zmizel mezi stromy, se jí však podařilo větev po něm mrštit, a když ho neotesané dřevo udeřilo do stále ještě holé zadnice, vyrazil ze sebe jekot prozrazující spíše překvapení než bolest. Tento zásah ho však popohnal a brzy ho pohltil les; ženy pak už jen slyšely, jak s praskotem postupuje křovím.

Mollison věděl, že ho policista bude pronásledovat, a oči mu zastřela sebelítost. Co když bude dopaden? To by znamenalo konec jeho kariéry. Budou mu nadávat. Matka mu to nikdy neodpustí! Mohl by jít za takový poklesek do vězení? K psychiatrovi by ho poslali určitě. Taková ostuda! Ještě jednu šanci, milý Bože, ještě jednu jedinou šanci. Já už to nikdy neudělám. Ach prosím, prosím!

Když mu nohu podrazil skrytý kořen, stojící zjevně na straně Zákona, klopýtl. Dopadl na kolena a zůstal tak ve skrčené poloze, s rukama sepjatýma na klíně, jako by se modlil, a zhluboka zatajoval dech a snažil se i přes tlukot svého srdce naslouchat, jestli je pronásledován. Ach Bože, prosím, ať mě nepronásledují. Od teďka udělám všechno, co řekneš. Budu hodný. Skutečnost, že od deseti let nebyl ani jednou v kostele a ani jednou se nepomodlil, ho do rozpaků nepřivedla a určitě si ani nemyslel, že by se mu vyplatilo, kdyby se o tom právě teď zmiňoval. A navíc, kající se hříšníky Bůh přece vítá. Praskot větví za ním mu však napovídal, že asi není tak vítaný, jak by si přál.

Vyskočil na nohy, drsnou rukou si setřel slzy z obličeje, rozběhl se vpřed a pocity studu, křivdy nad nespravedlivým

pronásledováním a prachobyčejného strachu nahradila vše překonávající touha uniknout. Věděl, jakým směrem se nachází jeho auto, a právě tam zamířil. Žádnéj mizernej platfusák, kterej celej den dřepí na prdeli a pěkně si v autíčku jezdí po kraji, ho nedostane! Bez auta teda určitě ne! Běžel dál. Sice se stále ještě bál, ale už si začínal věřit, že se mu podaří nechat policistu daleko za sebou. Když se však najednou otočil, jen aby viděl, jestli už svého pronásledovatele ztratil, málem se zapotácel, když zahlédl, že se modrá uniforma přibližuje. Znovu ho zachvátila nesmírná panika a znovu z něj byla pobrekávající troska. Rytmus jeho běhu se zcela vytratil a tempo, kterým klusal, bylo jen křečovitě. Když však v dálce před sebou spatřil žlutohnědou tečku, do jeho smyslů, které byly toho času v naprosto neuspořádaném stavu, si prorazilo cestu jediné slovo: Capri! Žlutohnědé Capri, kolem kterého prve proběhl, u okraje silnice, nedaleko jeho vlastního vozu! Ted' měl šanci. Kdyby se mu povedlo...

Tok myšlenek se přetrhl, když po hlavě padal do jakéhosi dolíku. Sjel tam po zadku a obličej i ruce mu podrápalo ostružiní, které ho zachytilo. Ach bože, teď je s ním konec! Zákon ho dostal! Zabořil hlavu do dlaní a začal tiše vzlykat.

Policista však proběhl kolem. Učitel tělesné výchovy slyšel jeho dunící kroky, pak šustění, jak se rozhrnovaly tenké větévky, a pak tlumené klení, když muž zákona dával najevo zmatek, který pocítil. Pak všechny zvuky utichly, policista opustil místo, kde stál, a rozběhl se zpátky k cestě. To bylo neuvěřitelné! Ten chlap ho úplně přehlédl.

Mollison si uvědomil, že ho stromy a keře musely před pronásledovatelem zakrýt ještě dříve, než sklouzl do dolíku. Překvapilo ho, že ho policista neslyšel padat, ale pomyslel si, že ten chlap sám dělal příliš velký hluk. A prohlubeň byla podél okrajů obrostlá keři. Byla to perfektní skrývačka, perfektní místočko pro milence. Ano, někdo tohle místo pro podobné účely, vyžadující diskrétnost, už zjevně použil – ani

ne tři stopy od něj ležela roztrhaná stará deka, zpřehýbaná a posetá listy. A jestli se neplete, tak tohle je dámský střevíček.

Když začal zřetelně rozeznávat předměty roztroušené po skryté mýtině, rozšířily se mu oči. Byly tam potrhané šaty, pak ještě další bota – tentokrát pánská, na větévce viselo cosi, co vypadalo jako dámské punčocháče. Zlaté náramkové hodinky. Proč by tu někdo nechával zlaté...? Ať už mu dočasné mentální zpoždění způsobilo cokoliv, teď už to bylo pryč, a tak si plně uvědomil hrůzu, která ho obklopovala.

Tmavě rudé krvavé skvrny pokrývaly všechno: potrhané šatstvo, deku, boty, zemi – dokonce i listí na keřích bylo zbarvené. Věděl, že ty bílé lesknoucí se předměty jsou kosti a že ty kusy rozbředlé hmoty, které na nich ulpívaly, bylo maso; nemohl ale pochopit, proč ty kosti nemají nějaký rozpoznatelný tvar; nevšiml si, že byly roztrhány na kusy, nepostřehl, že ty hluboké zářezy a roztřepené konce způsobily hlodající zuby.

Otevřel ústa, aby zaječel, ale žádný zvuk z nich nevyšel – částečně proto, že byl příliš ohromený, a částečně proto, že stále chtěl uprchnout. Místo toho začal znovu vzlykat, a když konečně našel odvahu sejmout ruce z obličeje a ještě jednou se rozhlédnout, vnutila se mu iracionální otázka. Ačkoliv byly kosti rozházené, pořád by se ještě daly poskládat a pohrbit dohromady; po chvíli ale rezignoval. Nemohl je najít. Posadil se a dumal, kam se asi poděly hlavy.

Ken Woollard se plahočil bahnem k obytnému stavení. Jeho obvykle špatnou náladu mu ještě zhoršila nevíтанá návštěva dvou 'ouřadů'. Jedním z nich byl nadlesní Denison, čmuchal k pohledání, a ten druhý chlap byl od Ratkillu, od té firmy, co hubí škůdce. Přibližle se vyptávali a do všeho strkali nos. Samosebou že měl problémy s tou zatracenou havětí – kterej farmář taky ne? Ale nic, co by sám nezvládl. Před dvěma dny nastražil jed, hned, jak objevil zbytky jedné z koček. Bůhví, co se stalo její kamarádce – od té doby z ní nezahlédl ani chlup.

Fluoroacetamidu se ale nikdo ani nedotkl a žádný další stopy krysa tu nezahlédl, tak proč by těmhle dvěma špiclům měl podávat hlášení? Kočku klidně mohli zabít psi. Nebo možná nějaká liška byla tak trhlá, že se o to pokusila. Nebo jezevec. Nevěděl o tom, že by v tomto úseku lesa žil nějaký jezevec, ale v Eppingském lese bylo všechno možné; vždy se objevilo něco nového. Někdo říkal, že nedávno viděl, jak se tu v lese volně potuluje bílý jelen. Jo, takový jezevec by kočce mohl ublížit. Jsou to po čertech zuřivá zvířata, když je někdo našte. Mají sílu. V okolí jsou tedy krysy, dobře – mastný skvrny ve stodole toho byly dostatečným důkazem. Ty velké to ale nebyly. Ne, to by je viděl. Velké jako psi, říkali. Není možné, že by tu pobíhaly okolo a on je neviděl.

Nelly chtěla, aby to nahlásil, ale ta vždycky dělala paniku, nána jedna. Byla to rodilá venkovanka a nikdy se nebála ničeho živého. Tedy alespoň do té londýnské Velké pohromy. Ta jí připravila ošklivý šok! Ještě že se ti dva čmuchalové neukázali v domě a nevyptávali se jí! Ta by jim to vyzvonila, ta jo. Všechno by jim vyžvanila. Pořádnej vejprask, to je to, co potřebuje. To by jí naučilo držet klapačku. Už je to – kolik? – sedm let, co jí pořádně nařezal. A deset let, co jí pořádně přeříznul. Rodná hrouda dávala chlapovi pěkně zabrat.

Ne, tady žádné problémy nejsou, pánové, řekl jim. Nic, čemu by říkal problémy. Samosebou, že by se obrátil na vrchního strážce, kdyby zahlídl nějaký známky neobvyklé aktivity týhle havěti. Dyť by to bylo v jeho vlastním zájmu, no ne? Ti dva muži odešli uspokojení a farmář zůstal sedět na svém traktoru a zadumaně se za nimi díval.

No tak dobrý, dneska navečír nastraží další jed a tentokrát ještě silnější dávku. Udělá všechno, co je nezbytné, ale nenechá se zjančit od lidí, který nevědí nic o tom, jak se obdělává půda. Umí se o sebe postarat sám. Teď se chtěl zrovna postarat o svoje břicho. Umíral hladu.

Na dlážděném dvorku farmář rázně zadupal a zbavoval se

bahna, které mu ulpělo na podrážkách bot. O těch dvou chlapech a jejich otázkách se Nelly ani nezminí – jen by propadla panice a začala by zase rejpat. Chodil po dvorku, brumlal si pod vousy a ptal se sám sebe, proč neměl tolik fištrónu, aby farmaření zabalil už před třiceti lety, když byl ještě mladý. Jeho dva synové, mizerové darebný, odtud vypadli, sotva pochopili, jak se věci mají. Teď jsou ti dva u obchodního námořnictva. Měli by tu bejt, aby mu pomáhali. A za tohle může poděkovat vzdělání. Zastavil se u hlavního vchodu do obytného stavení, letité a chátrající dvoupatrové budovy, zvedl jednu obutou nohu a rukou se podržel rámu dveří, aby neztratil rovnováhu. Zamručel, strhl si botu a nechal ji dopadnout na zem.

Když tam tak stál a balancoval na jedné noze, najednou si uvědomil, jaké je na dvoře nezvyklé ticho. Ne že by dvory farem bývaly bůhvíjak hlučné, ale nějaký život na nich přece jen kypěl. Tady se teď neozval ani hlásek. Dokonce ani ti ptáci. Až na...

Prudce otočil hlavu ke dveřím a zíral na jejich dřevěnou výplň. Až na... slabounké šustivé zvuky ozývající se zevnitř.

Popadla ho zvědavost, a tak přiložil ucho ke dřevu a naslouchal. Znovu šustivé zvuky, jaké dělá kočka, když hopsá po podlaze a honí kuličku papíru. Nebo vystrašenou myš. Možná se vrátila ta kočka–hejřilka, které se podařilo přežít. Na to, aby hluk vydávalo jen jediné zvíře, byly ty zvuky ale příliš silné. Woollard se napřímil a vynadal si. Chová se jako stará baba, sakra, takhle poslouchat za dveřmi. To ti dva čmuchalové, ti mu nahnali se svými přiblblými otázkami o těch zatracenejch krysách. Vzal za kliku, rázně ji stiskl a bezmyšlenkovitě vtrhl do úzké chodby.

„Ach, panebože...“, řekl tiše, když to, co viděl, překonalo hněv, který pociťoval. Chodba byla plná těl porostlých černou kožešinou, která se vrtěla, vzájemně si lezla přes záda, vbíhala do dveří a zase vybíhala a skákala na stěny, jako by se

pokoušela uniknout ze svíjející se a těsně sevřené masy, která se táhla po schodech nahoru a odtrhávala maso ze zakrvácené postavy, která tam ležela rozvalená.

Nelliny oči zíraly do manželových, ale už v nich nebyl žádný život. Rukou se stále ještě křečovitě držela zábradlí, takže zůstávala ležet v polovině schodiště na zádech, a vypadalo to tak, že při útěku do patra uklouzla, a když ji krysy zase táhly dolů, přičemž ji kousaly do nohou, rozprostřely se jí po celém těle a ponořily zuby do jejích nader, jen se obrátila a zachytila se zábradlí.

Zatímco se na ni díval, jeden z živočichů se jí prokousal do šlach zápěstí, takže se jí počaly rozevírat prsty a v té chvíli začala sjíždět ze schodů a spolu s ní i tmavá těla, která odmítala pustit kořist. Držela hlavu vztyčenou, jako by z něj nechtěla spustit oči, ale pak viděl, že je to způsobeno tím, že se jí jedna krysa podhrabává pod bradu a podepírá jí čelist, aby se pracovala dovnitř.

Když se svezla ze schodů, měla kolena nahoře, chodidla jí okupovala masa těl v chodbě a hlava se jí překulila na stranu. Spolu s odvrácenou hlavou zmizel strnulý pohled, který na něj upírala a od kterého se nemohl odtrhnout.

Farmář se rozběhl, protože teď se konečně rozlítíl, a tou jednou botou, kterou měl ještě na sobě, začal té havěti dupat po zádech. Uklouzl, protože tam nebyl žádný pevný povrch – podlahou byl pohybující se koberec ze štětinatých kožešin – a rukama zoufale sáhl po zdi, aby se zachytil. Klesl na kolena a pokoušel se mezi těmi živočichy proplazit, ale krysy se do něj pustily svými řezáky, a podobně jako jejich společnice visely na jeho manželce, držely se pevně i jeho. Farmář lezl stále kupředu, pomalu a s bolestí – jeho obnažené chodidlo už bylo roztrhané na cáry. Snažil se je nepustit k obličejí, ale ruce mu zatížila váha jejich těl a už je ani nemohl zvednout z podlahy. Nebyl schopen dalšího pohybu, a tak zůstal v chodbě na rukách a na kolenou a už ani neviděl svou ženu pod mořem černých

těl. Pod tlakem krys se zlomil v pase, jeho tělo se zhroutilo a i on brzy zmizel pod neustále se pohybující masou.

9

Pender se zadíval do otevřeného hrobu a otřásl se. Tam dole se válely zbytky dvou lidských bytostí; alespoň kdysi to byli lidé – jejich kosti byly téměř dočista ohlodané. Totožnost kosterních ostatků, které stále ještě zčásti ležely v rakvi, kam patřily, byla skupince lidí na hřbitově známa – byla to stařenka, která tu byla pohřbena včera; totožnost druhé mrtvoly mohli jen odhadovat. Byl to však odhad dobře podložený, protože vikář z kostela Mlád'átek nebyl k nalezení.

Krev prosákla do stěn hrobu a půda se tak stala výrazně lepkavou; doruda byly zbarvené i kousky dřeva z rakve. Pender si lámal hlavu, jak se to vlastně stalo. Zaslechl vikář, když krácel do kostela za svou časně ranní pobožností, nějaké zvuky, přicházející ze hřbitova, a vydal se je prověřit? Omdlel, když viděl, co se stalo, a padl do hrobu? Nebo byl do něj postrčen? Mohly tohle vůbec způsobit krysy, bez ohledu na to, jak jsou veliké? Pender nevěřicně vrtěl hlavou. Krysy nepatří k živočichům, kteří si hloubí nory; ty by se neprohrabávaly do země, aby se dostaly k mrtvole. *Normální* krysy by to alespoň nedělaly.

Jeho myšlenky přerušil hlas: „Pan Pender? Vy prý můžete tuhle záležitost trochu objasnit.“

Pender se policistově vážně míněnému optimismu téměř

pousmál. „Tím si nejsem jistý,“ odušil. Odvrátil se od hrobu a kráčet k zábradlí, které ohraničovalo areál kostela, a uniformovaný policista ho následoval. Pender se usadil na železnou vodorovnou tyč a rukou si přejížděl po zarostlé bradě. Pozoroval skupinku lidí u vchodu na hřbitov, jejichž pohledy byly do jednoho odvrácené od otevřeného hrobu. Stál tam Whitney–Evans a také Alex Milton, oba byli plně zabráni do rozhovoru. Denison něco líčil bezpečnostnímu inspektorovi Eriku Dugdaleovi; zřejmě mu podával hlášení o jejich bezvýsledných výsleších z dnešního rána. Bylo tam i několik dalších osob, které Pender sice neznal, ale o nichž předpokládal, že to jsou zaměstnanci podléhající vrchnímu strážci. Jenny utěšoval vedoucí lektorů Střediska Vic Whittaker, který měl ruku kolem jejích ramen a tiše k ní hovořil. Proč ji ten člověk z toho příšerného místa někam neodvede, tázal se Pender sám sebe.

„Můžete nám pomoci, pane?“ naléhal policista, sklánějící se nad ním.

Pender k němu vzhlédl a pokrčil rameny. „Myslíme si, že to jsou krysy,“ pravil.

Uniformovaný muž viditelně zbledl. „Myslíte takové krysy, co tenkrát byly v Londýně?“

Pender přitakal. „Zdá se to být pravděpodobné.“

Zase se postavil a pohlédl na policistu. „Podívejte, myslím, že byste sem měl přivolat někoho, kdo má na povel vaši stanici. Začínají se tu dít divné věci a čím dříve se do toho zapojí místní policie, tím lépe.“

„Ohlásím to rádiem. Než to ale udělám, můžete mi říct něco bližšího?“

„Jenom to, že jsem ze společnosti Ratkill a právě prošetřuji známky přítomnosti krys v lese. Tahle událost podle mě jejich výskyt potvrzuje nade vší pochybnost.“

„Hergot! Proč nás nikdo neinformoval?“ Barva se vrátila do

policistova obličej s společně s hněvem.

Pender omluvně zvedl ruku. „Mrzí mě to, ale zatím se nic nepotvrdilo. Nechtěli jsme způsobit paniku.“

Policista se znechuceně odvrátil, a když se dunivými kroky vzdaloval, Pender zaslechl, jak říká: „Všichni jste stejný.“

„Počkejte,“ zvolal a přiměl policistu, aby se zastavil. „O tom, co jsem vám právě řekl, se nesmíte nikomu ani zmínit.“

„Jestli si myslíte...“

„*Nikomu*. Promluvím si s vaším inspektorem, až sem dorazí. Jasný?“

Policistova odpověď byla nesrozumitelná, ale bylo zřejmé, že to pochopil.

„Tak,“ pokračoval Pender. „Kdo objevil ta...“ to slovo nebylo zrovna vhodné, ale přesto je použil, „...těla?“

Policista ukázal na postaršího muže, který rozpačitě postával na okraji skupinky u vrat. „Tamten starý pán. Udržuje tu okolí kostela. Teď je k smrti vyděšený.“

„To mě nepřekvapuje. Odkud to ohlásil?“

„Z fary. Šel tam, aby to oznámil vikárovi. Naštěstí tam byla hospodyně, paní Paigeová. Řekla nám, že vikáře neviděla celé ráno – proto si myslíme, že by mohl být tam dole.“ Kývl hlavou směrem k čerstvě vyhloubené jámě.

„Dobře. Ty dva budete muset ohlídat, aby zatím drželi jazyk za zuby.“

„Děláte si legraci? Touhle dobou už o tom ví půlka lesa. Paní Paigeová seděla na telefonu nejspíš celé dopoledne. Ten všivěj ředitel lesní správy sem přijel skoro ve stejnou chvíli jako my.“

„V pořádku, ale o krysách ještě nevědí, nebo snad ano?“

„Samozřejmě že ne.“

„A tak to taky prozatím musí zůstat.“

„Do kdy?“ Policistův tón zněl agresivně.

Pender si povzdychl. „Dokud nezačneme lidi stěhovat pryč. Podívejte, já vím, jak se cítíte. Já sám bych to zveřejnil třeba hned, ale napřed se musí všechno zorganizovat.“

Když policista poznal, že z krysaře vyzařuje pocit marnosti, z jeho hlasu zmizela tvrdost. „To je rozumný, pane Pendere. Uděláme, co bude v našich silách.“ Ráznými kroky zamířil ke svému hlídkovému vozu.

Pender došel k Jenny a Whittakerovi. Byl si vědom šoku, jaký prožívali. Když k nim přistoupil, dívce se zdařil chabý úsměv.

„Udělají něco, Luku?“ otázala se. „Donutí je to, aby jednali?“

„Ano, Jenny, teď už udělají něco konstruktivnějšího. Budou muset.“

„Co se to stalo, Pendere?“ ptal se Whittaker. „Vážně tohle mohly udělat krysy?“

„Myslím, že ano. Je zřejmé, že se snažily vyhrabat tu nebožku, ale jak se dozvěděly, že tam dole je čerstvá mrtvola, to mě zaráží. Ta druhá osoba – jestli je to doopravdy zdejší vikář – je nejspíš vyrušila a dostaly ji taky.“

„Ale cožpak krysy hrabou?“

„Já vím, taky jsem o tom nikdy neslyšel. Je ale naprosto jasné, že tu mrtvolu nevykopal vikář – nikde okolo není rýč.“

„Pendere, můžeme si promluvit?“ zazněl Whitney–Evansův hlas.

„Hned jsem u vás,“ odvětil Pender. Pak se obrátil k oběma lektorům. „Co kdybyste vzal Jenny zpátky do Střediska?“ navrhl Whittakerovi. „Po takovém šoku by si měla odpočinout.“

„Já jsem v pořádku, Luku,“ namítla dívka.

„Má pravdu, Jenny.“ Whittaker vypadal ustaraně. „Pojďme odtud.“

Zdráhavě souhlasila, ale ještě předtím upřela na Pendera

vážný pohled: „Vrátíte se, Luku? Ráda bych si s vámi promluvila.“

Pender přikývl. „Odteďka mě budete vídat často, Jenny.“

Whittaker se zamračil, protože mu nebylo jasné, jak Pender svá slova myslel. „No tak, Jenny, pojďme,“ naléhal a jemně ji odváděl od kostela.

„Pendere.“ Zase Whitney–Evans.

„Už jdu,“ řekl krysař unaveně a došel k řediteli lesní správy a vrchnímu strážci Střediska ochrany přírody.

„Kdo to udělal?“ chtěl vědět Whitney–Evans.

„Kdo si ksakru myslíte, že to asi tak udělal?“ odsekl Pender, který už překypoval hněvem.

„Myslíte si, že to byly krysy?“

„To si tedy pište, že si to myslím.“

„Není zapotřebí, abyste nasazoval tenhle tón, Pendere. Jen se vás ptám na váš názor.“

„Včera večer můj názor neměl žádnou váhu.“

„Ale měl. Však jsme také podnikli správné opatření.“

„Tomuhle jsme mohli předejít.“

„Možná. Stále ale trvám na tom, že vzhledem k informacím, které jsme v té době měli k dispozici, jsme podnikli přiměřená opatření. A teď, máme jednoznačný důkaz, že tuto příšernou záležitost mají na svědomí krysy?“

Pender se na něj nevěřícně zadíval. „Ne,“ prohlásil uštěpačně. „Myslím, že tu v lese žije kmen lidožroutů, a včera v noci nebo někdy brzy po ránu se rozhodli, že uspořádají menší trachtaci.“

Na ředitelově obličeji se objevil rozhořčený výraz. „Vaše nezdvořácké způsoby nejsou absolutně na místě, Pendere. Kdo si myslíte, že jste, že se mnou takhle mluvíte?“

Pender ovládl svůj vztek a ředitele ignoroval. Obrátil se k vrchnímu strážci. „Pane Miltone, navrhuji, abychom ve

Středisku okamžitě zřídili hlavní štáb celé operace. Vy byste mohl začít vracet do škol třídy, které sem mají přijet, a já zařídím, aby se v Ratkille zorganizovalo všechno potřebné. Požádal jsem konstábla, aby sem dopravil inspektora z jejich stanice – myslím, že by měl být do záležitosti plně zasvěcen...”

„Nepřekračujete své pravomoci?“ přerušil ho Whitney–Evans.

„Mým úkolem je zabránit další Velké pohromě, pane Whitney–Evansi a v krizových dobách se zodpovídám pouze své společnosti a vládě. *Moje* pravomoci převyšují pravomoci všech ostatních institucí. Jestli chcete, abych vám ukázal úřední lejstra, která mi tuhle moc dávají, jsou v mém autě. Můžu...”

„To nebude nutné. Myslím si ale, že ještě než začnete uskutečňovat jakékoliv plány, měla by se konat další porada.“

„Aha, takže budeme mít další poradu. A další. A pak ještě jednu. Jenomže zatímco se bude řečnit, já zajistím, aby se něco dělo. Můžete pomoci tím, že svoláte všechny své zaměstnance. Každého, kdo má s lesem co do činění, nejen hajné. Někdo si v tom lese přece musel všimnout *něčeho*, co by na ty krysy ukazovalo. Chci vědět kdy a kde.“

Tentokrát promluvil Alex Milton. „Proč, pane Pendere? Jak to pomůže?“

„Musíme v tom najít nějaký systém. Musíme vypátrat jejich oblíbená místa, jejich loviště. Když krysy objeví vydatný zdroj potravy, neopustí ho, dokud ho nevyčerpají.“

„Ale my nemáme žádné hlášení o škodách nebo ztrátách,“ řekl Whitney–Evans. „Rozhodně nic vážného.“

Pender zavrtěl hlavou. „Tohle prostě nechápu. Budu si muset znovu promluvit s farmáři, kterých jsem se vyptával dneska dopoledne. Podle mě někteří z nich nebyli zcela upřímní.“

„Opravdu?“ zajímal se Milton. „Farmáři přece vědí, jak závažné důsledky mohou mít problémy se škůdci.“

„Ano, a také vědí, jak závažné důsledky může mít uvalení karantény na jejich farmu. Utrpěli by těžké ztráty.“

„Tak co tedy?“ otázal se Whitney–Evans. „Co když někdo z nich přizná, že měl takové problémy?“

„Pak můžeme začít vyznačovat na mapě lokality. Už máme tři – samotné Středisko, rybník a tenhle hřbitov. Můžeme si začít domýšlet hranice jejich rozšíření, můžeme vystopovat jejich pohyb. Zpřesní nám to oblast, ve které budeme pracovat. Víte, abychom mohli krysy eliminovat, budeme muset zjistit, odkud přicházejí, a vyhrabat je na povrch. Naší prioritou je tedy najít jejich doupě.“

10

Než se porada konečně rozběhla, byl už podvečer a malá posluchárna Střediska se Penderovi zdála přeplněná, ačkoliv jí do zaplněnosti dost chybělo. Zběžně přejel pohledem tu řadu zneklidněných obličejů a odhadl, že je tu přítomno více než třicet lidí. Osobně by dal přednost mnohem exkluzivnější sešlosti; z vlastní zkušenosti věděl, že čím víc je lidí, tím zmatenější bývá výsledek. Připouštěl však, že v zájmu operace, která se měla prodiskutovat, je tu zapotřebí každý z nich.

Poznal osobního tajemníka ministra obrany, Roberta Shipwaye, diskutujícího právě u dlouhého stolu, který sem byl pro tuto příležitost narychlo přinesen z knihovny Střediska, s Antonym Thorntonem z ministerstva zemědělství. Vedle nich seděl generální ředitel Komise lesního hospodářství s jedním z členů této komise a někým z Úřadu pro ochranu životního prostředí. Pender si nepamatoval jeho titul a ani jména nikoho z této trojice. Whitney–Evans seděl vedle Stephena Howarda a Alex Milton kousek od stolu. Druhý konec stolu zabíral policejní komisař essexské oblasti spolu s Mikem Lehmannem a jakýmsi majorem, který zastupoval ozbrojené síly. Měla to být porada vybavená vysokými pravomocemi a Pender už teď pozoroval, jak se v tom Stephen Howard vyžívá.

Ostatní přítomní v posluchárně seděli ve vzestupných

řadách sedadel proti vybrané skupince u stolu. V přední řadě mezi nimi byl i Pender. Byl tam též Erik Dugdale z Inspektorátu bezpečnosti spolu se dvěma příslušníky svého týmu; zastřenými hlasy tu spolu hovořilo několik místních radních; inspektor z nejbližší místní policejní stanice seděl pohroužen v hluboké mlčení; stejně zamlkle seděl vedle něj Charles Denison; Vic Whittaker a přitažlivá žena středního věku, která byla předtím Penderovi představena jako manželka Alexe Milтона Tessa, seděli hned za ním. Další místa zaujalo několik mužů, o nichž se říkalo, že to jsou královští lesmistři Eppingského lesa, a pár lidí z obce, kteří byli považováni za dosti důležité, aby byli též pozváni. Naštěstí nebyli přítomni žádní novináři, ale Pender věděl, že nebude trvat dlouho a zpráva se provalí.

Všeobecné tlumené hlučení přerušil Antony Thornton tak, že rázně zatřáskl na desku stolu tupým koncem svého plnicího pera.

„Pánové, myslím, že bychom měli bez dalších průtahů začít s poradou. Domnívám se, že jsou tu už všichni, kteří by tu měli být.“ Podíval se na ředitele lesní správy a Stephena Howarda, aby se ujistil. Oba muži přikýkli.

Thornton pokračoval. „Toto je jen všeobecná porada, která má za cíl seznámit s vývojem událostí všechny, jichž se operace bude týkat. O podrobnostech se bude diskutovat následně v menších skupinkách, které budou tvořit přímo zainteresovaní účastníci.“ Odmlčel se, a když se rozhlédl, jeho hlas ztratil něco ze své předchozí říznosti. „Většinou asi tušíte, proč jste sem byli svoláni, ale pro ty, kteří o tom ještě nic nevědí, začnu od začátku. Během posledních několika dnů došlo ke škodám, které naznačují, že tu volně žije velice nebezpečná škodná. Byl nalezen trus, který svědčí o tom, že tou škodnou jsou krysy.“

Za Penderem se rozbzučely hlasy. Thornton zvedl ruku, aby je utišil.

„Tři tyto živočichy včera zahlédla lektorka Střediska. Její pozorování však nebylo jednoznačné...“ Pender sebou trhl. „...a tak jsme si mysleli, že bude rozumnější, když před stisknutím nouzového tlačítka provedeme ještě hlubší šetření.“

„Kde byly pozorovány?“ otázal se hlas zezadu.

„Poměrně blízko odtud.“ Thornton pohlédl na Whitney–Evanse, který odpověděl: „Na rybníčku u většího rybníka ve Wakeském údolí.“

Thornton pokračoval. „Společnost Ratkill už byla upozorněna a vyšetřovatel v oboru hlodavců, Lucas Pender, prošetřoval škody způsobené těmi živočichy ve Středisku zrovna v době, když došlo k onomu pozorování. Neprodleně prozkoumal okolí rybníka a objevil zbytky rodiny hranostajů; byli roztrháni na kusy. Prohlédl si i trus, který ve Středisku zanechala škodná, a závěr jeho průzkumu zněl, že je tu skutečně vysoká pravděpodobnost, že určitou část lesa obývají krysy.“

Pender se pochmurně usmál.

„Na poradě, která pak následovala, jsme však všichni souhlasili s tím, že před uskutečněním plánu na karanténu a evakuaci obyvatel lesa je zapotřebí dalšího – a konkrétnějšího – důkazu.“

„Nemohla být naše stanice alespoň informována?“ chtěl vědět policejní inspektor.

Thornton ho obdařil mrazivým pohledem. „Bohužel ne. Opakuji: neměli jsme jednoznačný důkaz o jejich existenci, a proto jsme v té době nepovažovali za nutné někoho varovat.“

„A tohle je váš důkaz?“ tázal se inspektor neohroženě. „Ten incident na hřbitově?“

V posluchárně se znovu rozezněly hlasy a Thornton musel rázně ťukat plnicím perem, aby účastníky rady utišil.

„Jak to inspektor Reid myslí?“ zeptal se jeden lesmistr, který přehlušil ostatní hlasy. „Co se přihodilo u kostela?“ Tato

otázka měla větší účinek než plnicí pero a veškerý hluk utichl.

Thornton se narovnal v křesle a škrobeně se rozhlédl po místnosti. „Nejprve mi dovolte, abych vás upozornil, že tato porada musí být vedena řádným způsobem. Máme-li uskutečnit okamžitou akci, musíme postupovat rychle. Další otázky proto bude možno klást až po mém prohlášení a následných příspěvcích mých kolegů od tohoto stolu. Nyní vám, inspektore Reide, zodpovím vaši otázku. Ano, ta událost na hřbitově nám poskytuje další důvod, abychom uvěřili tomu, že v tomto lese žijí krysy.“

„Ale stále to není jednoznačný důkaz,“ podotkl Whitney-Evans.

Thornton se k němu obrátil se špatně skrývaným hněvem. „Ani vy, Edwarde, nemůžete zavírat oči před takovým zvěrstvem.“

„Řekli byste nám laskavě, co se stalo?“ Byl to tentýž hlas ze zadních řad, očividně nezastrašený Thorntonovou předchozí poznámkou.

Osobní tajemník prudce trhl hlavou. „Na hřbitově byly dnes ráno nalezeny ostatky dvou osob. Jedna byla včera řádně pohřbena a druhá... máme za to, že je to mrtvola reverenda Jonathana Matthewse, vikáře z kostela Mlád'átek.“

Posluchárnou se rozlehlo hlasité vydechnutí.

Thornton pokračoval úsečným hlasem prostým emocí. „Obě mrtvoly byly zcela zbaveny masa. Domníváme se, že vikář objevil, že ti živočichové vyhrabávají mrtvolu, a byl jimi zabit. Hluboké rýhy na kostech a jejich roztržštěný stav naznačují, že k odtržení masa byly použity ostré nástroje: jinými slovy ostré zuby. Zbytky ošacení jsou nyní zkoumány, abychom se ujistili, zda to je či není vikář Matthews, ale obáváme se, že o tom není pochyb. Co je na tomto bizarním případě ještě podivnější, je skutečnost, že oběma mrtvolám chybějí lebky.“

Thornton už nedovolil, aby zneklidňující novinky zase

narušily poradu. „Přestože máme k dispozici jen jediné svědectví, které se opírá o skutečné pozorování těchto tvorů, jsem přesvědčen, že můžeme nade vší pochybnost předpokládat, že původcem těchto incidentů jsou krysy. Nevíme o žádném jiném živočichovi v Anglii, který by mohl takové škody způsobit. Nyní k našim plánům, jak se s touto hrozbou vypořádat. Všechny domácnosti v bezprostřední blízkosti budou do zítřejšího poledne evakuovány. Ředitelovi lidé právě v tomto okamžiku varují všechny obyvatele, aby zůstali doma a nechali okna i dveře pevně zavřené, a aby v případě potřeby vybudovali barikády. Mnozí určitě opustí své domovy raději hned, i když jsou v této chvíli zcela v bezpečí.“

„Jak můžou být v bezpečí, když se v lese potloukají obří krysy?“ zeptal se jeden radní a předklonil se na židli.

„Krysy dosud nevnikly do žádného domu,“ prohlásil Thornton, který se už smířil s přerušováním. „Kromě toho, pokud víme, napadly zatím jen jedinou živou osobu. Zdá se nepravděpodobné, že by teď najednou začaly řídit, když celou tu dobu je nikdo ani nezahlédl.“

„Ale nestupňuje se to?“ naléhal radní. „Totiž, napřed jen škody na majetku, pak zabíjejí jiná zvířata a teď se pouštějí do lidí.“

Pender se ohlédl, aby na toho muže vykulil oči, protože si uvědomil, že má pravdu. Když se vezme v úvahu, že krysy v lese do včerejška nikdo neviděl, měl pocit, že jejich aktivita roste tak rychle, že z toho až jde strach.

„Podle mě vikáře napadly, protože je vyrušil,“ odvětil Thornton. „Možná se je dokonce pošetile pokoušel zahnat. Ne, jsem si jist, že lidé jsou prozatím v bezpečí – zůstanou-li ve svých domovech. Pokud moji kolegové souhlasí, domnívám se, že bychom měli zahájit postupnou evakuaci: napřed bezprostřední okolí a pak postupovat směrem k okrajům – major Cormack ve spolupráci s essexskými a londýnskými policejními sbory zorganizuje vyhlášení karantény nad celým

lesem.“

„Jak lze podle vás zajistit zákaz vstupu do celé oblasti?“ zajímal se generální ředitel Komise lesního hospodářství. „Myslím to tak, že je tu zapotřebí dostat pod kontrolu přes 6.000 akrů zalesněné plochy.“

„Soustředíme se na oblast, která je logicky vzato nejohroženější – řekněme v okruhu dvou až tří mil odtud.“

„To je pořád zatraceně rozlehlé území.“

„Souhlasím. Lesem však prochází dosti hustá síť širokých vozovek; ty je možno v určitých odstupech vybavit výstražnými nápisy. Pro potřeby střežení použijeme též helikoptéry. Vážně si nedovedu představit, že by se někomu chtělo jít do lesa, když by věděl, co tam je, vy ano?“

„Podle mě jde o to, abychom tam to, co tam je, také zadrželi,“ poznamenal suše policejní komisař.

„Zcela správně. Ale k tomu se dostaneme později. Lidé z Ratkillu se dostaví hned časně ráno za úsvitu a jejich úkolem bude krysy zcela vyhladit. Předám slovo Stephenu Howardovi, vedoucímu výzkumu společnosti Ratkill, aby vám objasnil plánovanou operaci.“ Pohlédl povzbudivě na Howarda, který už chtěl vstávat, než si uvědomil, že neoslovuje nějaké veřejné zasedání.

„Co budeme potřebovat,“ začal, „je dokonalá spolupráce všech, kteří žijí v lese...“ odzbrojujícím způsobem se usmál. „... a podrobnou mapu celé oblasti. Nejdůležitější budou plány soustavy kanálů, které se táhnou pod lesem, protože si můžete být jisti, že právě tam krysy jsou. Naši zaměstnanci budou potřebovat ochranu ze strany armády. Vaše požární stříkačky Zelené bohyně, majore Cormacku, budou neocenitelné; vzhledem k tomu, že byly zmodernizovány a vybaveny novými a vysoce výkonnými hadicemi, budou k naší ochraně ideální – za to vděčíme poslední stávce hasičů. Plamenomety by se také mohly hodit, ačkoliv se mi příliš nezamlouvá riziko, které

představují pro samotný les i pro mé lidi. Připálené zadní partie nejsou zrovna to, o co by příliš stáli.“

Této poznámce se příliš nezdařilo vyvolat v místnosti úsměv.

„Naši zaměstnanci budou mít na sobě ochranné oděvy, podobné těm, které byly použity při Velké pohromě v Londýně, ale mnohem dokonalejší. Nejprve nastoupí tým vyšetřovatelů, kteří vyhledají místa pravděpodobného výskytu krys, a pak zaujme pozice destrukční četa. Předám slovo Miku Lehmannovi, našemu hlavnímu biologovi, aby vysvětlil, co se odehraje.“

Lehmann se pod zraky lidí cítil celý nesvůj, ale přesto srdnatě spustil. „Žije-li v Eppingském lese doopravdy nové plemeno obřích krys, pak jsme v pěkné bryndě. A jsou-li to potomci krys z londýnské Velké pohromy – a všechny důkazy na to ukazují, je tu několik otázek, které je zapotřebí zodpovědět; jak unikly likvidaci svého živočišného druhu ve městě, a jak to, že je za tu dobu nikdo neobjevil?“

„Mohly přijít do lesa ještě předtím, než se začalo s vyhlazováním,“ nadhodil tajemník z ministerstva obrany.

„To je možné, ovšem jejich útoky tehdy svědčily o tom, že své aktivity omezují jen na určité městské oblasti,“ řekl Lehmann. „Další možností je, že na ně z nějakého důvodu nezapůsobily ultrazvukové vlny, které jsme použili, abychom krysy vylákali z jejich hnízd do prostor zamořených plynem. Když zjistily, že je hra u konce, uprchly. Místo přístrojů, kterými se škodná vábí, se dnes používají přístroje, kterými se zahání; ale ať tak či onak, naše pokusy s těmito přístroji v laboratořích Ratkillu jsou nakonec stejně neúčinné: krysy se přizpůsobí, naučí se je ignorovat.“

„Tady musím poznamenat,“ vmísil se Howard, „že testy s těmito přístroji stále pokračují. Myslím, že budeme schopni vyvinout takový, který *bude* mimořádně účinný, jakmile jen přijdeme na tu správnou vlnovou délku.“

„Abychom to dokázali, potřebovali bychom krysího mutanta. Naše přehnaná reakce je před čtyřmi lety vyhubila – tedy kromě těch několika jedinců, kteří očividně unikli. Bylo by bývalo rozumnější, kdybychom jich několik uchovali pro studijní účely.“

„Určitě jste schopni provádět pokusy i na obyčejných krysách,“ odtušil tajemník ministerstva obrany.

„To už jsme zkoušeli,“ odvětil biolog. „Bohužel, obří krysa není obyčejný hlodavec; je to mutace, její geny jsou odlišné. Nejsou jen větší a silnější, mají i vysoký stupeň inteligence. Tu také potřebovaly, aby těch několik posledních let zůstaly ukryté. Samozřejmě tu pomohla i skutečnost, že krysy jsou noční živočichové; co mě ale zaráží, je to, proč dosud po sobě nezanechaly ani stopy. Ještě podivnější, a mohu říct i zlověstnější, je záhada: proč teď?“

Podle mě se u jedinců, kteří přežili masovou destrukci svého plemene, vyvinul ještě silnější strach z člověka, než mívali, a ten se předával na další generace. O jejich abnormální inteligenci už víme. Řekl bych, že i ta se u nových generací ještě rozvinula. Zůstávaly z dohledu, potravu sháněly na bezpečných místech a nechávaly po sobě jen málo stop.“

„Mohlo by to být i tím, že jich je jenom malý počet,“ podotkl Whitney–Evans s nadějí v hlase.

„Ano,“ souhlasil major Cormack. „Malou skupinku by v lese plném divokých zvířat bylo těžké odhalit.“

„To je nepravděpodobné,“ zavrtěl hlavou Lehmann. „Průměrná délka života krysy se pohybuje od patnácti měsíců až do dvou a půl roku; samice může mít ročně pět až osm vrhů, přičemž v každém vrhu bývá až dvanáct mladých. K dalšímu páření je připravená už za několik hodin po porodu a mláďata dosahují reprodukčního stadia už po třech měsících. Můžete si sami spočítat, jak by se za ty čtyři roky mohly rozmnožit.“

Penderovi připadalo, že slyší, jak se místností rozléhá

cvakot pomyslných kalkulaček v hlavách přítomných.

„Myslím, že jich je víc než dost,“ pokračoval Lehmann, „ale uchýlily se doslova do podzemí. Domnívám se, že jsou v kanalizační síti pod lesem; a právě tam je budeme hledat. Nepříznivé na tom je, že normální krysa, které se někdy také říká lodní, je stromový živočich – umí šplhat po stromech a vysokých budovách; mutant byl donucen žít pod zemí. To by vysvětlovalo, proč vyhrabaly tu mrtvolu u kostela: hrabání si prostě osvojily.“

„Ale to je nemožné,“ spustil Milton. „Trvalo by desetiletí, než by se u nich vyvinula...“

„To platí pro kteréhokoliv normálního živočicha,“ přerušil ho biolog. „My tu máme co do činění s abnormálními tvory.“

Thornton promluvil. „Vaše doporučení tedy zní: vypořádat se s nimi přímo u zdroje – v kanálech.“

Lehmann přikývl. „Pokud tam jsou. Napumpujeme do soustavy kanálů plyn – použijeme speciálně vyvinutý prášek produkující kyanovodík, jakmile se dostane do kontaktu s vlhkou zemí nebo vlhkým vzduchem. Naším hlavním problémem – kromě přímého útoku ze strany krys – bude zablokovat všechny otvory, které vedou z kanálů.“

„Obávám se, že některé ze stok se rozlily do některých potoků,“ přiznal Whitney–Evans. „Dost často jsme si na to stěžovali místním úřadům.“

„Tyto otvory bude zapotřebí ucpat. Budeme potřebovat pomoc vašich lesních pracovníků, abychom mohli lokalizovat všechny díry i ostatní výtoky z kanálů.“

„Snad vám můžeme pomoci i my,“ pravil Milton. „Zaměstnanci Střediska znají les jako své boty.“

„Výborně, čím více tím lépe.“

„Proč nepoužijete rodenticidy?“ otázal se tajemník ministerstva obrany.

„To by bohužel mohl být náš největší problém,“ prohlásil

Lehmann pochmurně. „Existují dva základní typy prostředků na hubení krys, které bychom mohli použít. Jedním je celá řada přípravků působících jedinou dávkou: fluoroctan sodný a fluoroacetamid, který se běžně používá v kanálech; fosfid zinku; norbormid, který je pro většinu ostatních živočichů neškodný; oxid arzenitý, který je pro většinu ostatních živočichů *nebezpečný*, alfachloralóza, která se normálně používá pouze proti myším. Velkou nevýhodou těchto prostředků je skutečnost, že krysy mají zabudovaný instinkt ostražitosti před vším, co je pro ně neznámé. Nazýváme to *neofobií*, tedy vyhýbání se novému a neznámému předmětu. To ztěžuje naše úsilí přimět je, aby přijaly novou návnadu. Po chvíli ji třeba i zkusí, ale pouze po malých kouscích. Když vycítí, že návnada má na ně sebemenší škodlivé účinky, hned ji nechají. Jed působící jedinou dávkou by jich mohl pár pozabíjet, ale zároveň by posloužil jako varování pro ostatní.“

„A ten druhý typ?“ zajímal se tajemník z ministerstva obrany.

„Ty druhé se nazývají antikoagulanty. Zabíjejí svou reakcí na krevní systém hlodavců; negativním ovlivněním tvorby látky zvané prothrombin se krev po narušení cév sráží v chuchvalce. Krysa pak při sebemenším poškození kapilár trpí krvácením: může ji zabít i nepatrné škrábnutí. Velice náchylné jsou očividně samice s mláďaty.

Běžně se používají tři druhy: warfarin, kumatetralyl a chlorofacinon. Podávají se postupně ve stále silnějších dávkách, až po smrtelnou. Krysa si na návnadu zvykne, pravidelně se jí živí a pak trpí jejími účinky.“

„A to všechno trvá moc dlouho,“ poznamenal Whitney-Evans.

„Tento proces lze sice urychlit, ale to není náš problém. Během posledních několika let se u hlodavců v naší zemi vypěstovala odolnost vůči antikoagulantům. Začalo to v několika zemích na kontinentu a teď se to šíří i sem. Zde

přítomný Luke Pender se právě vrátil ze severu, kde tuto záležitost prošetřoval. Luku?“

„Zmíněná odolnost byla poprvé zpozorována ve Walesu a v hrabstvích ve střední Anglii, ale teď se rozšířila až do Cheshire a dolů až na jihozápadní pobřeží,“ sdělil jim Pender. „V našich laboratořích jsme si vyšlechtili krysy, které jsou odolné proti warfarinu, ale svou vlastní imunitu si vypěstovaly i ty druhé. Vtip je v tom, že krysy, které mají původ v událostech z období Velké pohromy, si tutéž imunitu vypěstovaly ještě předtím, než byl plyn použit jako konečné řešení. Zdá se tedy pravděpodobné, že tato odolnost bude vrozená i těm, které vzešly z krys uprchlých z Londýna. Proto souhlasím s Mikem: za předpokladu, že je budeme schopni uvěznit v kanálech, musí být naší odpovědí plyn. Pokud se nelze spolehnout na přístroje, kterými by se ta monstra dala vylákat, musíme je zadržet uvnitř a zničit je tam.“

„Myslím, že všichni souhlasíme,“ promluvil Thornton. „Nechť je to tedy plyn. Pánové?“ vznesl řečnickou otázku do pléna. Ozvalo se souhlasné mumlání.

Ruku zvedl jeden radní. „A co nemoci, které tihle hlodavci přenášejí? Jak se vypořádáme s těmi?“

„Tento problém nás podle mě teď nemusí znepokojovat,“ řekl Howard uhlazeným tónem. „Chorobou, kterou tito škůdci vyvolali v době Velké pohromy, byla mimořádně zákeřná varianta leptospirózy nebo též spirochetové žloutenky. Napřed horečka a pak se připojí žloutenka. Oběť se zhroutlí, oslepne, veškeré její smysly zaniknou. Následuje koma a pak se začne pokožka napínat, trhat a oběť zemře. Úděsné na tom je, že celý proces trval jen čtyřadvacet hodin. Naštěstí byl brzy vyvinut antitoxin, takže se této choroby už nemusíme bát. Další, už běžnější choroby, které hlodavci šíří, jsou v současné době tak málo závažné, že se kvůli nim teď nemusíme příliš trápit. Ne, hlavní nebezpečí, jak se zdá, spočívá v přímém útoku ze strany těchto potvor. Samozřejmě, všichni, kdo budou 'v poli',

budou mít na sobě ochranné oděvy.“ Howard sáhl za své křeslo a vytáhl velkou zarámovanou fotografii uhynulého krysího mutanta. „V tomto stadiu si myslím, že by mohlo být rozumné, kdybychom si připomněli, jak náš starý nepřítel vypadá.“ Vstal a opřel spodek fotografie o desku stolu, aby na ni každý viděl.

Pender v duchu zasténal. Vedoucího výzkumu očividně těšilo pouštět hrůzu na své nedobrovolné posluchače. Bezpochyby se mu zdálo, že by mohlo být přínosné, když na ně zapůsobí nebezpečím, kterému jeho společnost čelí. Částka na účtu od společnosti se jim pak bude zdát nízká. Pender cítil, jak místností proběhlo zděšení.

„Odporná bestie, že?“ nadhodil Howard žoviálně. „Tohle je skutečná velikost. Délka přes dvě stopy – přes tři, když počítáte i ocas; podlouhlá zašpičatělá hlava se strašnými, ostrými zuby – obzvláště velké jsou řezáky; uši růžové, holé, zašpičatělé. Kůži má ve skutečnosti tmavě hnědou, ale je pokrytá černými skvrnkami, které z dálky vyvolávají dojem, že je zcela černá. Až na tu velikost je téměř stejná jako normální krysa – hlavními rozdíly jsou její velký mozek a podivně vyhrbená záda – vidíte ten mohutný zadek. Její drápy jsou životu nebezpečné.“

Jeden z královských lesmistrů náhle smrtelně zbledl. „Bože můj, jsou takové všechny?“

Na okamžik se zdálo, že Howard znervózněl. „Jak to myslíte?“

„Jsou všechny tak veliké? Je obludná.“

„Ano. Bohužel ano. Všechny jsou takhle veliké.“

Reakce vedoucího výzkumu Penderovi neušla a uvedla ho do zmatku. Možná si to jen namlouval, ale Howard chvíli vypadal tak, jako kdyby ho nachytali na švestkách. Teď se zdálo, že ho uklidnila skutečnost, že se otázka týkala pouze velikosti krysy. Pender se zamračil.

„Mám dotaz.“ To promluvil policejní komisař, přímý a

zádumčivě vyhlížející muž.

„Ano, pane komisaři?“ vyzval ho Thornton, když Howard shrábl fotografii ze stolu a uložil si ji zase za své křeslo.

„Před chvílí pana Lehmana uvedla do rozpaků skutečnost, že krysy zůstaly ukryté tak dlouho. Někdo jiný se tu zase ptal, proč se jejich viditelné aktivity jakoby stupňují. Zdá se, že to vše směřuje jen k jedinému závěru, nemyslíte?“

Ponechal otázku nezodpovězenou a v místnosti se rozhostilo ticho.

Pender si odkašlal. „Ehm, myslím si, že vím, nač pan komisař naráží. Opravdu se zdá, že v aktivitách krysy je eskalace. Proč byly po letech skrývány zpozorovány zrovna teď, v nedávné době? Co jim teď najednou dodalo novou odvahu?“

„A vaše vysvětlení, pane Pendere?“ zajímal se Thornton.

„Jedna z následujících dvou možností nebo třeba i kombinace obou. V době Velké pohromy byly mutantní krysy motivovány touhou po lidském masu. Krysy z nové rasy se možná rozhodly, že dále už jim člověk dominovat nebude a už se ho také nebudou bát, jako tomu bylo v minulosti. Rozhodly se ránu oplatit.

Byly teď vybaveny nově získanou inteligencí a brzy se jim naskytl i zásadní prvek, který dává každé armádě sebedůvěru, aby se stala agresorem: početní sílu. Možná, že právě to bylo pro ně tím pravým bodem obratu.“

„Je mi jasné, kam míříte, pane Pendere,“ prohodil tajemník z ministerstva obrany. „Domníváte se, že krysy v Eppingském lese dosáhly dostatečně vysokého počtu, což je povzbudilo k další agresi.“

„Jak už jsem řekl, může to být kombinací dvou faktorů. Mají teď sílu, ačkoliv pochybuji o tom, že se reprodukovaly v takovém množství, jaké naznačuje Mike – kdyby tomu tak bylo, les by se jimi jen hemžil. Je to mutantní rasa: jejich

reprodukční schopnosti se mohou lišit od reprodukční soustavy normálních hlodavců. Na základě pozorování několika skupinek, které zbyly po Velké pohromě, teď víme, že jejich reprodukční soustava byla narušena buď ultrazvukovými vlnami nebo mutantními geny, takže se z toho mohla stát vrozená záležitost. Druhým faktorem je to, že se jim mohla vrátit jejich stará krvežíznivost. Rozpoutat ji mohla jejich početní síla, ale je možné i to, že chuť čerstvého masa ze zvířat u nich probudila starou vzpomínku – touhu, která v nich dřímala celá léta. A je-li to ten případ, pak se útoky budou jen stupňovat. Uvědomte si, že teď už okusily maso živého člověka.“

Jeho příspěvek vzbudil rozruch a Thornton byl znovu nucen použít své plnicí pero jako předsednické kladívko.

„Myslím, že už je na čase, abychom přistoupili k podrobnostem operace,“ prohlásil. „Osobně budu informovat ministra o tom, co se stalo a jakou akci podnikneme. Nepřichází v úvahu, že bychom to mohli ututlat před sdělovacími prostředky, ale doporučuji, aby veškerá prohlášení byla vydávána pouze prostřednictvím mého úřadu; snad se nám tak podaří vyhnout se panickým reakcím. Naštěstí jsme na nebezpečí byli upozorněni včas, takže jsme s to situaci dostat plně pod kontrolu. Zatím byl zabit pouze jediný člověk – omezme tedy ztráty jen na tento počet.“

Následující půlhodina byla strávena diskusemi o plánu chystané operace. Pender s Lehmannem předložili požadavky, které bude zapotřebí realizovat, aby bylo možné se se škodnou vypořádat, a policejní komisař se shodl s majorem Cormackem na nejúčinnějším způsobu rozmístění svých oddílů. Byly přineseny mapy, které pak byly pravítkem rozděleny na jednotlivé sektory, telefonovalo se, někteří účastníci porady odjeli za příslušným posláním, vypracovávaly se seznamy. Věci se začínají hýbat, pomyslel si Pender spokojeně.

Ani nepostřehl, že do posluchárny úzkostlivě vstoupila

sekretářka Střediska ochrany přírody a dívka pro všechno v jedné osobě. Cosi zašeptala Whitney–Evansovi do ucha a ten s ustaraným výrazem spěšně vyšel ven. Za pár vteřin se vrátil a jednání nečekaně zastavil zprávou, která ve všech přítomných vyvolala mrazení.

„Mám pro vás bohužel dosti zneklidňující zprávu,“ spustil zasmušilým hlasem, zbaveným obvyklé pompéznosti. „Právě se vrátil jeden z hajných. Jak víte, mí muži jsou v terénu a varují obyvatele, aby nevycházeli ze svých domovů. Navštívil... navštívil jednu malou usedlost nedaleko odtud, asi tak jednu míli. Dveře obytného stavení byly otevřené, ale když zavolal, nikdo neodpovídal. Tak vešel dovnitř. V chodbě tam našel dvě... mrtvoly, pravděpodobně majitele a jeho ženu – manžele Woollardovy. Identifikace nebyla možná, protože těla byla roztrhaná na kusy; moc z nich nezůstalo.“

11

Pender zlehka zaklepal na dveře. Bylo už pozdě, dávno po jedenácté, a během této noci už stejně nikdo nemohl nic dělat. Posluchárna byla nyní opuštěná a v pracovní sekci samotného Střediska už svítilo jen několik světel. Opustil tedy hlavní budovu a došel k samostatně stojícímu obytnému přístavku. Zaklepal ještě jednou, tentokrát trochu hlasitěji.

„Kdo je tam?“ zaslechl Jennin hlas.

„To jsem já. Luke.“

Dveře se otevřely a ven vykoukla Jenny.

„Promiňte, jestli vás ruším, Jenny. Nemohl jsem se utrhnout dřív.“

„To je v pořádku, Luku. Nespala jsem. Jsem moc ráda, že jste přišel.“ Otevřela dveře dokořán a pohybem ruky ho vyzvala, aby vstoupil.

Pokoj byl malý, většinu místa zabíraly dvě postele. Další dveře vedly patrně do koupelny. V jednom koutu zářila lampa, která pokoji dodávala intimní atmosféru, a zasklené ale nezarámované grafické listy spolu s jemně provedenými ozdůbkami propůjčovaly funkčnímu interiéru jakousi hřejivost.

„Je tu útulno,“ poznamenal.

Usmála se. „Bydlím tu společně s Jan Wimbushovou.

Snažíme se to tady trochu oživit.“

„Od Jan právě jdu. Řekla mi, kde vás najdu.“

„Kde je?“

„V kuchyni, myje nádobí. Měla perný večer.“

Zdálo se, že se Jenny zlobí sama na sebe. „Měla jsem jí pomoci. Ty dnešní události mě bohužel úplně vyvedly z rovnováhy.“

„Nic se neděje, pomáhá jí Will. Jde jim to od ruky. Ještě se necítíte dobře?“

„Ne, teď jsem už v pořádku. To byl jen ten šok. Víte, vikárova hospodyně přiběhla k nám do Střediska, protože chuděra nevěděla, co má dělat, když jí ten člověk pověděl, co objevil. Vyдалa jsem se tam, abych to prověřila. Bylo to tak...“ Rychle sklopila obličej a zadržovala slzy; dneska už se naplakala dost.

Pender si připadal poněkud trapně. Chtěl ji sevřít, jak už to jednou předtím učinil, ale nedovedl odhadnout její náladu. Jednu chvíli byla chladná, rezervovaná, ale za okamžik se zase zdálo, že natahuje ruku a hledá kontakt.

Zvedla hlavu a snažila se zbavit obav. „Dal byste si kafe? Musíte být úplně vyřízený.“

Zašklebil se. „Klidně bych si dal i něco ostřejšího, ale kafe mi bude stačit.“

„A co takhle obojí? S Jan si tu vždycky necháváme láhev skotské pro chvíle, když je nám do breku.“

„Vy jste fantastická,“ prohlásil.

„Sedněte si, uvolněte se a já pro to dojdou.“ Ukázala na jediné křesílko a Pender do něj s úlevou klesl, zavřel oči, zaklonil se a opřel si hlavu. Lektorka zmizela do vedlejší místnosti s elektrickou konvicí a pak zaslechl, jak teče voda. „Je mi líto, ale musí to být instantní,“ zavolala.

„Jakákoliv,“ mávl rukou.

Brzy držel v ruce pořádnou dávku skotské a Jenny plnila dva hřmotně vyhlížející hrnečky kávou a vroucí vodou.

„Udělejte mi ji černou a jednu kostku cukru,“ požádal ji. Hrneček, z kterého se kouřilo, mu postavila k nohám a pak se posadila na jednu z postelí tváří k němu. Pořádně si přihnul whisky a pozoroval Jenny, přičemž přemítal, jak hezké nohy asi jsou pod těmi těsnými džínami. Pokud se dalo soudit podle zevnějšího, musí být po čertech hezké. Pytlovitou volnou vestu vystřídala těsně padnoucí pánská košile, jejíž látku velice nemužsky vzdouvala její ňadra. Co ho fascinovalo, byl její obličej; byl současně jemný i odhodlaný a její hnědé oči byly křišťálově průzračné, ale také pronikavé, jako kdyby dovedly nahlédnout do jeho nejnějnějších myšlenek.

„Ten včerejšek mě mrzí, Luku,“ začala.

„Včerejšek?“

„Na té poradě. Je mi líto, jestli to vypadalo, jako bych vám dávala vinu za to, co se stalo. Nebo bych spíš měla říct, za to, co se nestalo. Je mi zle z lidí, kteří odmítají vzít na sebe odpovědnost, kterým stačí jen žvanit, žvanit, žvanit a nic nedělat. Obávám se, že jsem vás strčila do jednoho pytle s nimi.“

„A co změnilo váš názor? Pokud ho tedy vůbec něco změnilo.“

„Ještě jsem pak o tom popřemýšlela. Vy jste dělal, co jste mohl – oni vás prostě neposlouchali.“

„A teď už poslouchají?“

„Ano, ale podívejte se, co je k tomu teprve přimělo.“

„Tak už to chodí, Jenny. Jestli si to nepřiznáte, zešlíte zklamáním. Nemusíte se s tím smířovat, stačí, když uznáte, že je to tak. Jsou i jiné způsoby, jak proti těmhle postojům bojovat, ať už jim říkáte apatie, úhybnost, alibismus – já tomu říkám strach. Důležité je, aby vás to nedeprimovalo.“

„Vám se to daří?“

Usmál se. „Snažím se.“

Zadívala se mu upřeně do očí. „Luku, co se bude dít?“

Na chvíli se domníval, že tím myslela vztah mezi nimi, rostoucí zájem jednoho o druhého, ale pak si uvědomil, že tento pocit je možná zcela jednostranný – jen z jeho strany.

„Myslíte krysy?“

Přikývla, ale podle svého počátečního zaváhání věděl, že mu četla myšlenky. Zevrubně jí vysvětlil podrobnosti operace, která měla začít druhý den za úsvitu a která bude pokračovat, dokud mutantní krysy nebudou vyhlazeny.

„Takže nás ze Střediska také zapojíte?“ otázala se, když skončil.

„Bohužel ano. Budeme potřebovat někoho, kdo zná les. Nebojte se, žádné nebezpečí vám hrozit nebude.“

„Já se nebojím. Já bych stejně zůstala a nějak pomáhala, i kdybych měla jenom vařit čaj. Víte, já prostě nesnesu pomyslení, že v lese jsou ty obludy. Žerou zvěř, všechno ničí. To kvůli nim se les zdá být tak... nečistý. Já je nenávidím, Luku.“

Pender usrkl kávu – whisky jí už prohrála cestu. „Proč pracujete v tomhle Středisku, Jenny? Zdá se to být takový podivný, skoro osamělý život.“

„Tak to není. Vážně ne. Já mám tuhle práci moc ráda, jsem tak blízko přírodě, jak se jen člověk může dostat, aniž by se musel nadobro rozloučit s civilizací. Baví mě i děti, které tu učím. A lidi, kteří tu dělají, jsou bezvadní; pracuje se nám spolu dobře.“

„A Vic Whittaker?“

Do jejích očí se na chvíli vrátila ta její stará upjatost. „Co je s ním?“

„Ale, jen takový pocit. Zdá se, že o vás stojí.“

„To ano, jenže když on nemá rozum. Má manželku, ale žijí odloučeně. Má i děti.“ Ztišila hlas. „Myslí si, že je do mě

zamilovaný, ale vnitřně je napůl stále se svou rodinou. Někdy mi to připadá, že tohle místo přijal jen proto, aby si dokázal, že je na ní nezávislý, ale podle mě brzy přijde na to, že není.“

„A vy? Co k němu cítíte?“ Už skoro očekával příkré odmítnutí své otázky, ale Jenny se jen pousmála a sklopila zrak ke svým rukám.

„Nemám v úmyslu se dát v takové situaci využívat. Tentokrát ne.“

A tady, pomyslel si, je odpověď. Kdysi se zapletla s někým, kdo ji ošklivě zklamal. To vysvětlovalo její rezervovanost, její chladnost, která občas maskovala – a zkreslovala – její pravou povahu. Středisko pro ni znamenalo způsob úniku, jakýsi klášter bez strohosti a náboženství. Bez úplného odmítnutí vnějšího světa. Přemýšlel, jak dlouho jí bude trvat, než se znovu dopracuje k vyrovnanosti.

„A co vy, Luku?“ vrátila mu otázku. „Proč vy nejste ženatý?“

„Mám moc rád svou práci.“

„Vy svou práci nenávidíte.“

Nepříjemně ho to překvapilo.

„Proč to děláte, Luku? Proč krysy?“

„Říkal jsem vám to už včera; ty peníze za to jsou slušné.“

Zavrtěla hlavou. „Ne, tím to není. Je v tom nějaký jiný důvod.“

Dopil zbytek kávy a postavil hrneček na podlahu.

„Myslím, že už radši vypadnu. Zítra se začíná brzy...“ podíval se na hodinky, „...vlastně dneska.“

Vstala s ním. „Mrzí mě, jestli jsem moc vyzvídala.“ Přistoupila blíž. „Vážně.“

Usmál se na ni. „Já to začal. Dostal jsem, co jsem zasloužil.“

„Uvidím vás zítra?“

„Samozřejmě, Jenny. Budu v jednom kole, ale i nadále zůstáváte součástí operace, takže budeme pracovat spolu.“ A pak ji chtěl políbit, ale třebaže to bylo legrační a směšné, bál se to udělat. Takový strach, který mu až roztrásl srdce, necítil od té doby, kdy mu bylo patnáct a měl svou první schůzku. Bylo to pošetilé, ale nic se na tom nedalo změnit: bál se, že bude odmítnut. Stál tam jako naivní hlupáček, příliš nervózní na to, aby udělal první krok. Tak ho tedy políbila ona.

Byl to jen lehký dotyk a na tvář, ale i tak jím proběhl příjemný šok, který rozehnal jeho netypickou plachost.

„Jenny...”

„Už *je* pozdě, Luku. Doprovod'te mě k hlavní budově, ať ještě pomůžu Jan s úklidem. Pak už si jděte odpočinout; zdá se, že to budete potřebovat.“

Uvolnil se a už si nepřipadal jako školák. „Dobře. Bydlím v hotelu na Buckhurst Hill. Na to, abych se tam dostal, nebudu potřebovat víc než deset minut a za další dvě minuty už budu spát jako dudek. Byl to dlouhý den.“

Pro něj však ještě neskončil.

Jan Wimbushová si okrajem svetru otřela páru z brýlí. Všechny šálky a talířky byly umyté, popelníky vyprázdněné a čisté, velký stůl v posluchárně byl zbaven všech skvrn. Zítřek by měl být náročný, ale bohudík sem nepřijedou žádné třídy a všichni zaměstnanci Střediska budou pomáhat.

Alex Milton promluvil k zaměstnancům už zvečera a vysvětlil jim, jaký problém krysy představují, a jak se ze Střediska má stát hlavní štáb operace. Pokud kdokoliv z nich chce odejít, může tak učinit – nikomu to nebude ani v nejmenším vyčítat. Jejich pomoc však budou potřebovat muži, kteří mají přijít zničit škodnou. Byl ujištěn vedoucím výzkumu společnosti Ratkill, že zaměstnancům nebude hrozit skutečné nebezpečí, pokud udělají přesně to, co jim bude řečeno, a

pokud budou mít na sobě ochranné oděvy, které jim budou vydány, když se budou pohybovat mimo budovu. Všichni se samozřejmě dobrovolně nabídli, že zůstanou; většina z nich se na to drama dokonce těšila. Ačkoliv se vrchní strážce snažil zdůraznit smrtelnou vážnost celé téhle věci, těm, kdo hřbitov nenavštívili, se skutečnost, že místní vikář byl těmi obludami sežrán zaživa, nezdála příliš reálná.

Tři učebny byly vyklizeny a stolky byly v těchto místnostech seřazeny k sobě tak, aby vznikly dva dlouhé stoly. Laboratoř měla být využita jako skladiště pro bomby s plynem a rodenticidy, které si přinesou lidé z Ratkillu. Budou tam uloženy i ochranné oděvy. Posluchárna měla sloužit jako hlavní operační pracoviště, zatímco knihovna měla být vyhrazena pro soukromé porady vnitřního výboru.

Jan si opět nasadila brýle a pokusila se zadívat do noci velkým jednoduchým oknem; vše, co viděla, byl její vlastní odraz. Neměla moc velkou chuť jít do obytného křídla sama. Tam v té tmě venku mohlo číhat cokoliv. Většina zaměstnanců si už šla lehnout, ale Will Aycott zůstal, aby jí pomohl dokončit úklid. Teď byl někde nablízku a kontroloval, zda jsou všechna okna i vrata zabezpečená; měl u sebe i klíče ke hlavnímu vchodu.

Jan se odvrátila od okna, protože na odraz své postavy nebyla příliš zvědavá, a tak v kuchyni zhasla světlo. Will by ji k jejímu pokoji doprovodil – už několikrát se pokoušel k ní dostat. Bylo dobré mít poblíž jako gardedámu Jenny Hanmerovou – okolnosti prostě občas vyžadovaly, aby si takhle vypomohly. Ne že by se jí Will nelíbil. Někdy si přála, aby měla svůj vlastní pokoj.

Napadlo ji, jestli už se Jenny cítí lépe. Na hřbitově zažila příšerný šok; Jan se předně divila, co ji to popadlo, že tam vůbec šla. *Ona* by tam nešla. Jenny byla prostě jiná. Měla kuráž. Byla soběstačná.

„Wille, kde jsi?“ zvolala Jan do potměšilé chodby. Žádná

odpověď se neozvala, a tak se vydala za ním a při chůzi nahlížela do dveří. V jedné třídě na konci chodby se ještě svítilo a světlo vrhalo do chodby obdélník. Vydala se k němu, protože předpokládala, že je tam Will a že neslyšel její volání.

„Wille, jsi tam?“ Nahlédla za dveře a viděla, že učebna je prázdná. Musí být na druhém konci budovy, u knihovny.

Jan se rozhlédla po místnosti, aby zkontrolovala, že je všechno v pořádku a že jsou posuvná okna uzavřená. Velká okna se po této straně budovy táhla bez přerušení po celé délce stěny, čímž se vyrovnával nedostatek světla z průčelí. Uspokojena tím, že je vše v pořádku, vztáhla ruku k vypínači světla, ale pak tiše zasténala, když si všimla opuštěného šálku na kávu, který stál na pracovním stolku pod okny. Will ho musel přehlédnout.

Přešla místnost a znechuceně se podívala do šálku. Někdo do něj odhodil nedopalek cigarety. Povzdychla si, vzhledla zase ke svému odrazu v černém skle a zamyslela se nad svými fyzickými nedostatky. Moc hubená, krk moc dlouhý, brada trochu moc velká. Nadra nestála za řeč. Vlasy měla moc rovné a dva dny po umytí zplihlé. A ty brýle. Bez ohledu na to, jak se pro mimořádné příležitosti vykrášlila, bez ohledu na to, jaký make-up, jaký parfém použila, jak krásné šaty si vzala, vždy musela z celkového dojmu odečíst alespoň dvacet procent jen kvůli tomu, že nosí brýle. To bylo nespravedlivé. Willovi však zřejmě připadala přitažlivá; možná byla na sebe příliš tvrdá.

Jan najednou přepadl tísnivý pocit. Muselo to být tou naprostou tajuplnou tmou venku, lesem bez jediného světélka – bylo to něco, na co si dosud plně nezvykla. Teď ji to však znepokojovalo více než kdykoliv předtím. Mělo to očividně co dělat se skutečností, že se tu kolem prohánějí obří krysy; Eppingský les pro ni rychle ztrácel veškerý svůj půvab. Zachvěla se. Možná je to pošetilé, ale úplně měla pocit, jako by ti živočichové byli venku a pozorovali ji. Předklonila se, přisunula tvář blíže k oknu, rukou zakryla proud světla

přicházející zezadu a přes stín, který vytvářela její postava, se dívala do noční tmy. Pak se jí okno roztříštilo přímo do obličeje.

Pender a Jenny právě vstoupili do hlavní budovy, když zaslechli třesk skla a pronikavé zaječení, které tu ránu doprovázelo. Vrhli po sobě pohledy prozrazující úlek i překvapení, a hned se rozeběhli do vrátnice, kde se málem srazili s Willem Aycottem, který se vynořil z chodby.

„Odkud to šlo?“ vyhrkl Pender a chytil mladého lektora za paži, aby ho zadržel,

„Z druhého konce. Z některé učebny.“

„Tak honem.“ Pender se rozběhl chodbou, Jenny a Will těsně za ním. Zamířili k osvětlené místnosti na konci chodby, přičemž je povzbuzovaly další výkřiky a škrábavé zvuky.

„To je Jan!“ vykřikla Jenny v předtuše toho nejhoršího.

Když se Pender zastavil u dveří, oči se mu rozšířily a pokožka na temeni hlavy se mu napjala. Oba lektori se už vtěsnali za něj, a tak je zastavil a znemožnil jim, aby vstoupili do místnosti. Při pohledu na to, co se před nimi odehrávalo, Jenny vykřikla.

Po podlaze se ke dveřím plazila Jan Wimbushová; byla bez brýlí, z obličeje měla krvavou změt' a úlomky skla, které jí vyčnívaly z tváří a z čela, se ve světle dopadajícím shora leskly jako stříbrné střípky. Po rukou jí stékaly pramínky krve a hrudník měla posetý rudými skvrnami. Vztáhla k nim chvějící se ruku, jako by je snažně prosila o pomoc, a z hrdla jí vycházely podivné chroptivé zvuky.

Na zádech jí visel a její slabé tělo stlačoval k zemi obrovský, odporně vyhlížející černý živočich. Hlavu měl zabořenou na jejím krku vzadu pod vlasy a křečovitě trhal rameny, jak do sebe nasával její krev.

„Ach bože, pomozte jí, Luku!“ vykřikla Jenny a všimla si

přítom, že se krysařův obličej změnil v masku vyslovené nenávisti.

„Přivolejte pomoc, Jenny,“ nařídil jí úsečným hlasem. „Nevycházejte z budovy. Použijte telefon.“

Stála tam úplně ochromená tou příšernou scénou, a tak ji musel drsně postrčit. „Pohněte sebou!“ zařval.

Willa musel Pender zadržet. Cítil totiž, že tento mladý muž má strach, ale zároveň mu bylo jasné, že je dost kurážný, aby se rozběhl dívce na pomoc.

„Prokristapána, musíme ji zachránit!“ vykřikl lektor.

Pender kývl hlavou směrem k oknu. „Podívejte,“ vyzval ho.

Na pracovním stolku před roztržštěným oknem trůnila další obrovská krysa; dřepěla tam shrbená a zadní partie se jí chvěly. Zírala na ně zlýma černýma očima. Náhle se k ní připojila další.

Janin křik se vytrácel a přecházel v tiché srdcervoucí kvílení, ale stále se posouvala dopředu poháněna bolestí, jež jí prostupovala krkem, a očima zapřísahala ty dvě rozmazané postavy, aby jí pomohly. V úsilí strhnout ze sebe to smrtelné závaží se pokoušela sáhnout jednou rukou dozadu, ale živočich zcela ignoroval její chabý odpor.

„Nejdřív se musíme zbavit těchto dvou,“ řekl Pender ponuře, když se přinutil nebrat dívčiny výkřiky na vědomí.

„Ale Jan....“

„Když se jí pokusíme pomoci, ty druhé dvě na nás zaútočí. Pojd'te, musíme jednat rychle. Musíme se postarat o to, aby se sem nedostaly další.“

Pender přitáhl mladého lektora k uspořádaným stolkům uprostřed místnosti. „Rychle. Popadněte tenhle stůl za dvě nohy – použijeme ho jako beranidlo.“

Když stolek uchopili, Pender se zadíval k rozbitému oknu. Na parapetu už trůnily tři krysy.

Věděl, že zaútočí každým okamžikem, protože zadní partie

měly shrbené a chvěly se, jak v sobě sbíraly sílu.

„Ted!“ Oba muži se rozběhli k oknu, přičemž stůl drželi před sebou, takže jeho svrchní deska tvořila silný a plochý štít. Vší silou narazili na zvířata a rozbitým oknem je zahnali do noční tmy. Jedné kryse se podařilo vyklouznout, seskočila z pracovního stolku a prchla do zastíněného kouta.

„Wille, držte ten stůl opřený o okenní rám a nedovolte jim, aby se sem zase dostaly. Já pomůžu té holce.“

Lektor jen mohl přihlížet, jak se Pender spěšně vzdálil. Pocítil náraz na dřevěný povrch a stůl se o pár palců posunul. Když jej zase přistrkoval k rámu, svaly se mu napínaly vynaloženým úsilím.

Pender už věděl, jakou zbraň proti kryse použije; viděl ji už ode dveří, sotva se jen přiměl k tomu, aby jasně uvažoval a kvůli vzniklé situaci nepropadl panice. Nenávist k těm tvorům mu pomohla překonat přirozený strach. Sáhl po jednom z kovových bodců, používaných k půdním testům, které stály opřené o protější stěnu učebny. Na délku měřily něco mezi třemi a čtyřmi stopami, na jednom konci měly jednoduchou rukojeť ve tvaru kříže a na opačné straně byly zakončené spirálovitě vyběhajícím hrotem, takže připomínaly nadměrně velké vývrtky.

Doběhl zpátky k dívce. Stále se ještě plazila, byla už téměř u dveří, ale její pohyby byly mdlé a její křik se změnil v pouhé jednotvárné sténání. Černý živočich na ní visel a o ty dva muže se vůbec nestaral. Jan náhle složila hlavu na podlahu, jako by se už vzdala, jako by to úsilí už na ni bylo příliš velké. Pender se modlil, aby nepřišel příliš pozdě.

Postavil se nad mutanta, s nohama rozkročenýma nad ležící dívkou, zvedl bodák do výšky, jednou rukou jej svíral v polovině, druhou kolem rukojeti. Rychle a prudce jej zasekl, přičemž jej vedl mírně stranou, protože se bál, aby nepropíchl dívku. Když krysu zasáhl do boku ostrý hrot, vydala ze sebe pronikavé zavřeštění. Její zašpičatělá hlava se pohnula směrem

vzhůru, tlama se jí rozevřela, takže odhalila krví nasáklé zuby, a když se dávila, z chřtánu jí vytryskla rudá tekutina.

Pender vší silou tvrdě přitlačil, hluboko ponořil bodák a vypudil svíjejícího se tvora z jeho hradu. Krysa dopadla na podlahu, drápy se jí zaryly do dřevěného povrchu a vyhloubily v něm dlouhé šrámy. Pender začal otáčet rukojetí a spirálovitý hrot se kryse zavrtával do útrob, prorazil si cestu žaludkem a zaryl se do podlahy.

Krysa zápasila, její vráskání téměř budilo soucit – připomínalo dětský pláč, ale Pender nepovolil, dokud bodec pevně nezapustil do podlahy, čímž k ní černého živočicha připíchl. Odpor slábl, až se omezil jen na pouhé cukání nervů. Pender nechal improvizovanou zbraň vzpřímeně trčet a sklonil se k dívce. Když ji obrátil, při pohledu na její znetvořenou tvář sebou trhl. Oči měla zavřené, ale když jí uniklo tiché vzlyknutí, ulevilo se mu.

„Už je to dobrý, Jan,“ konejšil ji jemně. „Už jste v bezpečí.“

Pender věděl, že musí dívce zastavit proud krve ze zátylku, má-li to utrpení přežít. Znovu ji obrátil a rozhrnul jí krví spleené vlasy, aby si zranění prohlédl. Když spatřil otevřenou ránu, zvedl se mu žaludek. Horní část páteře byla odhalená, ale naštěstí se krysa prohryzala jen těsně k ní a nikoliv do ní. V takovém případě by Jan zůstala natrvalo ochrnutá, pokud by ji to ovšem nezabilo. Sáhл po kapesníku, rozprostřel jej přes ránu a pevně jej přitiskl na proud krve.

„Luku, pomozte mi, pomozte!“

Když krysař zaslechl Willův hlas, prudce se otočil a spatřil, jak se mladému lektorovi zakusuje do lýtka krysa. Willovy paže stále vyvíjely tlak na převrácený stolek a Pender viděl drápy a zašpičatělý čenich mutanta, který venku balancoval na okenní římse ve snaze vynutit si cestu úzkou štěrbinou mezi stolem a okenním rámem. Lektor prudce vykopl, protože se obával, že stůl pustí, ale krysa se odmítala dát setřást.

Pender se rychle rozhlédl po další zbrani a jeho zrak spočinul na červenobílých zeměměřičských kůlech opřených v jednom rohu. Byly alespoň pět stop dlouhé a v průměru měly asi dva palce; i ony měly zašpičatělé konce, aby se daly zapustit do země. Chvatně přiskočil a jeden popadl, až se ostatní s řinčením poroučely k zemi, když narušil jejich uspořádání.

Krysař před sebe napřáhl kůl jako dřevec, rozběhl se na hlodavce, který visel na Willově lýtku, a udeřil. Hrot sklouzl kryse po hřbetu a v černé štětinaté kožešině vykrojil rudou rýhu. Krysa pustila lektora a obrátila se čelem k útočníkovi, zuřivým vrčením odhalila dlouhé přední zuby a zdvihla jednu přední tlapu s roztaženými drápy.

Pender po ní bodl a ve snaze ji oslepit jí mířil na oči. Krysa se pokusila před hrotem uhnout hlavu, ale Pender kůl okamžitě sklopil a držel tak zvíře v šachu. Znovu bodl a zasáhl ji do hlavy. Doufal, že jí probodne lebku, ale rána znovu minula cíl. Měla však za následek, že se krysa zapotácela a ustoupila, a Pender této výhody využil, vykročil vpřed a znovu bodl.

Mutant se napřímil a pohled na jeho plnou délku naháněl strach. Pender zamířil na žaludek, ale krysa dopadla na hřbet, převrátila se a s námahou se zvedla, aby útočníkovi opět čelila. Široce rozevřenými čelistmi chňapla po kůlu, který jí připravoval takovou trýzeň, přičemž z ní vyšel proud růžově zbarvených slin. Pender podnikl výpad a hrot zmizel zvířeti v tlamě a zabodl se mu do krku.

A znovu zaznělo pronikavé vyvřísknutí, když krysa ustupovala a zoufale se snažila uniknout dusivé zbrani. Pender šel s ní a nedopřával jí prostor, aby se mohla vyprostit, ale krysa se prudce roztřásla, kroutila se a převracela se, dokud se nevysvobodila. Pender udeřil znovu a tentokrát se hrot zabodl kryse do zadních partií, nikoliv však hluboko. Vysmekla se a mezi připíchnutou krysou a ochablým dívčím tělem prchala k otevřeným dveřím.

„Luku, já už je neudržím,“ zněl Willův zoufalý křik.

Pender si pospíšil k mladému lektorovi, který nedbal na svou zraněnou nohu a rukama stále přidržoval stůl, přičemž se bokem opíral o pracovní stolek. Pender se ohnal po vražedně vyhlížejícím drápu, který se už kroutil kolem hrany stolní desky, a když spár zmizel, pomohl Willovi posunout stůl a zase tak vyplnit mezeru.

„Wille, můžete jít k Jan a vytáhnout ji na chodbu?“

„A co budete dělat vy? Nemůžete je takhle zadržovat věčně.“

„Však ono je už hezky brzy napadne, že sem můžou vniknout jinými okny. Tímhle způsobem se sem už jednou dostaly. Jestli to udělají, nebudeme mít šanci – tahle místnost se jimi bude jenom hemžit.“

Zajíkl se překvapením, když na odvrácenou stranu stolku narazilo tělo tak silně, až se deska zachvěla a posunula se o palec. Přirazili ji nazpět.

„Odtáhněte tu holku ven, Wille, a pak se postavte ke dveřím. Já budu hned u vás a vy pak musíte za mnou hned zavřít dveře.“

„Dobře. Připraven? Já to hned spustím.“

Pender zdvojnásobil své úsilí, když na dřevěnou desku narážela, další těla. Slyšel, jak po jejím povrchu škrábou drápy, které po ní přejížděly. „Hod’te sebou, Wille, prokristapána, hod’te sebou.“

Mladý lektor se dobelhal k postavě ležící na břiše a zuby měl přitom zaťaté bolestí a obličej smrtelně bledý. Téměř se rozplakal, když Jan převrátil a spatřil zranění, která jí způsobilo roztržité sklo, ale věděl, že na slzy není čas. Popadl ji pod rameny a v poloskrčené pozici ji začal odtahovat ke dveřím.

„Dejte si pozor na tu krysou, která se dostala na chodbu,“ varoval ho Pender.

Tlak proti stolu už příliš zesílil a rostla i četnost nárazů. O

dřevěnou desku tedy zapřel barevný kůl v naději, že tak udrží stůl alespoň po dobu nutnou k tomu, aby se mohl dostat ke dveřím. Pak se přihodilo něco nepopsatelného.

Všechna podlouhlá okna po obou stěnách se najednou roztříštila. Rachot dopadajícího skla byl ohlušující a při pohledu na černá chlupatá těla, valící se okny se vzteklým vrískotem a sklouzávajícím z pracovního stolku na podlahu, mu málem přestalo bít srdce.

Pender se rozběhl.

Krasy byly příliš ohromené a zmatené, takže nezaútočily hned a druhou příležitost jim Pender neposkytl. Když už mu ke dveřím zbývalo jen několik málo stop, vrhl se k zemi a dokulil se na chodbu, až narazil na protější stěnu.

„Zavřete to!“ zařval a Will neztrácel čas.

Dveře s rachotem zapadly do rámu zrovna ve chvíli, kdy se na ně vrhla útočící masa. Slyšeli škrábání, a když živočichové začali hryzat do dveří, tak i zvuky prozrazující odštěpování dřeva.

Pender potřásl hlavou, aby se vzpamatoval.

„Jste v pořádku?“ zeptal se lektor ustaraně, přičemž stále svíral kliku od dveří, jako by je chtěl i nadále přidržovat zavřené.

„Jsem. Uhodil jsem se jenom do hlavy, to je všechno.“ Klekl si na jedno koleno, sehnul se k Jan a nahnul jí puls. Byl slabý. „Musíme ji dostat do nemocnice. Jinak to nejspíš nevydrží.“ Vzhledl k Willovi. „Ty dveře můžete pustit – *tak* šikovné podle mě zase nejsou.“

Will poslušně spustil ruku. „Můj ty bože, poslechněte si je. Nebude jim trvat dlouho a prohryžou se sem.“

„To tedy nebude a my bychom se měli dostat pryč, než se jim to povede.“

„Luku, zavolala jsem policii.“ Byla to Jenny, která teď stála na konci ztemnělé chodby u vrátnice. „Domácím telefonem

jsem taky zavolala vrchnímu strážci a varovala ho, aby všechny zadržel na ubikacích, než sem přijede policie.“

„Hodná. Zůstaňte, kde jste a my tam přineseme Jan...“ Hlas se mu zlomil, když upozoroval, jak se po chodbě nízko přizemí a těsně při zdi pohybuje cosi tmavého. Mířilo to k Jenny.

„Jenny, utečte! Běžte!“ Už byl na nohou a rozběhl se po chodbě. Jenny tam ale stála jako přimrazená s očima široce rozevřenýma hrůzou.

Krysa se pohybovala neuvěřitelnou rychlostí. Penderovy výkřiky a zvuky jeho kroků ji podnítily k akci. Odlepila se ze stínu. Jenny jen stačila ustoupit, když prolétla kolem ní a naježenou kožešinou se jí otřela o nohy. Zběsilým tempem prchla do prostornější vrátnice a s pištěním se rozhlížela a hledala, kde je nějaký otvor. Jenny se opřela o zeď a fascinována tím děsem ji pozorovala. Pender už byl u ní, a když viděl, jak zuřivě si krysa počíná, zaštitil Jenny vlastním tělem.

U skleněných dveří se nacházelo podlouhlé okno, které vyvolávalo dojem, že polovinu prostor vrátnice tvoří vlastně jedna velká zasklená stěna. Krysa naběhla na spodní tabuli skla a odrazila se od jejího nepoddajného povrchu. Zkusila to znovu a se zoufalou prudkostí se vrhla na sklo. Pender si uvědomil, že z dálky zní policejní sirény; jejich nezaměnitelné kvílení sílilo každou vteřinu.

Krysa s námahou odlezla od skla a rozběhla se k nim. Pender se nachystal, že ji přivítá kopancem, ale než se k nim dostala, obrátila se a znovu se vyřítla proti sklu. Tentokrát se sklo roztříštilo a už byla venku a zmizela v šeru. Na zbytcích skla, které v okně zůstaly, zanechala seškrábnuté chlupy a krev.

„Panebože, Luku, to je odporné. To je odporné.“ Jenny se Penderovi opřela o záda. I on se bál spustit zrak z rozbité okenní tabule pro případ, že by jím pronikly zástupy krys.

„Luku. Pojd'te sem, rychle.“ Z temného konce chodby je

volal Will.

Pender popadl Jenny za ruku a vedl ji s sebou.

„Co je?“ zeptal se, když došel ke skrčené postavě.

„Poslouchajte!“

Pender nic neslyšel. Pak si uvědomil, co má mladý lektor na mysli. „Krysy,“ řekl. „Jsou pryč.“

12

Byli to psi, kdo vzbouřil podřimující výcvikový policejní tábor na Lippits Hill. Pro kadety i důstojníky pověřené výcvikem, kteří přežili, to byla noc, na kterou nikdy nezapomenou; příšerná vzpomínka, která bude ovládat jejich sny celé příští roky.

Vyklopýtali ze svých srubů, polooblečení, polorozespalí, proklínali psy, že dělají tak strašný rámus, i psovody, že svá zvířata neudrží v klidu. Podle toho, jaké zvuky psi vydávali, však poznali, že je nevyrušil jen nějaký tulák; jejich vzrušený štěkot se slil do bázlivého táhlého vytí, které prostupovalo nevlídnou nocí a každému, kdo to slyšel, běhal mráz po zádech.

„Co to do nich doprdele vjelo?“ hulákal jeden mladý kadet, když se muži ve skupinkách shromáždili před chatkami.

„Kde jsou k čertu ty jejich zatracený psovodi?“ klel další.

Vydali se směrem ke kotcům, ale seržant, který na sebe rychle hodil těžký kabát, je zadržel.

„Poslouchejte!“ nařídil a ti, kteří stáli nejbližší vedle něj, zatajili dech. Příkaz se donesl i k těm, kteří stáli až vzadu, a rozrušené hlasy umlkly; stáli tam ve tmě, třásli se a jejich smysly přivykaly noci.

„Co to je?“ zeptal se konečně jeden z nich, celý zmatený a trochu vystrašený.

„To je vrískání,“ odpověděl mu druhý. „Jsem si jistý, že to je vrískání. Kdyby se někomu povedlo uklidnit ty zatracené psy, mohli bysme to vědět najisto.“

„Ne, ne, to není vrískání,“ oponoval mu jiný. „To jsou kachny. Ten randál přichází z kachní farmy. Z dálky ty jejich zvuky zní jako lidský hlasy.“

Všichni se znovu zaposlouchali, zatímco psovodi pospíchali ke kotcům ve snaze rozrušené psy uklidnit. Nedaleko výcvikového střediska, nanejvýš čtvrt míle odtud, v odlehle, ale převážně nezalesněné oblasti, se rozprostíral velký a drátěným plotem obehnaný rybník. Tam byly chovány různé druhy kachen – některé na maso, většina ale jako nosnice. Byl to specializovaný podnik a udržovaly se tam stovky ptáků. Nyní, když policisté a nováčci měli něco, k čemu ten zvuk přiřadit, začínali souhlasit: nebylo to lidské vřeštění, nýbrž křik poplašených ptáků.

Připojil se k nim i velitel tábora a v té tmě ani neviděli, jak jeho obličej vypadá sraštěle. Už zvečera mu telefonoval nadřízený a zprávy to byly špatné.

Velitel rychle kolem sebe shromáždil důstojníky a instruktory, vysvětlil jim důvod svých obav a do deseti minut byly důstojníkům a nejschopnějším nováčkům vydány střelné zbraně. Ve velkém počtu pak vyrazili z tábora ke kachní farmě. Táhlí přes pole rozléhající se za výcvikovým střediskem, protože tato trasa byla kratší než dlouhá oklika po silnici. Paprsky světla z výkonných baterek prorazily do tmy; psi, chtiví se utkat se svým odvěkým nepřítelem, škubali za vodítka, vrčeli a štěkali touhou po boji. V táboře byla ponechána symbolická hlídka a zůstal tam i velitel tábora a snažil se navázat kontakt se sekretářem komisařova zástupce, který by jej uvědomil, a ten by pak zavolal samotného komisaře. Příkaz, aby všichni důstojníci i kadeti zůstali v

bezpečí tábora, přišel příliš pozdě; tou dobou se už policisté přibližovali k rybníku s kachnami.

„Stát! Stát!“ Nikdo s jistotou nevěděl, kdo tento příkaz vydal, ale všichni se zastavili a nejistě se rozhlíželi.

„Ať jsou ty zatracený psi zticha!“ zazněl ten hlas znovu a ráznými kroky se zezadu vynořila hřmotná postava seržanta, který měl v táboře na starosti střelné zbraně. „Teď všichni poslouchajte!“

Psovodi se snažili psy umlčet rukama, ale zvířata byla příliš neklidná. Odtahovali se od svých pánů a z hrdel jim vycházelo hluboké vrčení. Kachny byly jako pomínuté; muži slyšeli, jak do toho vřískání ještě máchají křídly. Pozvolna se ozývaly i jiné zvuky a policistům začínalo docházet, že tohle lidské hlasy jsou. Lidský křik.

„Jde to z kolonie mobilních domků!“ zvolal seržant. „To nejsou kachny. Jde to z druhé strany rybníka.“

Rozběhl se vpřed a muži ho následovali kolem vysokého drátěného plotu a z kopce dolů na pěšinu, která vedla k odlehlé osadě. Ve velkém domě, který stál u příchodu ke kolonii mobilních domků, se svítilo, takže v oknech v poschodí viděli postavy mávající rukama. Jedno okno se otevřelo a nějaký muž začal křičet, ale jeho slova se ve všeobecném lomozu vytratila.

Stálo tam celkem třicet domů postavených ze dřeva a plechu a spočívajících na betonových základech. Mobilní domky se jim říkalo proto, že sem byly kompletně postavené dovezeny na kolech a usazeny jako obří domečky pro panenky. Většinu obyvatel tvořily mladé manželské páry, které si nemohly dovolit vysoké ceny stabilnějších cihlových domů, nebo páry seniorů, které zase hledaly skromné ubytování v poklidném prostředí. Ti všichni vychutnávali duch pospolitosti, který vládl v této malé osadě s jedinou ulicí, a shodovali se v tom, že dřevěné domy jsou zrovna tak stabilní a trvalé jako domy postavené z cihel. Této noci jim došlo, jak v nich byli zranitelní.

Policisté si najednou uvědomili, že trávou kolem nich probíhají tmavé stíny, proudící od kolonie, střetávající se a ženoucí se přímo do jejich středu. Psi vpředu se rozdivočeli a začali černé tvory napadat, zatímco muži jen zmateně postávali. Paprsky světla z baterek prozkoumávaly dlouhou travu a pak se rozlehl křik: „Krysy! Jsou to krysy!“

Policisté, celí pobledlí a vystrašení, do nich začali kopat. Ti, kteří měli zbraně, zahájili po škodné palbu, přičemž dávali pozor, aby nezasáhli své druhy, a zároveň se báli, aby se na ně ty potvory nevrhly. Důstojníci se snažili vnést do toho chaosu nějaký řád, ale oni sami neměli k panice daleko. Mladý kadet klesl k zemi s kulkou v noze, a když ho dva z jeho kamarádů zvedli, přišli na to, že na jeho těle už visí dvě krysy. Pokusili se ty neústupné potvory odtrhnout, ale brzy zjistili, že se sami musí bránit proti podobným útokům. Zraněný kadet se znovu svalil a jeho výkřiky se přidružily k ostatním.

Důstojníci nařizovali mužům, aby stále postupovali vpřed, nabádali je, aby neútočili na škodnou a místo toho aby si pospíšili ke kolonii mobilních domků. Pro některé mladé kadety to už bylo příliš; prchli do noční tmy, aby vyhledali nějaké útočiště před touto noční můrou. Jejich utíkající postavy tak naneštěstí upoutaly pozornost krys více než postavy těch, kteří zůstali a bojovali, a tak se hned za nimi pustily. Z různých míst ve tmě zněly jejich osamocené výkřiky, když je krysy dostihly a napadly je.

Převážná část mužů se už nacházela u osady, ale zrůdní hlodavci se při běhu rozprostřeli mezi nimi. Všichni policisté se snažili pádícím černým stínům pod svýma nohama vyhnout, protože nechťeli vyprovokovat útok a zároveň horlivě usilovali o to, aby už byli u lidí v kolonii. Psůvodi zůstali u svých psů, kteří propadli naprostému šílenství, chňapali po krysách, vyhazovali je do vzduchu a zuřivě s nimi potrásali jako s hadrovými panenkami. Jakkoliv byli psi silní a stateční, proti škůdcům, kterými se země hemžila, neměli žádnou šanci. Do

masa se jim jako nože zakusovaly krysí zuby, ostré, jako žiletky, a byli povaleni na zem pouhou vahou tvorů, kteří se na ně zprudka vrhali. Psovodi se jim snažili pomoci, ale i oni byli krysami obklopeni a jen křičeli o pomoc, když padali k zemi. Někteří ozbrojení policisté se otočili a stříleli do hromad, které se otrásaly zápolením, a už se ani nestarali o to, koho nebo co zasáhnou.

Dvě lampy, které osvětlovaly uličku rozdělující přední řadu domů, odhalily krveprolití, které zastavilo další postup policistů. Otvary zející ve dřevěných stavebách ukazovaly, kde si krysy prorazily cestu, aby se dostaly k lidem uvnitř; rozbitá okna pak svědčila i o dalších způsobech, jimiž vnikaly do domů. V domcích se hemžili černí štětinatí tvorové, vbíhali do budov a zase z nich vybíhali, proháněli se po střechách i po malých zahrádkách. Policisté byli svědky toho, jak se skupinky krys rvou o krví nasáklé předměty, v nichž poznali oddělené části lidských těl, jak se o ně přetahují a jak je trhají na kusy. Skleněnými dveřmi prolétl stařec, jehož nahé tělo bylo hubené a vyzáblé, a dopadl na zahrádku a převaloval se po květinovém záhonu – jedna krysa mu visela na rameni, druhá na zádech. V okně se objevila ječící žena a snažila se ze sebe strhnout krysu, kterou měla vpletenou ve vlasech. Přepadla dopředu a zubaté střepy skla, vyčnívající z okenního rámu, se jí zakously do žeber, propíchnuly jí plíce a ztišily její výkřiky. Zcela oblečený muž stál na střeše svého domu, v náruči držel malý uzlíček, což mohlo být jediné miminko, a kopal po krysách, které se ve snaze dostihnout jej šplhaly po stěnách. Dole na zahradě ležela zkroucená ženská postava, na níž se živily některé krysy, zatímco se jejich společnice vytrvale snažily získat přístup na střechu. Po hlavní uličce kráčet srdnatě starší manželský pár, oba v županech, muž se oháněl vycházkovou holí a žena svírala kovové víko popelnice, které používala jako štít. Když muž klesl k zemi, snažila se ho zakrýt svým vlastním tělem a víkem se pokoušela chránit jejich hlavy, ale krysy si našly jiné

a zranitelnější části těla. Jiný muž, který měl na sobě pouze kabátek od pyžama, seděl na schodech vedoucích k jeho domu a nevěřicně přihlížel, jak mu přinejmenším deset krys ožírá nohy. Sotva čtrnáctiletý chlapec sekal do znetvořeného těla krysy nožem na porcování masa. Klekl si na zem a živočicha měl mezi koleny, ale tři další krysy mu už vykusovaly maso ze zad. Obézní žena, jejíž objemná růžová noční košile teď byla vyzdobena vzorky tvořenými rudými skvrnami, divoce tloukla černým živočichem o zeď, oběma rukama mu obepínala krk a proklínala tu havěť, přičemž křičela spíše nenávistí než strachem.

Jeden z domů hořel, plameny vytvářely tančící stíny – scéna jako ze šilencova snu. Ve dveřích se objevila postava – nebylo možné určit, je-li to muž nebo žena, a s jekem vybíhala do venkovního zmatku, tělo v plamenech a plíce sežehnuté žárem. Za ní v patách černá zvířata s hořící zježenou kožešinou, vřeštící a pobíhající hrůzou sem tam.

A nad tím vším se vznášelo vriskání, kvílení, sténání, praskání plamenů i vřeštění těch zvířat. Výkřiky o pomoc. Praskot nábytku propadajícího zkáze. Tupé údery dopadajících improvizovaných zbraní. Převrácené rádio s regulátorem hlasitosti nechtěně pootočeným naplno, které vyřvávalo sentimentální balady propojené medovým hlasem diskžokeje moderujícího noční program.

Kam se jen ohromení policisté podívali, tam viděli nové hrůzné výjevy, a nakonec jejich mozek odmítal vnímat další, protože se všechno spojilo v jediný matoucí zamlžený obraz. Zaútočili s použitím střelných zbraní, pálili bez rozmyslu, protože cíle si ani nemuseli vyhledávat, neboť krysy byly všude, slité do jedné hromady, zmítající se bojem. Stovky, stovky, stovky. Muži beze zbraní využili cokoliv, co jim padlo do rukou; odtrhávali plaňky z nízkých plotů i podpůrné sloupky verandy – prostě cokoliv, co mohli použít jako kyj. V zájmu své vlastní ochrany se snažili bojovat ve velkých

skupinách, ale pod tak ohromným množstvím krys jich k zemi padlo tolik, že brzy zjistili, že bojují už jen v menších hloučcích. Ve stále menších a menších.

Mutanti neodtáhli proto, že jejich bystrý sluch v dálce zachytil zvuk blížících se sirén, ale protože jejich hlad byl už ukojen a jejich břicha nacpána k prasknutí. Krysy prchly téměř všechny najednou a mnohé nemotorně vlekly břemena, která předtím trpělivě oddělily od neživých těl. Když se pustily přes pole směrem k zalesněné oblasti, jediným zvukem, který vydávaly, bylo cupitání způsobené množstvím tlapek. Ostatní lesní živočichové ztuhli, když se kolem nich valila ta široká černá řeka, a strach jim nedovolil se ani pohnout. Brzy se les zase ztišil – pouze přes pole se neslo hluboké sténání a i to se brzy utopilo v ječících sirénách.

Doupě

Krysa s podivnou bílou jizvou, táhnoucí se po celé délce lebky, si razila cestu mezi hromadami sutí a v postupu vpřed jí nebránil ani náklad, který nesla. Ostatní ji následovaly, několik jich neslo břemena podobná tomu, jaké vlekl jejich velitel, ale povětšinou táhly oddělené končetiny a kusy masa. Jejich vlastní břicha byla plná; potrava byla určena pro jejich pány. Hlavní voj se vracel do své temné svatyně pod lesem a rozrušení ze zabíjení bylo stále s nimi – jejich těla byla unavená, ale stále se ještě chvěla vzrušením z útoku, který krátce předtím provedly.

Velitel se od nich odtrhl a vřísknutím nařídil několika dalším krysám, aby ho následovaly, protože ještě musely splnit určitou povinnost. Přistoupily se svými břemeny a podržily se veliteli, který se sám musel podržovat jiným.

Když začaly sestupovat, bylo kolem nich málo světla; měsíční paprsky nacházely jen nevelké otvory, kterými by mohly proniknout, a svým odrazem tam vrhaly nepravidelně rozmístěné stříbřité kaluže. Zvířata však byla na tmu zvyklá a ti dole stejně ani nemohli mít ze slunce užitek. Když velitel seskočil z posledního úseku svažující se chodby a přistál na zemi pod ní, uvědomil si, že kolem něj všechno vře. Břemeno mu vypadlo z čelistí, a když k němu ostatní krysy chvatně zamířily, hrozivě zasyčel. Znovu uchopil tu lepkavou věc, z níž ještě kapalo, a vydal se s ní do vzdáleného kouta, kde ležel jeho pán. Podzemní místnost ožila šustěním a křečovitými pohyby a naplnila se kňouravými zvuky.

Když se krysa přiblížila k tomu odulému tvorovi v koutě, postavily se jí do cesty její vrstevnice, ale krysa zasyčela, upustila svůj náklad a odhalila své zuby. Ustoupily a přihrbily se k zemi, připravené vyskočit při sebemenší provokaci. Další a mnohem pronikavější zasyčení zaznělo z černočerné tmy v koutě a na loži ze slámy a vlhké hlíny se převaloval živočich, celý netrpělivý a lačný potravy, kterou mu krysa přinesla.

Krysa znovu pozvedla těžký předmět a přistoupila k

obéznímu stvoření ještě blíže, bázkivě, ale fascinovaně; byla téměř jako hypnotizovaná. Matně si vzpomínala na dobu, kdy dominantní krysa bývala mocnější a její drápy byly dostatečně ostré, aby jí způsobily zranění na hlavě, po němž jí zůstala trvalá památka, čímž byla podmaněna a přinucena k poslušnosti. Onen tvor byl pro krysu stále ještě postrachem. Pustila potravu do slámy a tvor neohrabaně přisunul svůj masitý trup dopředu, jeho dvě hlavy se pohupovaly sem tam, čenichy se jim chvěly a zuby, které se nedostatkem hlodání podobaly klům, se roztáhly. Dvě tlamy se zabořily do zakrvaveného předmětu, vyhledaly si v něm přirozené otvory a hlučně z nich vysávaly obsah.

Krysa se protlačila dopředu, protože se chtěla na své kořisti podílet – svého pána se sice bála, ale byla dost arogantní, aby projevila vlastní vůdcovské schopnosti. Tvor vyjekl hněvem, načež se krysa spěšně vzdálila a strážci se hnali za ní a rozdávali rány svými drápy. Potyčka to byla krátká – krysa jim vyklouzla, převalila se, v gestu podřízení odhalila svůj krk a skučela o milost.

Strážci se vrátili do své schoulené pozice a krysa slyšela mlaskavé zvuky, když se živočich v koutě znovu pustil do jídla. Ostatní tvorové v podzemí, kteří byli podobní dominantnímu mutantovi, odulí a bez chlupů, se vrhli na potravu, která jim byla donesena, když ji předtím té černé verbeži za vydatného syčení a rozkošnického vřeštění násilím vyrvali.

Velká krysa se odvrátila a cupitala ke svahu, který vedl z komnaty nahoru. Ještě jednou se zastavila a rozhlédla se po těch matných a rozeklaných obrysech. Pak se pustila vzhůru po svahu a její společnice za ní.

13

Dva dny po masakru v kolonii mobilních domků, při němž bylo zabito šedesát tři obyvatel a čtyřicet osm policistů a kadetů, stále ještě probíhaly práce zaměřené na lokalizaci a ucpání všech otvorů ústících do kanalizačního systému v celé oblasti Eppingského lesa. Nikdo sice nebyl tak pošetilý, aby do podzemní soustavy kanálů sestoupil, ale operativci dobře věděli, že ta havěť tam je: byla dokonce i slyšet. Hlavní východy už byly zapečetěny betonem a ponechány byly jen úzké otvůrky, které pojmu roury, jimiž bude dovnitř vháněn kyanidový prášek. Nyní se pátralo po menších otvorech, které by hlodavci mohli použít jako nouzové východy, až se podzemní chodby zaplní smrtícím plynem. Skupiny mužů v ochranných oděvech pod dozorem ozbrojených vojáků pročešávali les, hledali krysy ,pěšinky' – stezky, které si ta škodná vytvořila častým používáním, a po nich pak šli, aby se dostali k jejich výchozímu bodu. Každá skupina s sebou měla podrobné plány soustavy kanálů s přesným vyznačením terénu nad zemí. Byla to mravenčí práce, ale pokud měla být operace úspěšná, byla nezbytná.

Záměrem bylo vybudovat pro krysy obrovskou podzemní hrobku. Silnými rourami bude dovnitř proudit plyn vháněný přístroji, které se už ani trochu nepodobaly kdysi používaným

staromódním ručním stříkačkám. Přístroje, které vypadaly jako obrovské vysavače, byly narychlo vyvinuty po Velké pohromě a byly napájeny vlastními generátory. Proud vzduchu, který z nich vycházel, umožňoval, aby kyanidový prášek pronikl i do nejhlubších stok, aniž by tím byly ohroženy životy operativců – to ovšem za předpokladu, že všechny otvory budou neprodyšně uzavřené. Pokud by se muži v případě úniku plynu dostali nějakou nešťastnou náhodou do kontaktu s toxickými výpary, měl u sebe každý z nich kapsle amylnitrátu, jimiž by mohl plyn neutralizovat.

Dospělo se sice k závěru, že všechny otvory v hustém lesním podrostu vyhledat nelze, ale převládala naděje, že kanály budou plynem prostoupené tak důkladně, že krysy budou mít jen málo času na to, aby se dostaly ven. Těch několik málo, kterým se to podaří, vyřídí v následujících dnech. Čistka to bude nemilosrdná a nebude se brát ohled na ostatní lesní zvěř – kdyby některý z mutantů uprchl, mělo by to příliš vážné důsledky. Premiér osobně přislíbil národu, že v případě potřeby bude celý Eppingský les srovnán se zemí. Někteří jedinci, povzbuzení tímto prohlášením, byli pak přistiženi, jak z vlastní iniciativy zakládají lesní požáry, a byli neprodleně zatčeni.

Projevy veřejné nevole nad touto již druhou invazí krys během pěti let byly samozřejmě mimořádně silné. Vláda – pravda, tenkrát to byla jiná vláda – tehdy přislíbila, že se taková katastrofa jako Velká pohroma už nikdy nebude opakovat. Potud oficiální verze. Příslušníci vládnoucí garnitury se chvěli v očekávání vzájemného obviňování, které bude následovat, zatímco opozice si pomstychtivě a škodolibě mnula ruce, když si vzpomněla na ponižující výprask, který jí před lety veřejnost uštědřila. Hlavní zainteresovaný resort, ministerstvo zemědělství, už pilně připravovalo dokumenty, které měly dokázat, že z jeho strany k žádné nedbalosti nedošlo. A zatímco se vedoucí pracovníci Ratkillu vyžívali v

náhlém přívalu horečné činnosti, správní rada společnosti se netajila zadostiučiněním. Byl to přece vyšetřovatel z Ratkillu, kdo potvrdil zamoření a kdo doporučoval okamžitou akci, jenomže byl odmítnut osobním tajemníkem ministerstva zemědělství, který chtěl, aby se postupovalo obezřetněji. Společnost Ratkill toto 'zpoždění' pochopitelně nebude veřejně odsuzovat – pokud je ovšem neodhalí nějaké pozdější vyšetřování. Ne, bude to jen mezi nimi a Antony Thorntonem; mohlo by se totiž ukázat, že je užitečné mít zajištěnou vděčnost – samozřejmě že nevyřčenou – tak vlivného muže.

Eppingský les byl nyní zcela vylištěný – nepočítáme-li ty, kteří se přímo podíleli na likvidačních pracích. Po masakru bylo učiněno rozhodnutí, že se nebude evakuovat pouze omezená oblast, nýbrž veškeré obyvatelstvo Eppingského lesa. Ti úzkostlivější považovali za ohrožené celé území zeleného pásu, ale byli ujištěni, že tomu tak není. Pokud jde o rozsah rozšíření škůdců, byly tu velice jasné stopy a všechny jen v samotném lese; těm, kteří žijí v okolních oblastech, žádné nebezpečí nehrozí.

Evakuovaná oblast byla obehnána lidským řetězem. Vojáci se rozptýlili v odstupech, které sice byly dostatečně široké, ale přitom jeden musel stále vidět na druhého, a po obvodech nepřetržitě hlídkovala obrněná vozidla. Jejich řady byly posíleny policejními jednotkami z hlavního města i ze zdejšího hrabství a v pohotovosti byly i místní hasičské stanice. Nízko nad korunami stromů kroužily helikoptéry Gazelly a prozkoumávaly povrch pod sebou. Tanky Chieftain stály nehybně a hrozivě; byly namířené do lesa a připravené se při prvním povelu s rachotem pustit do akce.

Jediným místem na střeženém území, kde stále pobývali lidé, bylo Středisko ochrany přírody, jehož hlavní budova bzučela horečnou činností a nevelké parkoviště včetně trávníku před vchodem bylo přeplněno vozidly, které patřily armádě, policii a Ratkillu. Nikdo nesměl vstoupit do zakázané oblasti

bez vojenské eskorty a stejně tomu bylo i v případě, že někdo ze Střediska odcházel. Podél cesty nad High Beach stálo osm požárních stříkaček Zelené bohyně, které jako mechaničtí dravci zlobně civěly dolů do údolí. Po vyštěrkovaných cestách bezstarostně projížděly vozy armádních průzkumníků, jejichž osádky se v těchto hřmotných kovových vozidlech cítily jistě a bezpečně a dávaly dobrý pozor, jestli nezahlednou nějaké zbloudilé nebo prostě jen hloupé civilisty, kteří ignorovali všechny výstrahy a proklouzli kordony. Proč by tam měl někdo lézt, když by věděl o hrozícím nebezpečí, vojáci sice nedovedli pochopit, ale jejich dřívější zkušenosti je už naučily nikdy nepodceňovat lidskou hloupost určitých jedinců při podobných příležitostech, jako je tato.

Během dvou dnů, které následovaly po masovém útoku, byly odhaleny další ukrutnosti: roztrhané zbytky stanu na odlehlém koutu pole, potřísněné seschlou krví a podlaha posetá ostatky dvanácti postrádaných chlapců z Barnardova sirotčince a jejich vedoucího; kosti dvojice, která se na nevelké mýtině nedaleko silnice zjevně oddávala milostným hrám; nedaleko od nich žlutohnědé vozidlo patřící tomuto páru; opuštěná loďka kolébající se na jednom z mála jezírek, kde bylo povoleno rybaření, na dně loďky rybářský prut a obložené chleby jejího majitele; opuštěné nákladní auto s široce rozevřenými dveřmi, jako kdyby řidič vyskočil ven, aby z klikaté lesní cesty odklidil nějakou překážku nebo zvíře – přes vozovku často přecházel dobytek; opuštěné jízdní kolo zářící novotou; osedlaný kůň bez jezdce; dům v těsném sousedství od ostatních usedlostí, ale prázdný a posetý krvavými skvrnami.

Navzdory častým zpravodajským relacím v rozhlasu, hlídkám s tlampači i klepání na dveře dům od domu nebylo možné, aby se výstražná upozornění dostala úplně ke všem – vždy tu byl někdo, ke komu zprávy nepronikly. Většina obyvatel prchla, aniž by se na ně muselo příliš naléhat, ale bylo tu též pár starých a nevrkých farmářů, kteří museli být

‘přesvědčení’ násilnými prostředky, a odchod byl přikázán i několika zámožným jedincům, kteří se cítili být příliš povzneseni na to, aby věnovali pozornost pouhým krysám. Nakonec byl však prostor lesa vylištěn a teď už probíhala masová likvidace škůdců.

Lesní zvěř byla vystrašená, a tak les vypadal klidněji než kdykoliv předtím. Slunce svítilo na akry zelené plochy jasně, ale zároveň nemohoucne, neboť jeho teplo rozháněl podzimní chlad. Země zatajila dech.

Pender nacpal lžičkou prášek do díry, přičemž dával pozor, aby mu vánek nevnesl přípravek do obličeje. Výpary mohly snadno proniknout mřížkou v silném plastickém hledí, jež tvořilo součást ochranného oděvu, který měl na sobě proti útoku hlodavců. Skupinka mužů kolem něj byla též oblečena do stříbřitě šedých oděvů, jejichž látka byla kombinací tlusté nepoddajné tkaniny a jemných a vzájemně propletených proužků pružné oceli. Helmy s plastickým krytem obličeje dávaly mužům hrozivý, až mimozemský vzhled, ale všichni byli přesvědčeni, že jejich výstrojí žádné ostré zuby neproniknou.

Pender proklel neforemnost těžkých rukavic, ale vůbec neměl chuť je sundat. Věděl totiž, že pouhých pár kroků od něj, v chodbičce, kterou se chystal ucpat, může číhat mutantní krysa, připravená ukousnout mu prsty. Nezdálo se mu, že je díra tak široká, aby se do ní vešla obří krysa, ale podle mapy, kterou držel Whittaker, věděl, že tam dole se táhne stokový kanál, takže neriskoval. Od chodbičky vedla zřetelně ohraničená stezka, která dokazovala, že to místo bývá často používáno. Ze lžice s dlouhým držadlem setřásl smrtící prášek, obrátil ji, otřel její povrch o zem, pak si přisunul hroudu země, obrátil ji a otvor ucpal, přičemž kořínky trávy natočil tak, aby směřovaly ven. Takto prášek nepřekryje uvolněná hlína.

Pender vstal. „Dobrý, Joe, ucpi to,“ řekl.

Joe Apercello, další operativce Ratkillu, přistoupil a nesl si

velkou plechovku s rozmíchaným, rychle schnoucím cementem. Pár vteřin zápolil s pevně zaraženým víkem a pak si začal stahovat rukavici, aby mohl víko lépe uchopit.

„Nech si ji, Joe!“ vyštěkl Pender a muž jen pokrčil rameny a rukavici si zase natáhl.

„Jsou pěkně nešikovný.“

„Bez prstů je to ještě nešikovnější,“ upozornil ho Pender.

Víčko s mlasknutím odskočilo a Apercello dovnitř zajel zednickou lžicí a nad otvorem rozprostřel směs v tlusté vrstvě. Neprodyšné uzavření každého otvoru cementem bylo, všeobecně vzato, opatřením navíc; stačila by i země, protože prášek sám fungoval jako smrtonosná stráž, ale všichni se shodli na tom, že se provedou mimořádná opatření – mutantní krysy se už nikdy nesmí podceňovat.

Vic Whittaker měl před sebou rozprostřený plán kanalizační soustavy a popisovačem vyznačoval polohu právě zapečetěného východu.

„To je od rána pátý,“ prohlásil s jistým uspokojením. „Tenhle kanál se táhne na ...severovýchod,“ rozmáchl se směrem, který měl na mysli. Zvedl hlavu a dodal: „Od té doby, co byla tahle stoka vyhloubena, už celou oblast určitě pokryl les. Vyhledávat tyhle otvory dá zatracenou fušku.“

„Určitě jich přehlédneme víc než jen pár,“ poznamenal Pender, „ale na tom nezáleží. Jakmile začnou přístroje vhánět plyn do hlavních východů, krysy budou mít k útěku jen nepatrné šance. Budou vyřízené dřív, než si uvědomí, co to na ně zaútočilo. To, co tu děláme, má za cíl namíchat v náš prospěch všechny karty.“

Whittaker přikývl, ale jeho pohyb byl uvnitř helmy sotva znát. Zvedl se a mapu složil tak, aby byl vidět jen další úsek, kam se vydají.

„Myslíte si, že do zítřka budeme hotovi?“ zeptal se.

„To musíme. Nemůžeme...“ Pender se zamračil. „Kapitáne,

naříd'te svému muži, ať si zase nasadí tu zatracenou helmu.“ Ukázal na vojáka, který si právě rukávem otíral čelo.

Kapitán pod plastikovým hledím zrudl. „Vy tam, okamžitě si to nasad'te!“

Vyděšený voják si začal spěšně nasazovat svou přílbu. „Promiňte, pane, když ono je v tom děsný horko,“ řekl chabě.

Kapitán Mather zíral na malý oddíl, který tvořil ochranný polokruh kolem Pendera, Whittakera a Apercella. Na nedaleké pasece čekalo vojenské nákladní auto s naprázdno běžícím motorem, připravené se při sebemenším náznaku potíží rozjet.

„Všichni víte, jaké tu hrozí nebezpečí,“ zaburácel kapitán. „Takže žádný další pitomosti. Jasný?“ Odpověď neočekával a ani jí neobdržel, a tak se obrátil ke krysařovi. „Je mi to líto, pane Pendere, ale už se to nestane.“

„To by mělo stačit, Luku,“ zazněl Apercellův zastřený hlas, když lžící uhladil rychle schnoucí cement. „Odtud se už žádná ta bestie nedostane.“

„Správně,“ řekl Pender a zvedl ze země nádobku s kyanidovým práškem. „Tak půjdeme dál.“

Když pak těžkými botami šlapali po listí a při chůzi v předklonu neustále prohlíželi terén před sebou a pátrali po případných stopách, vedoucí lektorů se zařadil vedle Pendera. Vojáci se rozvinuli po obou stranách a také oni prozkoumávali zemi, ale pozor dávali především na to, jestli se neblíží nějaké nebezpečí.

„Říkal jste, že musíme být hotoví do zítřka...?“ nadhodil Whittaker.

„Nemůžeme riskovat a dál je tam uvnitř zadržovat,“ pokračoval Pender. „Navrtali jsme tam sondy s mikrofony, takže víme, že tam jsou. Sám jsem si je poslechl – to vám byla vřava. Zdá se, že už vědí, že jsou v pasti, a propadají panice.“

„Ale my víme, že tihle mutanti dovedou hrabat – proč si tedy neprohrabou cestu ven?“

„Však oni to udělají. Právě proto musíme postupovat rychle. V této chvíli jim hysterie nedovolí použít rozum, jaký jen mají. Hezky brzy je ale napadne, že si můžou vyhrabat chodbičku, kterou se dostanou ven. Naštěstí byly tyhle kanály vybudovány bytelně, takže krysy nějakou chvíli zdrží.“

„A tyhle díry, které ucpáváme? Proč se nevyvalí ven jimi?“

„Nepokoušejte prozřetelnost: udělat by to mohly. Já si ale myslím, že ty krysy mají strach. Uvědomte si, že jejich předkové byli v Londýně fakticky vyhlazeni. Říkejte tomu kolektivní paměť nebo jen pouhý instinkt, ale ony přesně vědí, že na ně zaútočil jejich nejhorší nepřítel: člověk. Teď jsou prostě vystrašené – na to, aby vylezly a ukázaly se, se příliš bojí. Jak dlouho v tomhle stavu vydrží, to je ve hvězdách.“

Oba muži se plahočili dál, pohroužení do svých vlastních úvah. Mlčení nakonec prolomil Whittaker.

„Já nechápu, proč ta havěť nevyvraždila ostatní zvířata. Myslím to tak, že když jsou ty krysy tak zběsilé a když jich je tolik, proč ještě les úplně nezamořily?“

„Předně nevíme, kolik jich tu přesně je. Podle mě jich je tak asi tisíc – tyhle se nerozmnožují jako normální hlodavci, Bude jich ale stejně dost, aby je jejich počet povzbuzoval k agresivitě.“

„Tisíc? Panebože, to je strašné.“

„Na tak rozlehlém území ani ne.“

„Kde berete tu jistotu? Mohlo by jich tu být taky několik tisíc.“

Pender zavrtěl hlavou. „Jistý si *nejsem*, ale nemyslím si to. Kdyby jich bylo tolik, byly by vidět už dřív. Docela určitě by začaly vybíjet ostatní divokou zvěř. Jsem si jistý, že se jejich počet rozrůstal postupně. Uvědomte si, že ve srovnání s normálními hlodavci jsou obři a Matka příroda nemá moc velký zájem na tom, aby její největší výtvořiny měly velké vrhy.“

„Nejsou větší než psi. Nebo prasata...“

„V říši téhle havěti jsou mutanti velcí jako sloni. Tenhle argument má stejně i druhou stránku: jsou to nepřírození jedinci, mutanti – jejich geny se určitým způsobem pozměnily. Možná to způsobily ultrazvukové vlny, které byly použity na jejich předky, možná taky ne, ale ty rozdíly mohly klidně změnit jejich reprodukční cyklus.“

„Ale v Londýně jich byly tisíce!“

„Jenomže tam se pářily s obyčejnými krysami. Je to jen moje teorie, ale myslím si, že tady máme čistou rasu. Vsadím se, že jsou ještě silnější a prohnanější než ty první. Byly rozhodně dost chytré na to, aby se držely v ústraní – až doteď.“

„Zdá se, že i vy jste zvědav, jestli je vážně porazíme.“

„My je porazíme.“ Whittaker nemohl vidět pevné odhodlání v krysařově výrazu.

„Tak v pořádku, ale i kdyby jich tu bylo skutečně zhruba tisíc, jak říkáte, pořád to nevysvětluje, proč dosud nenapadly lesní zvěř.“

„Krasy se dovedou žít čímkoliv, a proto vždy přežijí. Vemte na to jed, že ostatní zvířata zabíjely, ale v tak malém rozsahu, že se to ani nezapozorovalo. Jejich hlavní přísun potravy pocházel z jiných zdrojů: domy, farmy, parcely, příroda v nejširším slova smyslu. Vsadím se, že kdybychom to teď prověřovali, najednou bychom tu měli hlášky o nejrůznějších problémech se škodnou, které byly v minulosti považovány jen za vzácné a izolované případy. Až mě děsí na to jen pomyslet, ale vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby si tihle mutanti při svých útocích počínali záměrně obezřetně.“

„To zní trochu neuvěřitelně.“

„To, co se tu teď děje, je všechno tak trochu neuvěřitelné. Jistě víme jen jedno: jejich zdrženlivost je pryč. Teď už jsou připravené zabít kohokoli nebo cokoli.“

Apercello, který šel kus před nimi, se otočil a zamával na ně. Jeho slova, procházející umělohmotnou mřížkou, bylo

obtížné zachytit, ale začal ukazovat k zemi do těsné blízkosti svých nohou.

„Zdá se, že Joe našel další otvor,“ usoudil Pender a pospíchal dopředu.

Díra, nad kterou stál krysařův kolega, byla větší než ta, kterou krátce předtím ucpali. Její okraje byly hladké, jako by opotřebované velkým množstvím těl.

„Kristepane, to je ona,“ zamumlal Pender, když se sklonil a díru si prohlédl. „Má ty pravé rozměry. Kapitáne, podáte mi, prosím, baterku?“

Kapitán podal deratizátorovi hranatou kapesní svítilnu a ten vrhl do chodbičky silný paprsek světla.

„Nic tam není,“ hlásil Pender, když se napřímil. „Nasypeme tam prášek. Čím dřív bude ucpaná, tím líp se budu cítit.“

Znovu si zopakovali proces pokládání kyanidu a ucpávání východu, přičemž tentokrát Pender Apercellovi pomohl zaplnit otvor cementem.

„Dobrý. Číslo šest máme hotové. Označte...“ Nevěděl, co ho v tu chvíli přimělo, aby zaklonil hlavu a zadíval se do korun stromů, ale najednou měl mnohem tísnivější pocit než předtím. Viděl, že se tam něco pohnulo. Ostatní muži na něj zvědavě pohlédli.

„Co je, pane Pendere?“ zvědál kapitán Mather.

Pender několik vteřin pozorně prohlížel stromy ve své blízkosti, než odpověděl. „Nic. Myslel jsem, že jsem něco viděl... slyšel, to je všechno.“

Důstojník se nervózně rozhlížel. „Možná bychom sebou měli hodit...“

„Tam nahoře něco je!“ Byl to Apercellův hlas. „Viděl jsem, jak se to pohnulo. Míhlo se to po větvi.“

Vojáci, kteří stáli poblíž stromů, začali v obavách ustupovat a svými střelnými zbraněmi mířili do listoví nad svými hlavami.

„Tam je další!“ zařval Vic Whittaker a ukazoval na jiný strom.

Všechny oči se natočily tím směrem. Zaregistrovaly kývající se větev, ale nic jiného.

Náhlé šustění, přicházející zprava, všechny přimělo, aby se tím směrem zadívali. K zemi se snesl příval mrtvých listů, ale větve stromů stále ještě byly příliš obrostlé hnědým listím, takže muži vůbec neměli možnost spatřit to, co tuto spršku způsobilo.

„Všichni buďte zticha,“ nařídil Pender. „Teď pozorujte stromy kolem sebe. Když uvidíte nějaký pohyb, nekřičte, jen ukažte.“

Jejich hlavy se při pozorném zkoumání korun stromů pomalu natáčely a nikdo z mužů se skoro ani neodvažoval vydechnout. Pender na ně dával pozor, ale občas neodolal a také on vzhlédl vzhůru. Jeho oči se upřely na vojáka, který najednou začal ukazovat směrem k větvi nad sebou.

„Kapitáne,“ sykl Pender tiše. „Jeden z vašich mužů něco zahlédl.“ Kývl hlavou k muži, který pořád ještě ukazoval. I ostatní vzali na vědomí, jak je jejich kamarád rozrušený.

„Tamhle je!“ vykřikl někdo. „Plíží se po tamté větvi! To je jedna z nich, to je jedna z těch krys! Ježíši, tamhle je další!“

To už bylo na vojáka příliš. Pozvedl pušku, zamířil na strom a jeho prst, vězící v rukavici, neohrabaně vnikl do lučíku spouště.

Rána a následný pronikavý jekot jako by představovaly pro krys signál k útoku. Seskákaly ze stromů téměř všechny náraz, padaly k mužům dole na zemi a les najednou ožil jejich vřeštěním a svištěním snášejících se černých těl.

14

Pender se křehkým podrostem hnál vpřed k vojákovi, který se zoufale válel po zemi a snažil se odstrčit krysu, jež mu drásala hrudník. Všude kolem vojáci zápasili s havěťí, která jim přistála na ramenou a na hlavách; někteří z mužů, které ten útok dočista vyvedl z míry, pobíhali zběsile kolem.

Krysař trhl za krysu, která seděla na hrudníku ležícího muže, popadl ji za krk a současně ji tahal i mačkal. Pod náhlou tíhou, kterou pocítil na zádech, se přes vojáka svalil dopředu. Nepřestával se převalovat, protože doufal, že živočicha rozmačká, ale ten se tvrdošíjně držel. Když se mu krysa zakousla do tuhé látky ochranného oděvu, pocítil nesnesitelnou bolest – pokožku mu svými zuby nijak nenarušila, ale zostra se do ní zaštípla. Když se Pender převalováním snažil vyprostit, zjistil, že ho nenapadla jen jedna krysa, nýbrž dvě. Ležel na zádech a s námahou se svou vlastní vahou snažil zklidnit jejich pohyby, a přitom sahal pod sebe, aby je uchopil za škrábající nohy. Vnímal výkřiky kolem sebe, ostré výstřely, zmítání lidských i zvířecích těl. Ze stromů se snášela další černá těla, seskakovala z větví, sbíhala po drsné kůře a v neuvěřitelném počtu zaplňovala lesní mýtinu.

Pender se pokusil vstát, ale na hrudníku mu přistála další krysa a na krátkou chvíli se přes plastický kryt obličeje díval

obludě přímo do jejích zešikmených očí. Měl pocit, jako by ho ta krysa studovala, jako by mu nahlížela hluboko do mysli, a očima si prorážela cestu chladná nenávisť. Zvířecí čelisti se rozevřely a Pender jen fascinovaně a s hrůzou zíral na kruté žluté zuby, na ty deformované a nadměrně velké řezáky, které byly neustálým hlodáním tak obroušené, že byly ostré jako žiletky. Když mutant na svou kořist zasyčel, umělohmotné hledí potřísnil plivanec. Zašpičatělá hlava se vymrštila kupředu a Pender instinktivně zvrátil hlavu dozadu. Zuby se svezly po umělé hmotě a zanechaly na ní hluboké rýhy a stopu slin. Zapomněl na mrskající se těla pod sebou a začal do živočicha na sobě bušit pěstmi. Krysa se zapotácěla a naklonila, ale zase se napřímila, protože rány ji dohnaly k ještě větší zuřivosti. Její mocné čelisti se Penderovi zaklaply kolem jednoho zápěstí, až vykřikl prudkou bolestí, a jen tloušťka rukavic ho zachránila od vážného zranění.

Podařilo se mu vyprostit ruku, ale už nad ním visela krysí hlava, připravená znovu zaútočit – tentokrát na krk. Dokonce ani ocelí vyztužený oděv by ho nemohl zachránit, kdyby se mu tyhle zuby zakously do průdušnice. Pender se pokoušel převalit, ale ty dvě krysy vespod mu v tom bránily. Krysa prudce sklonila hlavu.

A pak se rozlétla v oblaku krve a tkání. V uších mu zazvonil výstřel a přes hledí se mu rozprostřely červené skvrny. Pender ze sebe odstrčil zhroucené tělo. Rukou vězící v rukavici si rychle z hledí otřel tekoucí krev a chuchvalce tkáně, aby vůbec viděl. Kapitán Mather se nad ním skláněl a v ruce držel revolver, z něhož se ještě kouřilo.

„Obraťte se. Rychle!“ zazněl povel a Pender ucítil, jak jeho trup překlopil neurvalý kopanec. Zdálo se mu, že čeká celou věčnost, ale věděl, že kapitán pečlivě míří, aby se ujistil, že kulky neprojdou trupy hlodavců do jeho těla. Celý se pak roztřásl, když zazněly ostré výstřely a bolestivé sevření na jeho zádech povolilo.

Mather mu pomohl na nohy a Penderovi byl tak znovu umožněn nerušený pohled na zuřivý boj, který se tam odehrával. Zdálo se, že krysy jsou všude; zaplavily vojáky svým množstvím, tahaly ty vyděšené muže a trhaly za ně. Střelba z automatických zbraní zachránila vojáky před naprostou porážkou a ochranné oděvy před roztrháním na kusy. I tak to však pro vojáky byla prohraná bitva. Výkřiky, které se tam rozléhaly, svědčily o bolesti, kterou vojákům působily svírající se čelisti, a ti ji už déle vydržet nemohli. Krysy hynuly ve velkém počtu, a když je zasáhly kulky, jejich těla odsakovala do vzduchu, a když umíraly, propukly v podivný křik, připomínající nárek zraněného dítěte.

Pender se rozhlížel po Whittakerovi a Apercellovi, ale v těch prapodivných uniformách bylo nemožné někoho rozpoznat. Ti dva sice neměli zbraně, ale těch, kteří své zbraně upustili a k odhánění škůdců používali jen své ruce, tam teď bylo plno.

Kapitán Mather před ním klesl na kolena, protože se mu na ramenou nebezpečně zachytila krysa a další mu kousala do látky na žaludku. Pender hrábl po hlodavci, který už měl zuby ponořené do vršku důstojnickovy helmy, a jediným rychlým a rázným pohybem zvíře odtrhl a mrštil jím tak daleko, jak jen mohl. Mather odmítl propadnout panice – nebral bolest na vědomí a opatrně střelil po té na žaludku. Krysa, kterou Pender odhodil, přiběhla zpátky, a aniž by zvolnila tempo, vrhla se na útočníka. Pender vykopl a naštěstí ji zasáhl. Dlouhé krysí tělo letělo vzduchem a zapadlo do podrostu. Deratizátor se k ní přihnul, prudce jí šlápl svou těžkou botou na hlavu a rozdrtil jí lebku.

Obrátil se k armádnímu důstojníkovi, snažícímu se ze svých paží setřást další dva mutanty, kteří ho táhli k zemi a znemožňovali mu tak použít revolver. Tři další krysy mu lezly po těle a kolena mu pod tou zátěží začínala podklesávat.

Pender k němu doběhl a začal tahat za štětinatá těla, přičemž

ignoroval dalšího živočicha, který se mu zachytil na noze. Zatáhl a to, čeho se obával, se přihodilo: když odtrhl krysu, která měla zuby stále pevně zakousnuté do oděvu, látka se roztrhla. Byla to sice jen malá trhlinka, ale dokazovala, že oděvy je možno protrhnout. Při takovém útoku budou ze všech oděvů brzy jen cáry. Popadl hlodavce za čenich, uhnul před chňapajícími zuby a vši silou zakroutil. Krk se zlomil a Pender pustil cukající se tělo na zem. Pak vzal z důstojnickovy ruky revolver a doufal, že v něm je ještě dost nábojů. Nikdy předtím s revolverem nestřílel, ale stisknutí spouště mu připadalo jako nepříliš složitá operace. Bez ohledu na dvě krysy, které se mu teď zakusovaly do nohou, pečlivě zamířil a střílel po neústupném škůdci, který visel na vojákově. Když obrátil zbraň na své vlastní útočníky, hlasitě zasténal, protože zjistil, že teď už je doopravdy prázdná. Místo toho ji tedy použil jako kyj a tloukl s ní do jejich nechráněných hlav, dokud v bezvědomí neodpadly.

Málem vběhl pod kola těžkého vojenského nákladního auta, které ztěžka supělo kapradinovým porostem a se zachvěním se zastavilo těsně vedle něj. Kapitán Mather ho ale včas odtáhl. Z okénka nad nimi zazněla střelba z automatických zbraní – do okolní vřavy teď páli i řidič se svým pomocníkem.

„Do auta, Pendere!“ zaslechl příkaz kapitána Mathera.

„Musíme jít na pomoc ostatním,“ zajíkl se, ale byl drsně postrčen směrem k zadní části nákladního vozu.

„Postaráme se o ně. Popadněte nějakou pušku, jestli můžete, a vylezte si na korbu. Odtud můžete střílet!“

Pender se vlekl podél vozu a kopal po krysách, které se na něj vrhaly. Po každém kopanci se zapotáčely, odskočily, ale hned zase zaútočily. Kdosi mu padl k nohám – jeho tělo nebylo pod pokrývkou tvořenou štětinatými těly téměř vidět. Bylo příšerné poslouchat jeho výkřiky a pak Pender zahlédl rudou tryskající tekutinu, která vystříkla nad hřbety zběsilých krys. Mužův oděv povolil a škůdce vybičoval pach krve. Pender

věděl, že tomu člověku už není pomoci, a tak tuto skutečnost vzal chladně na vědomí, a zatímco ho krysy obíhaly v úprku za snadnější kořistí, klopýtal kolem zmítající se hromady.

Pender zahlédl zbraň, která ležela jen několik yardů od nákladního auta – její kovový černý povrch byl potřísněn blátem. Nemotorně se k ní přibližoval – oděv mu ztěžoval cestu, ale útočníci mu v tu chvíli naštěstí vůbec nevěnovali pozornost. Poklekl na jedno koleno, aby se pohozené zbraně zmocnil. Ještě včas zahlédl, jak se jedna krysa vymršťuje do vzduchu a vrhá se na něj, a tak vstal, aby ji přivítal, uchopil automatickou pušku za hlaveň a máchl s ní jako s kyjem. Pažba zasáhla zvíře ještě ve vzduchu, zaznělo nepříjemné křupnutí a krysa ochable dopadla na zem.

Aniž by se Pender zaobíral dalšími úvahami, změnil držení zbraně, a přestože si velice dobře uvědomoval své nedostatečné zkušenosti se střelbou, vypálil na nejbližší hlodavce spršku kulek, přičemž se snažil nezasáhnout postavy vojáků. Začal ustupovat k zadku nákladního auta, zapotácel se pod náparem krys, jimž se podařilo uniknout dešti střel, ale tvrdošíjně se držel na nohou. Jeho záda narazila na něco pevného a byl překvapen, když ucítil, jak je zvedán dvěma rukama, které ho popadly v podpaží. Dva vojáci ho vytáhli do vnitřku nákladního vozu, zatímco tři další stříleli na mýtinu. Jeden z těch dvou, kteří ho vytáhli, rychle a účinně zatočil s krysou, která se odmítala vzdát své oběti – ostřím bajonetu prořízl mutantovi hrdlo a pak jeho tělo skopl dolů mezi jeho hemžící se spolence.

Když se Pender postavil na nohy, zjistil, že muži, jimž se poštěstilo vylézt na nákladák, jej využívali jako pevnosti, z níž nyní podnikali útoky. Ti dva, kteří ho zachránili, střežili přístup a bajonety zasahovali škůdce, kteří se pokoušeli vydrápat do prostorného vnitřku korby, zatímco zbývající tři vojáci je zabíjeli palbou, seč mohli. Najednou se dole objevil kapitán Mather a natahoval ruku, aby ho vytáhli. Ve chvíli, když

Pender sáhl dolů a zachytil ho za zápěstí, na kapitánovi jako zázrakem nevisely žádné krysy. Zatáhl a Mather se vyhoupl dovnitř.

„Pomoc je už na cestě!“ křikl důstojník do toho rámusu. „Muži z nákladáku předali rádiem zprávu hlavnímu štábu, hned jak viděli, že jsme v rejži.“

„Musíme pomoci ostatním,“ zakřičel na něj Pender. „Ochranné obleky už moc dlouho nevydrží. Ty krysy mají moc velkou sílu!“

„Správně! Zachráníme je. Už jsem nařídil šoferovi, aby s tím pomalu otočil. Bude zastavovat a startovat podle mých signálů.“ Kapitán Mather najednou udeřil dlaní do boku nákladního vozu a ten začal pomalu couvat, kymácel se přes vyvýšeniny terénu a s drkotáním zapadal do mělkých prohlubní. Když se přiblížili ke dvěma bojujícím postavám po pravé straně, armádní důstojník zabušil dvakrát a automobil zastavil.

„Vy a vy!“ Poklepal po zádech dvěma vojákům. „Vytáhněte je sem, jednoho po druhém! My ostatní vás budeme zajišťovat nepřetržitou palbou! Ted’!“

Oba určené vojáci pevně sevřeli bajonety a bez zaváhání seskočili z korby. Vrhli se na prvního muže, a zatímco je vojáci z nákladního auta obezřetně chránili dobře mířenými výstřely, nemilosrdně použili na hlodavce své zbraně. Vysvobozený muž byl doveden k vozidlu, kde ho ostatní vytáhli do bezpečí. Oba vojáci se v mžiku vrátili ke druhému muži a celý proces se ještě jednou opakoval, a opět úspěšně. Když oba vojáci vyšplhali zpátky nahoru s bajonety potaženými silnou vrstvou krve, kapitán Mather znovu udeřil do boku automobilu.

„Ted’ vy dva!“ nařídil Mather, a když dorazili k další postavě, která se převalovala po zemi, poplácal po zádech jiné dva vojáky. Zmizeli za postranicí auta, ale tentokrát musel být jako záchránce vyslán ještě jeden voják a i ten byl černými těly málem přemožen. Vrátili se k nákladáku, svého druha do něj

doslova hodili a rychle za ním vyšplhali nahoru. Mather proběhl hlouběji do vnitřku korby, zvedl si hledí a křikl na vojáky v kabině. „Zatočte to tamhle doleva! Asi deset yardů tím směrem je skupinka mužů!“

Vozidlo sebou šklublo a rozjelo se dopředu, kola chrlila bahno a nákladní auto kodrcalo přes rozvalená těla pobitých nebo zraněných kryš. Mather do boku auta zabušil ve chvíli, když se přiblížili k postavě, která v podrostu ležela v pozici tak klidné, že to nevěštilo nic dobrého. Pender leknutím odvrátil hlavu.

Tomu člověku spadla z hlavy helma nebo mu byla násilím stažena. Kolem odkrytého obličeje dřepělo pět kryš a horlivě se ládovalo. Ostatní mu systematicky trhaly za oděv, hryzaly do látky a odíraly ji.

Vojáci na ně začali zuřivě střílet, teď už bez ohledu na lidské tělo, protože věděli, že ten člověk je mrtev.

„Nechte je!“ nakázal kapitán Mather chladnokrevně. „Tomu ubožákovi už nepomůžeme a jeho mrtvola je alespoň zaměstná.“ Kopl do postranice a jelo se dál.

Důstojníková chladná logika naplnila Pendera hrůzou, ale věděl, že má Mather pravdu. Jejich hlavní starostí teď museli být živí. Opřel se o stěnu nákladního auta a zachytil se železné opery, aby udržel rovnováhu. Jeho pozornost neupoutaly škrábavé zvuky, neboť rachot pušek byl ohlušující; upoutaly ji však rýhy, které se začaly objevovat po celé ploše střechy, kterou tvořila silná plachtovina.

„Mathere!“ zařval. „Snaží se sem dostat střechou.“

Mather zvedl hlavu. „Doprdele,“ ulevil si. Pak mávl rukou. „Teď to nechte plavat. Když budeme střílet do plachtoviny, naděláme v ní jenom díry, kterých využijí další krysy. Dáme si na ně pozor a střílet budeme, jen když to bude zapotřebí!“ S tím obrátil svou pozornost opět na události odehrávající se na zemi.

Pender přiložil automatickou pušku k rameni, neboť zahlédl krysu, která se protahovala rohem korby. Plný nenávisti do ní kopl, až se převalila na záda, a pak začal bez míření střílet. Zabíjení mu dělalo dobře.

Dalším mužem, kterého vtáhli do vozu, byl Vic Whittaker. Ležel teď zády na podlaze korby a hrudník se mu prudce zdvihal vyčerpáním. Jeho ochranný oděv sice vydržel, ale Pender si povšiml několika míst, kde látka začínala povolovat. Lektor byl zachráněn právě včas.

Pender k němu na chvíli přiklekl. „Jste v pořádku?“ houkl.

Whittaker položil ruku na hledí s úmyslem je odklopit, ale Pender ho popadl za zápěstí.

„Já nemůžu dejchat,“ zasténal Whittaker. „Potřebuju vzduch.“

„Tak ale jen na chvílku!“ zakřičel Pender a prsty naditými v rukavicích mu zvedl umělohmotnou ochranu obličeje. Lektor vděčně zalapal po dechu.

„Kde je Apercello?“ zeptal se Pender. „Viděl jste ho?“

Whittaker vrtěl hlavou. „Ne... ne... padl k zemi... pak jsem ho... ztratil z dohledu. Myslím, ...že mu spadla helma, když se... svalil.“

Když Pender vstal, jeho tvář byla bledá a stažená. Ted' už věděl, komu patřil obličej, který tam krysy požíraly. Začal znovu střílet do pobíhajících těl.

Než plachtovou střechou pronikla první krysa, podařilo se jim zachránit ještě jednoho muže. Ted' už bylo uvnitř alespoň tucet mužů, z nichž sedm včetně Pendera bylo natěsnáno na začátku korby, odkud stříleli dolů na krysy. Ostatní, tedy ti, kteří byli zachráněni, leželi na podlaze, úpěli a přidržovali si svá zranění, někteří i potrhane maso. Právě na ně se ta krysa snesla.

Když najednou propukl křik, Pender a Mather se zprudka ohlédlí a spatřili, jak jeden ze zraněných mužů kope po kryse,

která mezi nimi pobíhala, celá zmatená a vystrašená.

„Střecha!“ zařval Mather, když se ze zejícího otvoru spouštělo další černé tělo. „Rychle! Střílejte po nich!“ Vypálil po druhé kryse, která zrovna padala na dno korby, a její tělo sebou ve vzduchu prudce trhlo.

Pender i ostatní vojáci začali plátěnou střechu zasypávat kulkami, čímž ji roztrhali na cáry, ale krysy, které plachtovinou pronikly, se jim dařilo zabíjet. Jejich těla se hroutila do vnitřku nákladního auta a muži se od nich odtahovali, protože nevěděli určitě, jsou-li už mrtvé.

Když potrhanou střechou proniklo denní světlo, ve vnitřku vozu se náhle vyjasnilo a Pender zahlédl, jak jeden ze zraněných mužů v odlehlém koutu zápasí patrně s tím prvním mutantem, který sem pronikl. Muž měl zvednuté hledí a Pender viděl, že to je Whittaker.

Krysař sebral z podlahy zakrvácený bajonet, který se válel u nohou vojáka, střílejícího zrovna ze své automatické pušky, a klopýtal přes ležící postavy a pobitou havěť k Whittakerovi, neboť věděl, že by bylo nebezpečné použít v tak uzavřeném prostoru pušku.

Na lektorově tváři, na místě, kde ho obří krysa škrábala svými zuby nebo drápy, zela ošklivá rána. Oběma rukama svíral zvířeti krk a zoufale se snažil držet si od obličeje zatínající se krysí zuby. Když Whittaker kysu zmáčkl, vypouklily se jí oči a zadníma nohama zběsile hrabala po lektorově těle.

Pender před zápolícím lektorem klesl na kolena, kryse pod dolní čelist zahákl ruku a začal ji odtahovat od Whittakerova nechráněného obličeje. Zvedl bajonet, pečlivě a rozvážně přiložil jeho hrot kryse pod hrudník a pak ho hluboko zarazil, otočil čepelí a jel dolů.

Z břišní dutiny živočicha se vyvalila temně zbarvená krev, která lektora zaplavila a celého ho zmáčela. Krysa sebou

křečovitě zmítala, snažila se otočit hlavu a zaútočit na muže, který jí způsobil smrtelné zranění. Nešlo to; Pender ji pevně držel, dokud se nepřestala svíjet a život z ní nevyprchal.

„Můj ty bože, můj ty bože,“ bylo jediné, co ze sebe Whittaker vypravil.

Pender zvedl hlavu, když na něj dopadl stín. Kapitán Mather třikrát udeřil do zadní stěny šoférovy kabiny a vozidlo se najednou s trhnutím zastavilo. Pak vyrazilo vpřed a při jízdě nabíralo rychlost.

Mather se obrátil k Penderovi. „To byl signál, že jedeme pryč,“ vysvětloval. „Pro ostatní už nemůžeme udělat nic, těch potvor je na nás moc. Je mi to strašně líto, ale tak to je.“

Pender znovu pocítil šok. Nechají tu ty muže takhle smrti na pospas.

„Pokud jsem mohl zjistit,“ dodal důstojník omluvně, „byli tam venku naživu už jen dva muži, ale ti stejně vypadali, že jsou vyřízení. Krev z nich jenom crčela. Tyhle nanicovatý obleky...“ ponechal větu nedokončenou. „Vím jistě, že ti ostatní už jsou po smrti.“

Vstal a došel na zadní konec nákladního vozu, odkud vojáci, kterým spadl kámen ze srdce, že už ustupují, stříleli po krysách na lesní mýtině. Pender se k nim připojil a zjistil, že se je havěť ani nepokouší pronásledovat. Na zlomek vteřiny se přistihl, že zírá přímo do očí jednoho mutanta, který stál dál od ostatních. Po délce hlavy se mu táhl podivný bílý proužek. Když vozidlo najelo do dolíku, Pender byl odhozen ke straně, a když se pak znovu zadíval, krysa už byla pryč. Zavřel oči a vydechl tichou modlitbu.

Vojáci brzy přestali střílet, protože jejich terče už byly z dohledu. Když nákladní vůz na zpáteční cestě kodrcal po silnici, nikomu z nich nebylo veselo, dokonce ani tehdy, když se k nim přihnala další armádní vozidla. Byli příliš vyčerpaní. A připadali si i příliš poražení.

15

Stephena Howarda našel v posluchárně – před sebou měl velkou mapu Eppingského lesa a vedle něj seděli Mike Lehmann a Antony Thornton. U dlouhého stolu byli přítomni i ostatní, ale Pender rázně přistoupil přímo k vedoucímu výzkumu, aniž by jim věnoval pohled. Středisko už tak žilo horečnou činností, která se po příjezdu mužů, jež krátce předtím prožili smrtelné obklíčení, ještě podstatně zintenzivnila. Zranění byli vesměs schopni sami – třebaže v bolestech – dojít do učebny, ze které byla zřízena improvizovaná ošetrovna, ale jednoho nebo dva bylo nutno zčásti podpírat. Jediné, po čem toužili, bylo uklidnit pocuchané nervy někde v klidném koutku a zapálit si.

Když se Pender přiblížil ke stolu, Howard zvedl hlavu.

„Luku. Rádiem nám přišla zpráva, že na vás zaútočily...“

„Zaútočily.“ Pender si začal stahovat rukavice – helmu už měl dávno dole a teď ležela kdesi ve vrátnici. „Byly venku, na stromech.“

„My jsme ale měli za to, že jsou všechny ve stokách,“ zděsil se Lehmann.

„Bud'ťo mají nějaký východ, který jsme ještě neobjevili, nebo... byly venku celou tu dobu.“

„Naše hlídky by je zpozorovaly.“

Pender se obrátil, aby pohlédl na majora Cormacka, který seděl u stolu zády k němu. „To si nemyslím. Tentokrát zůstaly ukryté dost dlouho. A koho by taky napadlo se dívat do stromů?“

Obrátil pozornost zase k vedoucímu výzkumu. „Musíme použít plyn okamžitě, dokud je máme všechny pěkně v pasti.“

„Jenomže my nevíme, jestli už jsou všechny východy ucpané,“ namítl Thornton.

„Musíme to risknout,“ řekl Pender. „Dál už nemůžeme mařit čas. Jestli je najednou napadne, že se můžou dostat ven, nic je nezastaví.“

„Souhlasím s Lukem,“ prohlásil Lehmann. „Stejně mi připadá příliš nebezpečné, abychom teď ještě vysílali malé skupinky, které by ty zbylé díry ucpávaly.“

„Kolik těch skupinek je v současné době v terénu?“ zajímal se Thornton.

„Sedm,“ odpověděl pohotově Howard. „Zhruba v těchhle místech.“ Jeho prst se sedmkrát zabodl do mapy, kterou měl před sebou.

„Odvolejte je,“ řekl Thornton rozhodně. „Nemá smysl dál riskovat životy. Uděláme, co požaduje pan Pender: okamžitě nasadíme plyn.“

„Ale co když se dostanou ven? Co když je nebude možné zadržet...?“ Pender ten hlas poznal a otočil se k Edwardu Whitney–Evansovi.

„Kyanidový plyn bude účinkovat během několika vteřin a stříkačky mají dost vysoký výkon, aby pronikly dostatečně hluboko. Krysy by neměly mít šanci uniknout.“

Major Cormack zamyšleně poklepal na mapu. „Myslím, že máme dost mužů, abychom pokryli jakoukoli oblast, kterou budeme považovat za obzvláště ohroženou. Kdyby to bylo nutné, mohli bychom obsadit celou tu zatracenou soustavu

kanálů, i když to by znamenalo, že naše hlídky po obvodu oblasti podstatně prořídnou. A pokud budeme dobře hlídat, tak o ty potvory, které se dostanou ven, by se už měly postarat plamenomety a automatické pušky.“

Stephen Howard se naklonil dopředu. „Uvědomte si ale, že vaše muže nemůžeme vybavit ochrannými oděvy. Nemáme jich prostě dost.“

Pender se trpce pousmál. „Obávám se, že ty oděvy stejně neposkytují dostatečnou ochranu. Tam v lese jsme nechali šest nebo sedm mužů, kteří by to dosvědčili – kdyby ovšem byli naživu.“

Na pár vteřin se rozhostilo nepříjemné ticho, které nakonec prolomil Thornton. „Kolik těch kryš vás napadlo? Máte nějakou představu?“

Pender zavrtěl hlavou. „Dělalo to na mě dojem, že jich jsou tisíce – byly všude, ale ve skutečnosti jich asi nebylo víc než několik set.“

„Bože můj, tolik? Měli jsme za to, že to byla jen malá izolovaná skupinka.“

„Teď jich je snad ještě méně. Na zpáteční cestě jsme potkali posily. Ty jich mohly ještě hezkých pár pozabíjet.“

„Bohužel ne.“ Po krysařově boku se objevil kapitán Mather. „Právě jsem s nimi mluvil rádiem. Když se tam naše jednotky dostaly, po krysách už nebylo ani stopy. Spousta mrtvých kryš – ty, které jsme pobili, ale žádné živé. Až na to, co zbylo z našich mužů a z mrtvol té havěti, byla celá oblast úplně prázdná.“

Pender kráčel k improvizované ošetřovně na konci chodby – do téže místnosti, kde byla v noci před dvěma dny napadena Jan Wimbushová. Když míjel jednu učebnu po pravé straně, nahlédl do ní a překvapila ho její dramatická přeměna. Měla nyní dokonalý vzhled vojenské operační místnosti; podél jedné

stěny se táhly v řadách radiotechnické aparáty, které zčásti zastiňovaly světlo přicházející velkým oknem; na spojených stolech uprostřed sálu se rozprostírala zvětšená podlepená mapa s mnoha barevnými praporky a všude bylo plno přístrojů – některé se podobaly televizním monitorům, jiné radarovým anténám a Pender ani nedoufal, že by je byl schopen pojmenovat. Z místnosti se nesla neustávající spleť hlasů a Penderovi bylo divné, že tam vůbec někdo může *přemýšlet*, natož pak odtamtud řídit operace. Hnědé vojenské uniformy se mísily s tmavě modrými stejnokroji policistů. Společná operace. Doufal, že si nebudou vzájemně lézt do cesty.

Šel dál a vstoupil do poslední třídy, kde byli ošetřováni zranění vojáci. Úkolem tohoto pracoviště nebylo zvládat vážné případy, protože v okolních předměstských oblastech byl kvalitních nemocnic dostatek: ošetřovala se zde drobnější zranění, škrábance a pohmožděniny. Manželka vrchního strážce Tessa Miltonová pilně zajišťovala pro vojáky čaj a kávu a ti vesele žádali o whisky, zatímco jim lékaři přikládali na rány obvazy. Poblíž okna zahlédl Vica Whittakera, jemuž Jenny otírala krev z hluboké rány na obličeji. Zamířil k nim.

Když míjel Tessu Millionovou, zlehka ho chytila za paži. „Á, pan Pender. Máte nějaké zprávy o ostatních skupinách?“

„Už je odvolávají,“ řekl krysař a uvědomil si, že si dělá starosti o svého manžela, který byl v jedné z těch pátracích skupinek. „Do žádného maléru se zatím nedostali – to by poslali zprávu rádiem. My jsme prostě měli smůlu, to je všechno.“

Usmála se na něj, ale v jejích očích byly stále obavy. „Určitě máte pravdu. Byl jste zraněn?“

„Pár štípanců a modřin. Žádné řezné rány.“ Najednou si uvědomil, jak jsou ty *štípance* bolestivé.

„To je moc dobře,“ řekla radostně. „Dal byste si čaj? Nebo kávu?“

„Ne, díky. Musím se tam vrátit. Teď zamoříme kanály plynem.“

Tessa se zamračila a už se mu chystala položit další otázku, ale Pender se omluvil a došel k Jenny a Vicu Whittakerovi.

Když ho Jenny spatřila, obličej se jí rozzářil. „Jste v pořádku, Luku? Měla jsem o vás... všechny takový strach.“

„Je mi docela fajn,“ ubezpečil ji. Podíval se dolů na Whittakera a pozorně si prohlížel hlubokou ránu na jeho tváři. „Budete tam mít pěknou jizvu,“ řekl mu.

„A jak mě bolí všechno ostatní,“ postěžoval si Whittaker. „Mám pocit, jako by mi prokously každý kousek kůže.“

„Měli jsme štěstí, že se nám povedlo utéct. Kdyby si kapitán Mather nezachoval chladnou hlavu, byl by s námi konec.“

Whittaker sklopil zrak a prohlížel si ruce, které měl zarudlé a odřené, plné stop po zubech. „Chci vám poděkovat za to, jak jste mi tam pomohl, Pend... Luku. Dlouho bych si toho parchanta od obličejů držet asi nedokázal.“

Pender nic neříkal.

„Bude se to muset sešít, Vicu,“ usoudila Jenny. „To už ale přenechám odborníkům, ať se o to postarají. Svlékni si košili a já ti ošetřím pohmožděniny.“

Když si vedoucí lektorů stahoval košili, Jenny se obrátila k Penderovi a v očích se jí zračily obavy.

„Luku, víte určitě, že jste v pořádku? Dovolte mi, ať se na vás podívám.“

Pender se zazubil. „Jenny, já mám modřiny na takových místech, že byste mi to ani nevěřila. Stejně ale nemám čas, abych si je od vás nechal prohlédnout.“

„Přece teď nepojedete pryč? Tam venku už není nic, co byste...“

„Pustíme plyn do kanálů o něco dříve, než se plánovalo.“

„Ale k tomu vás nepotřebují.“

„Já u toho budu.“ Z jeho tváře zmizel úsměv a Jenny věděla, že nemá smysl se přít.

„Co když se dostanou ven?“ nadhodil Whittaker a Jenny s Penderem sebou trhli, když se jim naskytl pohled na rudé skvrny a stopy po zubech poseté po celém jeho trupu. Velké plochy pokožky už začínaly dostávat nažloutle purpurovou barvu. Zítra touhle dobou bude sotva schopen pohybu.

„Vojenské jednotky už zaujímají pozice,“ řekl Pender. „Tohle jsme měli udělat hned na začátku. Místo aby ucpávali východy cementem, budou je tam zadržovat ohněm a kulkami.“

„A krysy, které se už ven dostaly? Ty, které nás napadly?“

„Zmizely. Když tam dorazili další vojáci, krysy už byly pryč. Snad se zase vrátily do stok.“

„A co když venku volně pobíhají ještě nějaké další?“

„S těmi se vypořádáme později. Naší hlavní starostí je eliminovat jejich hlavní voj a ten je ve stokách. Zbytek by měl být už jen běžnou likvidační rutinou.“

„Doufám, že máte pravdu.“

Pender si vyhrnul rukáv ochranného oděvu a poodtáhl pružící manžetu, aby se podíval na hodinky. „Vojáci by měli zaujmout pozice během hodiny. Mezitím rychle objednu hlavní stanoviště se stříkačkami, abych zkontroloval, že jsou připravené. Uvidíme se později.“ Otočil se a zamířil ke dveřím.

„Luku?“ Jennin hlas ho zastavil a překvapil ho její dotčený tón. „Půjdu s vámi k autu,“ řekla, když ho dohnala.

Opustili vedoucího lektorů, který za nimi jen dlouze zíral, a vyšli na rušnou chodbu.

„Já nepojedu svým autem, Jenny,“ oznámil jí Pender. „Budu mít vojenský doprovod. Sám se do lesa rozhodně nevydám.“

„Tak s vámi půjdu jako doprovod já,“ odvětila. „Luku, vážně tam musíte jet? Neudělal jste toho na jeden den už dost?“

Zastavil se, položil jí ruce na ramena a upřeně se jí zadíval do obličeje. „Jenny, já si nedám pokoj, dokud tyhle neřády nesprovedíme ze světa.“

Nenávist v jeho slovech ji polekala a sklopila před ním oči. Jeho stisk povolil a ruce se mu svezly. Když rázoval k vrátnici, Jenny s ním držela krok.

Když tam došel, sehnul se, aby sebral pohozenou helmu, a pak odtáhl lektorku ke straně, dál od lidí, kterými se to tam jen hemžilo. Vyslal k ní úsměv – jeho stará vřelost se mu zase vrátila.

„Přestaňte si dělat starosti. Jakmile nasadíme kyanid, všechno bude pod kontrolou, uvidíte.“ Předklonil se a políbil ji na tvář.

Jenny odpověděla tak, že mu ovinula ruku kolem pasu, ale když sebou trhl, honem ji zase stáhla.

„Luku, vy jste ale doopravdy zraněný.“ Podívala se mu ustaraně na bok.

Zhluboka se nadechl a usmál se. „To nic.“

„Prosím, dovolte, ať se na vás podívá doktor.“

Pender zavrtěl hlavou. „Není to nic vážného. Jen pohmožděniny. Poslyšte, ani jste mi neřekla, jak se vede Jan Wimbushové a Willovi.“

„Jan je pod sedativy. Ach, Luku, její zranění jsou příšerná. Její obličej... A kvůli té ráně vzadu na krku si doktoři vážně dělali starosti. Páteř naštěstí není poškozená, ale rána vedle ní je hodně hluboká. Prvních čtyřiaadvacet hodin měla vážně namále. Ted' si ale doktoři myslí, že se z toho dostane.“

Do výrazu Penderova obličeje se opět vplížil chlad. „A Will?“ otázal se.

„Zítra by ho měli pustit. Má ošklivou ránu na noze, kam ho kousla ta krysa, ale svaly ani šlachy potřhané nemá. Drží ho tam jenom proto, aby se ujistili, že z toho nebude žádná infekce. Je hrozně rozrušený kvůli chudince Jan...“

„Jste připraven, pane Pendere?“ Dva yardy od nich už stál kapitán Mather a po jeho boku Mike Lehmann.

„Vy se tam vracíte, kapitáne?“ zeptal se Pender překvapeně.

„Proč ne?“ zněla odpověď. Pak s úšklebkem: „Vždyť jsou to jenom krysy.“

Mike Lehmann obrátil oči v sloup, ale teď, když už se měl nasadit plyn, se zdálo, že má dobrou náladu.

„Tak fajn, Luku. Napřed zkontroluj sever a pak otvory na jihu. Do okolních kanalizačních systémů se ta havěť teď dostat nemůže – veškeré spojnice jsou neprodyšně zablokované. Alespoň nám nebudou chodit stížnosti místních úřadů, že jsme jim ty obludy nahnali do jejich rajónů. Obklíčili jsme je Luku, ven se nedostanou.“

„Fajn. Od každé základny se ti ohlásím a pak zůstanu u poslední, dokud se se vstřikováním úplně neskončí.“

„Správně. Tak hodně štěstí.“

Pender se podíval na Jenny. „Uvidíme se později,“ řekl.

„To si pište.“

Pak se vzdálil a ve svém nepohodlném oděvu dusal po cestičce a kapitán Mather rázně kráčel po jeho boku. Zamířili k vozidlu vojenských průzkumníků, a když k němu došli, dva líně postávající vojáci hned zpozorněli.

„Proč tam teď musel jet?“ řekla Jenny nahlas. „Svou práci už udělal.“

„Svou práci?“ U podlouhlého okna v prostorách vrátnice k ní přistoupil Lehmann. „Pro Luka je to víc než jen práce, slečno, ehm... Jenny, správně?“

Přikývla a obrátila se k hlavnímu biologovi společnosti Ratkill. „Co tím myslíte, víc než jen práce?“ otázala se zvědavě.

„U Luka je to spíš vendeta. On krysy nenávidí.“

„Ale proč?“

„To jste nevěděla? Já myslel...“ Lehmann ponechal větu nedokončenou, odvrátil svůj pohled zpět k oknu a jeho obličej teď byl zcela prostý výrazu.

„Řekněte mi to, prosím,“ naléhala Jenny.

Lehmann zhluboka vydechl. „Lukovi rodiče a mladší bratr byli v Londýně před čtyřmi lety během Velké pohromy zabiti krysami. Luke tenkrát kvůli práci žil na severu.“

Jenny zavřela oči. *Věděla* to, instinktivně cítila, že za Lukovými neuctivými poznámkami, týkajícími se jeho práce, se skrývá cosi závažného.

„Luke navázal spojení s Ratkillem až několik měsíců po té události. Asi mu trvalo tak dlouho, než se zase sebral. Stephen Howard byl jeho starý přítel a celou tu historii znal. Než se ho rozhodl přijmout, projednával to se mnou a musím říct, že jsem byl proti té myšlence, i když jsme tenkrát potřebovali nabrat tolik lidí, kolik jsme jen mohli sehnat: víte, nechtěl jsem, aby někdo z mých lidí zbytečně riskoval. Howard můj názor ale stejně zamítl s tím, že Luke je profesionál, ať už jsou jeho motivy jakékoli. Když jsem Luka poznal, musel jsem souhlasit.“

Jenny potřásla hlavou. „To jsem nevěděla.“

„To je mi líto. Měl jsem za to, že vám to řekl. Podle toho, co jsem za posledních pár dní vypožadoval, se zdá, že jste si, ehm... blízcí? Není to záležitost, o které toho Luke příliš namluví, i když si myslím, že by bylo pro něj lepší, kdyby se z toho vypovídal. Možná by se té tíhy zbavil. Třeba vám to řekne, až usoudí, že už je k tomu vhodný čas. Neměla byste se ale zmiňovat, že jsem vám...“

Jenny znovu zavrtěla hlavou. „Nic mu nepovím. Alespoň teď už vím, proč dělá tuhle hroznou práci. Promiňte, já to tak nemyslela...“

„To je v pořádku,“ odtušil Lehmann a uchechtl se. „Máte pravdu, je to hrozná práce, ale díky bohu za to, že několik nás

má chuť ji dělat. Teď už ale musím jít dál a zkoordinovat vhánění plynu. Chceme totiž, aby všechny přístroje začaly pracovat ve stejnou chvíli, aby ta havěť neměla kam utéct.“ Pak se usmál a dodal: „O Luka si starosti nedělejte, Jenny. Tohle mu prospěje. Pomůže mu to zbavit se té nenávisti, která se v něm celé ty roky hromadila. Jedním si ale můžete být jistá: dokud poslední z nich nebude nohama nahoře, Luke šťastný nebude.“

Vháněli kyanid do podzemních chodeb a modlili se. Neexistoval důvod, proč by jedovaté výpary neměly krysy úplně vyhladit, protože byly v pasti, neprodyšně uzavřené ve své vlastní hrobce; přesto se ale všichni cítili poněkud nejistě, jako by neměli co do činění jen s pouhými zvířaty, ale s něčím neznámým, s něčím, co je jejich světu naprosto cizí. Hluboko do země byly zapuštěny mikrofony, aby pronikly do temných prostor, a muži pomocí sluchátek naslouchali zvukům přicházejícím zdola; slyšeli tak křik hynoucích krys, jejich panické pohyby, když se usilovně snažily osvobodit, horečné škrabání do nepoddajných zdí, jejich zděšené vřeštění, když lezly jedna druhé po zádech, aby unikly všudypřítomnému a vražednému plynu.

Některým, ale opravdu jen několika, se podařilo prohrabat ven dosud neodhaleným otvorem poblíž místa, kde byla prve napadena Penderova skupina, ale vojáci už na ně čekali. První, které se dostaly ven, byly spáleny na uhel plamenomety, a těm, které se hnaly hned za nimi, žár sežehl plíce. Jejich mrtvolky ucpaly úzkou chodbičku stejně tak účinně jako cement, a třebaže se jejich společnice pokoušely prohryzat si cestu jejich těly, plíživě se šířící výpary se nad nimi stejně rozprostřely, a tak už se jen otřásaly v závěrečném a bolestivém smrtelném zápasu.

Muži nad zemí sice nemohli sledovat masakr, který se pod nimi odehrával, ale smrt cítili ve vzduchu a živě si dovedli

představit zoufalou agónii v černých katakombách. Zdálo se, že dokonce i les zachovává mlčení.

Na tvářích mužů, kteří měli nasazená sluchátka, se zračilo znechucení kombinované s lítostí. Výkřiky, které jim zněly v uších, budily dojem, že patří stovkám a stovkám dětí, které umírají za panického vriskání a plačtivého hořekování. Netrvalo dlouho a plyn pronikl do posledního temného místečka soustavy stok a brzy začali radisté na různých místech snímat z uší sluchátka, přičemž nepociťovali škodolibou radost z vítězství – jen unavenou depresi. Podívali se na zamlklé muže kolem sebe a přikývli. Krysy byly mrtvé.

16

„Luku, vypadáš úplně odrovnaně. Pojd' a posad' se s námi v kanceláři vrchního strážce, rádi bychom s tebou něco projednali.“

Pender unaveně mrštil helmou do kouta vrátnice a zadíval se do usměvavé tváře Stephena Howarda.

„Jestli nemáš nic proti tomu, rád bych si napřed zajel do hotelu a dal si dlouhou a horkou lázeň. Nemůžeme se sejít později?“

„Bohužel ne. Slibuju ti, že to nebude trvat dlouho.“ Vedoucí výzkumu se otočil na podpatcích a se stále příjemným úsměvem vyšel z vrátnice a zahnul do chodby, která vedla ke kanceláři Alexe Milтона. Pender ho následoval a cítil, jak má od pohmožděnin, které dnes utrpěl, úplně ztuhlé nohy.

V malé kanceláři byli přítomni pouze Mike Lehmann a Antony Thornton. Vedoucí výzkumu okamžitě došel ke skřínce u stěny kanceláře, na níž stál pestrý výběr nápojů.

„Tohle nám poslal vrchní strážce ze svých soukromých zásob,“ vysvětlil Howard a jeho úsměv už začínal lézt Penderovi na nervy. „Pořád piješ skotskou bez ledu a sody?“

Pender přikývl a zapadl do křesílka s rovným opěradlem, které stálo u jediného okna místnosti. Stáhl si tlusté rukavice,

pustil je na podlahu, protáhl si prsty a prohlížel si červené skvrny, které na nich měl. Howard mu se soucitným pohledem podal skotskou.

„Určitě jsi našťvaný kvůli tomu dnešnímu hroznému útoku. Díky bohu, že jsme ty obleky po Velké pohromě vyztužili.“

Pender si zhluboka přihnul nápoje, a když pocítil vřelou hřejivost tekutiny, na chvíli přivřel oči. „Jak už jsem říkal dřív, budou se muset zpevnit ještě víc. Moc toho nevydržely.“

„Samozřejmě. Ted', když je nebezpečí zažehnané, budeme mít čas je vylepšit.“

Thornton, který seděl u psacího stolu vrchního strážce, pozdvihl svou sklenku. „Myslím, Stephene, že je ted' na čase pronést blahopřání. Vaše společnost znovu prokázala, této zemi neocenitelnou službu. Bůhví, kde bychom byli bez vašich odborných schopností.“

„Ještě není po všem,“ prohlásil Mike Lehmann a upřel pohled do své sklenice. „Venku možná ještě volně pobíhají další. Například ty, které napadly Luka.“

„Naprosto souhlasím,“ řekl Howard a úsměv se mu vytratil. Posadil se na židli proti Thorntonovi a sáhl po svém pití, které stálo na kraji stolu. „Musíme být pesimisté, Antony. Možná si myslíte, že jsme přehnaně svědomití, ale my prostě nemůžeme podstupovat žádná rizika. Je možné, že krysy, které napadly Luka a jeho skupinu, se vrátily do stok ke svým společníkům – koneckonců, ten jeden neucpaný východ, který byl objeven, když se začalo se zamořováním, se nacházel zrovna poblíž místa, kde došlo k tomu útoku. Nemůžeme ale tvrdit, že tomu tak opravdu bylo. Než vyhlásíme konec poplachu, musí být les důkladně prohledán.“

„Ano, ano, pochopitelně. Důležité ale je, že s jejich *hlavním* vojem jsme se vypořádali,“ pravil Thornton. „Zbytek už určitě bude jen běžná 'vyčišťovací' operace.“

„V to doufáme, Antony,“ řekl Howard. „Rozhodně v to

doufáme. Bude však trvat týdny, než si budeme absolutně jisti. Předně musíme...”

„Myslím, že už je na čase, abychom Luka do celé záležitosti zasvětili.“

Penderovy oči vystřelily k Miku Lehmannovi, který právě promluvil. Na chvíli v místnosti zavládlo ticho a krysařův pohled se přesunul na Stephena Howarda, který se tvářil viditelně nejistě.

„Ano,“ řekl vedoucí výzkumu, „už je čas.“ Napřed se podíval na osobního ministerského tajemníka a pak na Pendera. „Mrzí mě, Luku, že jsem o tom s tebou nikdy nemluvil, ale tenkrát – tedy bezprostředně po Velké pohromě v Londýně – se rozhodlo, že by se tato záležitost měla utajit. Čím méně lidí se o ní dozvědělo, tím lépe.“

Pender se předklonil, opřel si lokty o kolena, skotskou si držel oběma rukama a Howarda ani na okamžik nespustil z očí.

„Jak víš, zdroj mutantních krys jsme objevili, až když byli z Londýna evakuováni lidé a ta havěť byla úspěšně vyhubena plynem. Jejich původní líheň byla v jedné staré nepoužívané budově u průplavu poblíž doků ve východním Londýně – kdysi to bývalo pracoviště strážného plavební komory. Víš přece, jak sem zoolog Schiller propašoval mutantní krysu z nějakého z těch radioaktivně zamořených ostrůvků v okolí Nové Guineje. Svého mutanta pak spářil s normální krysou – tam, kde žil, se to jimi pochopitelně jen hemžilo. Výsledkem – příšerným výsledkem – byly obří krysy, nová rasa, silnější a prohnanější než ostatní hlodavci. Zmocnily se nadvlády nad domorodými krysy a využily jejich početní síly.“

Lehmann už začínal být netrpělivý. „Mysleli jsme si, že jsme je všechny vybili,“ vmísil se do hovoru, „ale nebylo tomu tak. Chápeš, neodhalili jsme jejich hnízdo. O tom domu u průplavu, o doupěti původních mutantů, jsme tehdy nevěděli.“

„To doupě objevil muž jménem Harris, učitel, který tu

oblast dobře znal a tehdy nám pomáhal.“ Howard položil svou sklenici zpátky na psací stůl a otočil se, aby se Penderovi podíval přímo do obličeje. „Ve sklepe toho domu narazil na obludu. Podle popisu, který nám poskytl, bys to stěží nazval zvířetem, natož pak hlodavcem.“

„Počkej chvíli,“ řekl Pender klidně. „Proč jste mi o tom předtím nic neřekli? Ví o tom vůbec některý z vyšetřovatelů Ratkilla?“

Tentokrát ho přerušil Thornton. „Vaše společnost jednala podle přísných vládních pokynů, pane Pendere. Neviděli jsme žádný důvod, proč plašit veřejnost víc, než už se stalo. Seběmenší indiskrece...“ Rozhodil rukama a nechal větu nedokončenou.

„Co se stalo s tou... obludou?“ zeptal se Pender netrpělivě.

Howard nespokojeně odfrkl: „Harris ji bohužel zničil. Rozsekal ji sekerou na kusy.“

Pender se skoro zašklebil. Howardovi a jeho kolegům to muselo tehdy připadat jako vandalské ničení cenného uměleckého díla.

Lehmann vycítil, jak se deratizátor v duchu baví. „Mohli jsme se hodně dozvědět o genetické struktuře toho živočicha, Luku,“ pravil vážně.

„Ke studiu jsi musel mít určitě tisíce mrtvolek.“

„Tomuhle se ale nic nevyrovnalo.“

„Víme, jak ten tvor vypadal,“ pokračoval Howard, „alespoň podle popisu, který nám udal Harris. V pracovním toho zoologa se také našla spousta kreseb, na nichž byl ten tvor... Samotné tělo bylo příliš poškozené, takže jsme je nemohli poskládat dohromady; vypadalo, jako by doslova vybuchlo.“

„Vybuchlo?“ Pender se na křesílku napřímil.

„Ano. Víš, to tělo se vůbec nepodobalo mutantním krysám. Bylo téměř holé, odulé, naružověle zbarvené. Pokožku to mělo tak napjatou, žeš přes ni viděl žíly. Vypadalo to jako obrovský

tlustý slimák, ochromený svou obezitou. A nejděsivější na tom..." Odmlčel se, protože popis, který podával, ho úplně polekal. „Mělo to dvě hlavy.“

Pender na něj nevěřicně vyvalil oči.

„Je to pravda, Luku,“ řekl Lehmann klidně. „Sám jsem viděl ty kresby. A taky to, co z toho tvora zbylo. Podle Harrise to bylo slepé a příliš těžké, takže se to ani nemohlo samo pohybovat; bylo to úplně bezbranné. Věčná škoda, že to tenkrát rozsekal na kusy.“

„Já mu nic nevyčítám,“ prohlásil Pender. „Já bych udělal to samé.“

Lehmann na něj zpřímá, pohlédl. „Ne, ty bys to neudělal. Ty víš, jakou má taková zrůda cenu. Mohli jsme ji zkoumat, mohli jsme odhalit, co její mutaci způsobilo..."

„Mohli jsme si vyšlechtit své vlastní mutanty..."

„Ano, i to. Mohli jsme tak mít šanci je v budoucnu udržet pod kontrolou. Kdybychom o nich věděli víc..."

Howard pozdvihl ruku. „V pořádku, Miku. Lukovi je určitě jasné, jak to myslíš.“ Vstal, opřel se o psací stůl a shlížel na krysaře. „Teď potřebujeme vědět, jestli se tahle zvláštní rasa znovu neobjevila. Po jedné generaci je to docela možné.“

„Myslíte, že by tu mohly být dva druhy mutantních krys..."

Howard přikývl. „Přesně tak. Pokud ano, stále považujeme za nejvhodnější, aby se to udrželo v tajnosti. Obří krysy nahání dost děsu už samy o sobě.“

Pender cítil, jak do něj začíná pozvolna pronikat podezření. „Takže?“ otázal se ostražitě.

„Svěřili jsme se vám, pane Pendere, protože jste se do této mimořádné operace zapojil od samého začátku,“ řekl Thornton. „Váš podíl byl opravdu pozoruhodný.“

„Ano, a protože jsi jeden z mála lidí, kteří vědí o existenci původního mutantu, je tu něco, co bychom po tobě chtěli, abys udělal,“ doplnil ho Howard.

Když pak Pender poslouchal, rozšířily se mu oči a cítil, jak mu tuhnou svaly v zádech.

Odjel s Jenny do hotelu, kde ve stísněné atmosféře mlčky pojedli. Na to, aby udržoval nenucenou konverzaci, byl Pender příliš unavený a bolelo ho celé tělo. A jeho myšlenky se také příliš točily kolem úkolu, který měl během dvou nebo tří dnů vykonat.

Jenny vycítila jeho duševní rozpoložení a i jí připadalo obtížné hovořit o triviálních záležitostech. Upila vína a pak prstem přejížděla kolem obroučky sklenice.

„Luku,“ prolomila mlčení, které mezi nimi vládlo. „Já se dneska večer nechci vrátit do Střediska.“

Překvapeně na ni pohlédl. „Je tam naprosto bezpečno, Jenny. Celé okolí je osvětlené reflektory a obklopené vojáky. Žádné skutečné nebezpečí tam nehrozí.“

„O to nejde. Bojím se, to jo, i když je mi jasné, že je tam bezpečno. Několik posledních nocí jsem ale moc dobře nespala, když jsem věděla, že je les zamořený. Pro mě už to nikdy nebude jako dřív.“

„Už je to pryč, Jenny. Je po nich.“

„Opravdu? Můžeme si být jisti?“

„Jisti si budeme za několik týdnů. Tak dlouho nám asi bude trvat, než celou oblast prohledáme. Pak se budete moci vrátit ke své práci bez jakýchkoli obav.“

„To si nemyslím. Les pro mě znamenal nádherně čisté místo, místo, kam jsem utekla; teď je to jiné. Je poskvrněný.“

Vzdychl. „Mrzí mě, že se vám to tak pokazilo.“

Odpoutala pozornost od sklenice a podívala se zpříma na Pendera. „Já chci dnes v noci zůstat s tebou, Luku,“ řekla.

Proběhlo jím podivné vzrušení, ale vůbec to nebyl vítězoslavný pocit. Spíše zjišťoval, že je hluboce pohnut.

„Jenny, já...“ soukal ze sebe.

„Prosím, Luku.“

Natáhl se a dotkl se její ruky. „Jenny, mě přece nemusíš prosit. Já bych tu měl skákat radostí a chlípně se culit, ale...“

„... ale ty nic takového neděláš. To já vím, Luku. Já vím, co ke mně cítíš.“ Její pohled se zase vrátil ke sklence. „Alespoň si myslím, že to vím.“

Pevně jí stiskl ruku a usmál se. „Moje city teď zrovna prožívají zmatek, Jenny. Tolik se toho děje a musím přiznat, že mám nervy tak trochu nadranc. Jedna věc je ale jistá: za nic na světě ti nedovolím, abys mě dneska v noci opustila.“

Zvedla oči a opětovala mu úsměv. Jeho deprese vyprchala a měl pocit, že by se do toho jejího úsměvu mohl ponořit. Její ruka se v jeho jen tak lehce chvěla a Pender věděl, že i ona prožívá stejný zmatek citů.

„A Vic Whittaker, Jenny?“ přinutil se, aby se jí zeptal.

Její obličej zvažněl a stejně tak její oči. „Mezi námi nic není, věř mi to, prosím. Něco jako porozumění, vzájemná náklonnost, ale nic víc. Jestli má Vic pocit, že tu jde o víc, tak je to jen v jeho vlastních představách.“

„A co my? Je to jen porozumění?“

„Ne, nejen to. My oba dobře víme, že je to něco víc. Jak moc, to teprve musíme zjistit.“

„Dobrý,“ přikývl. „Nebudeme se pokoušet to nějak moc zkoumat. Prostě uvidíme, co se stane.“

Teď byla řada na ní, aby mu pevně stiskla ruku. „Jedno si ale ujasníme, Luku,“ řekla. „Jenom vážně. Pro mě to žádná hra není.“

„Jenny,“ odvětil a uvědomil si, jak se mu její jméno krásně vyslovuje. „Vážněji už bych to ani brát nemohl.“

Opustili jídelnu a Pender cítil, že se z něj únava pozvolna vytrácí. Vyšli po schodech a zavedl ji do svého pokoje, přičemž mu teď přišlo vhod, že si na služebních cestách vždy

na účet Ratkillu zamlouval dvoulůžkový pokoj. Jenny si postavila svou tašku na podlahu a stála tam uprostřed místnosti a čekala na něj, až zavře dveře a rozsvítí světlo. Pak se hned ocitla v jeho náručí, vzhlížela k němu a prohlížela si jeho obličej, jako by ho viděla poprvé. Sklonil k ní rty, aby si našly její, a byl to pohyb pomalý, téměř váhavý – oba mu dávali jeho plný význam. Když se rty spojily, jejich polibek byl jemný, vlhký. Pak se zpevnil a oba cítili, jak vplouvají jeden do druhého, jak tápou, jak se ztrácejí a potápějí, dokud sondování neskončilo a jeden si pak konečně našel druhého. To vše bylo v tom jednom obyčejném polibku a Pender z toho málem dostal strach. Nikdy se necítil tak bezbranný a vystavený na pospas.

Najednou mu došlo, jak drtivým stiskem ji svírá, a bolest v jeho pohmožděných zádech mu napovídala, že její sevření je zrovna tak pevné. Jenny vycítila náhlé cukání v jeho svalech a uvědomila si, že mu působí bolest.

„Promiň, Luku,“ šeptla a uvolnila své sevření.

On se na ni však jen usmíval a ani ji nepřekvapilo, když si všimla, že má Pender zamlžené oči, neboť i její pohled na něj byl zastřený. Položila mu ruku na hrud', až cítila tep jeho srdce, a v jeho náručí si připadala malá. Políbil ji do vlasů a jel po nich rukou, dotýkal se jejího krku a laskal jí pokožku za ušima. Její paže se mu ovinuly kolem pasu a tentokrát vykřikl, když ho zmáčkla.

„Ach, Luku, Luku. Moc mě to mrzí.“

Zasmál se a odtáhl ji od sebe. „Mě taky, Jenny. Vypadá to, že ti připravím zklamání.“

„To uvidíme,“ řekla a uličnický se usmívala. „Napřed zkusíme udělat něco s tvými ranami, co ty na to?“ Sáhla do kabelky. „Sundej si bundu a košili, ať se na tebe podívám. Z našich zásob léčiv jsem přinesla nějakou mast, která by měla těm tvým pohmožděninám udělat dobře.“

Pender sebou trhl, když svlékal bundu, a okamžitě zpomalil

a snažil se omezit pohyb ve svých bolavých rukou na minimum. Starostlivě ho pozorovala, jak tam zápolí.

„Ukaž, nech mě, ať ti pomůžu.“ Uvolnila mu bundu z ramen a položila ji přes jedno ze dvou křesílek v pokoji. Pak mu začala rozepínat košili.

„Můj ty bože, Luku, ony se na tebe vážně dostaly.“ Na místech, kde se mu do látky ochranného oděvu zabořily a pokožku mu stiskly zuby krys, pokrývaly jeho ramena a záda malé červené podlitiny. Dlouhé škrábance na místech, kde ho drásaly zvířecí drápy, měly sice menší rozsah, ale i ty byly stále dobře vidět. Pokožka v okolí ramen a horní části paží dostávala nezdravě fialovožlutou barvu. Po obou stranách zápěstí měl zřetelné rýhy způsobené ostrými zuby.

„Proč jsi neřekl, že je to tak zlé?“ zlobila se Jenny. „Musels strašně trpět.“

„Ani jsem si to neuvědomoval. Doopravdy to začíná bolet až teď.“

„Napustím ti vanu. To by mělo těm tvým zraněním pomoci.“ Vykročila ke koupelně. „Shod' ze sebe všechno. Až budeš vykoupáný, vetru ti tam tu mast.“

„Už se na to těším,“ prohlásil s úsměvem.

Zaslechl, jak otáčí kohoutky, a nejistě se podíval dolů na své tělo. Pokrčil rameny a strhl ze sebe boty a kalhoty. Slipy jen stěží zakrývaly jeho pocity. Na posteli si vsedě zul ponožky a pak tam jen seděl a připadal si trochu rozpačitě. Od koupelny k němu vzduchem připlul ručník.

„Vem si ho, jestli se stydíš,“ zazněl Jennin hlas.

Stáhl si ručník z hlavy, kde přistál, a vstal, přičemž současně trhl za poslední kousek svého oděvu. Ručník pak měl kolem boků během několika vteřin. Pender zvedl hlavu a viděl, jak se na něj Jenny ode dveří usmívá a nad rameny se jí vzdouvá pára z horké vody.

„Ale, ale, to je mi skromnost,“ poznamenala.

Došla k němu a její výraz se znovu změnil a tentokrát vyjadřoval starostlivost.

„Chudinky nožičky. Ještě že jsi měl na sobě ten ochranný oblek – kdybys ho neměl, sežraly by tě zaživa.“

Jenny se dotýkala jeho ramenou, paží, hrudníku a její prsty byly něžné. Přitiskl si ji k sobě a Jenny ho varovala: „Opatrně, Luku!“, ale její slova zadusil jeho polibek. Když se jejich rty od sebe odtrhly, zprudka dýchala a v jejích očích byla vidět naléhavá touha. Vztáhla ruku k jeho obličeji a cítil, jak se na ni tiskne, a hrubý ručník hrozil, že se uvolní a každou chvíli spadne. Jeho rty si opět vyhledaly její.

Odtáhla se. „Ted’ ještě ne. Napřed se podíváme na tvé rány.“

Pender zatajil dech a upevnil si ručník u pasu. „Ty jsi tu šéf – zatím,“ řekl.

Políbila ho na hrudník, rychle a zlehka. „Šup s tebou do vany. Hned jsem u tebe.“

Zatímco sbírala jednotlivé kusy jeho oblečení, skládala je a pokládala úhledně přes opěradlo křesla, šplouchání vody a jeho tlumené sténání jí napovědělo, že se už ponořil do vany. Vykročila ke koupelně a při chůzi si rozepínala knoflíčky od rukávů své blůzky.

Jenny se podívala dolů do vany na jeho nahé tělo, kolem něhož s šuměním dopadala stále ještě tekoucí voda a zkreslovala jeho obrysy. Předklonila se, zavřela, kohoutky a pak krouživými pohyby čeřila rukou vodu a míchala tak horkou se studenou. Když se proudy vody usadily, pozorovala jeho tělo a na chvíli ignorovala jeho zranění a místo toho si zkoumavě prohlížela jeho postavu. Uznale se pousmála.

Jenny si začala rozepínat blůzku. Plynulým pohybem stáhla tento hedvábný kus oděvu z ramenou a pověsila jej na háček za dveřmi koupelny. Neměla podprsenku a Pender jen zíral na dva vystouplé růžové body jejích ňader.

Klekla si vedle vany, položila si ruce na její okraj, zadívala

se mu do obličejů, a to, co viděla, se jí líbilo. Natáhl krk dopředu a políbili se – jednou, dvakrát, třikrát. Otevřel ústa, aby promluvil, ale přitiskla mu prst na rty a pak sáhla po žínce a otřela mu vlhkost z obličejů.

Pender zavřel oči a nechal Jenny, aby ho omývala. Její ruce mu něžně a mazlivě přejížděly mýdlem po ruce a více péče a pozornosti, než bylo zapotřebí, věnovala jeho vzrušenému penisu, načež se sklonila nad vanu, aby mu ho jemně políbila. Zasténal, tentokrát ale rozkoší, vztáhl k ní ruku a hnětl jí ňadro. Pak se předklonil, horní polovinu těla vynořil z vody, jednu paži jí ovinul kolem nahých zad, sklonil hlavu a jeho rty hledaly vztyčenou bradavku. Polaskal ji jazykem, a když si pak hledal druhou, zanechal jí na hrudi vlhkou cestičku.

Jenny zasténala, zavřela oči a svaly na stehnech se jí napjaly, jak zoufale ho už chtěla. Přesto ho něžně, ale rozhodně odstrčila, protože si předsevzala, že mu napřed zmírní jeho bolesti. Mlčky z něj stírala mýdlo a vychutnávala dotyk jeho prstů, které jí klouzaly po ňadrech, po vnitřní straně paží, podél krku. Pak ho vytáhla z vany a opatrně ho vysoušela; ručník mu při tom přetahovala přes vzrušený úd a pak i pod ním. Varlata mu sice příliš silně nezmáčkla, ale i tak se mu zatajil dech. Znovu mu políbila penis a dovolila mu, aby jí vnikl do úst, a nasála z něj první kapky lepkavé tekutiny, a když se pozvolna pohyboval, přidržovala Penderovi boky.

Pak si ji nadzvedl, protože věděl, že už nad sebou ztrácí kontrolu a že ji chce naplno. Přidržel si ji proti sobě, tiskl její nahotu v náruči a jejich polibky už nebyly váhavé, ale prudké a útočné, a jejich jazyky se stýkaly a vzájemně vychutnávaly svou něhu. Jeho ruka dopadla na její pas a zatáhla za zip, načež sukně spadla k zemi. Z bot už se vyzula, a teď přišly na řadu její punčocháče, a když jí stahoval nylon dolů po stehnech, políbil ji na břicho, až se jí začalo stahovat, jako kdyby do něj bodl. Její ruce se mu spojily nad temenem hlavy a Pender nechal své rty, aby zůstaly přitisknuté na jejím těle, a jel s nimi

dolů k hedvábí jejích kalhotek, a když na ně přitlačil jazyk, cítil pod nimi hebký odpor chloupků.

Zvedl se a Jenny se k němu přivinula ještě blíže a tiše vyslovovala jeho jméno. Jeho chvějící se a nervózní ruka se dotkla vnější strany jejího stehna a pak se jí vkradla do kalhotek, uhladila si cestičku v chloupcích, zabořila se, až dosáhla vlhkého vstupu do jejího těla a vnikla do něj prsty. Jenny se zachvěla a opřela si hlavu o jeho hrud'.

Vztáhla k němu paže a přitiskla se na jeho ruku, protože ho chtěla ještě víc.

„Jenny,“ řekl, protože věděl, že ani jeden z nich už to déle nevydrží, a Jenny to postřehla, uvolnila své sevření, protože už zoufale toužila po tom, aby ho měla v sobě, aby jeho tělem zaplnila své a aby se na jeho pokožku mohla přitulit každíčkým kouskem svého těla.

Odvedl ji z koupelny a položil ji na postel, stáhl z ní poslední kousek prádla, postavil se nad ní a hleděl dolů na její tělo, na dlouhé, předlouhé nohy, na hladkou plochost jejího břicha, na řadra tak plná, že neztratila svůj tvar ani teď, když Jenny ležela na zádech. Vztáhla k němu ruku a Pender k ní klesl, vyhledal její rty a políbil ji s něhou, která překonávala touhu. Její ruce se mu sevřely kolem ramen a bez ohledu na jeho pohmožděninu si ho přitáhla těsně k sobě. Nohy měl mezi jejími, po obou stranách se jí trochu nadzvedla kolena, a penis měl přitlačený na její břicho, a když do ní klesal, tenký pramínek tekutiny zanechával úzkou stříbrnou stopu. Sáhl dolů a nasměroval svůj úd do jejího lůna. Chtěl být něžný, a tak odolal touze, která hlasitě požadovala, aby dovnitř vnikl prudkým a dravým pohybem. Když do ní vstoupil, natočila hlavu ke straně a její boky povstaly, aby ho přivítaly a vybídly ho k dalšímu úsilí, a proto do ní vnikal ještě hlouběji. Chtěla vychutnat celou jeho délku, a tak mu sjela rukama na dolní část zad a vtahovala si ho dovnitř.

Její tiché vzdechy se změnilly ve sténání a Pender se na

chvíli zastavil a zvedl hlavu, aby jí mohl pohlédnout do tváře. Natočila hlavu zpátky k němu a oči jí zářily, její úsměv byl napjatý a výraz obličeje vysloveně naléhavý. Pak už se neudržel: poodtáhl se a vrážel do ní, tvrdý a tuhý jako železo, ale něžný jako samet. Pohybovala se spolu s ním, její vzrušení rostlo s jeho, oči měla napůl zavřené, kolena se snažila tisknout k sobě, aby ho udržela ve svém sevření, a tiše po něm požadovala: ještě, ještě, ještě.

Jeho zuby se jí zakously do krku, až vykřikla, a Pender si ani nebyl jist, bylo-li to rozkoší nebo bolestí. Nebo obojím. Cítil, jak jí tuhnou končetiny, cítil, jak se jí tají dech, vnímal její tiché výkřiky, cítil, jak mu ochabují svaly, a vtom začala prýštit tekutina – zdálo se mu, že vyvěrá snad z každého kousku jeho těla. Nervy napínal, dokud ho nenapadlo, že by mu mohly popraskat, a pak lahodné vyvrcholení, průlom, těsné sevření jejích vnitřních svalů, uvolnění nervů, pozvolný pád, vzdechy, které mu napověděly, že jejich rozkoš je opravdu vzájemná, a pak klesání a odtékající uspokojení.

Pak se dlouho potichu drželi, ona ho něžně hladila po zádech a on měl hlavu zachumlanou do jejích vlasů, které plavaly po polštáři.

„Nepřipravils,“ řekla konečně.

Mírně pozvedl hlavu. „Hm?“ zamumlal.

„Zklamání.“

Usmál se a nechal hlavu zase dopadnout do jejích vlasů. Zavrtěl se, vyjel z ní a protáhl jí ruku pod krkem. Přitáhl si ji k sobě a políbil ji na tvář a na rty. Oběma se zdálo, že všude kolem je klid a mír; traumata posledních několika dnů prozatím ležela odsunuta kdesi stranou.

Po chvíli Jenny prohodila: „Kéž bychom se tam už nikdy nemuseli vrátit.“

„Brzy to budeme mít všechno za sebou.“

„Pro mě to nikdy neskončí. Teď už ne. Myslela jsem si, že

tu najdu alespoň dočasnou úlevu, ale teď je tu všechno v troskách – tohle by mě prostě nikdy nenapadlo.“

„Úlevu z čeho?“

Odvrátila od něj hlavu a ztichla. Pender se rukou dotkl její brady a otočil jí obličej zase k sobě.

„Pověz mi to, Jenny.“

Než promluvila, nějakou chvíli mu zkoumavě hleděla do očí. „Když jsem přišla do Střediska, znamenalo to pro mě něco jako útěk. Asi jsem na nějakou dobu chtěla uniknout před životem. Myslela jsem si, že když tu budu žít, pracovat s dětmi, pomáhat jim pochopit, jakou prostotou se vyznačuje svět zvířat a rostlin, alespoň si tak nekomplikuji svůj vlastní život. Ve skutečnosti to ale tak nikdy nefungovalo.“

„Před čím jsi utíkala?“

„To je přece jasné, myslím, že to uhádneš. Ironické na tom je, že jsem si slibovala, že se nikdy nezapletu se ženatým chlapem. Můj otec nás totiž před lety opustil právě za takových okolností. Až do toho dne, kdy nám sdělil, že od nás odchází pryč, jsme s matkou nikdy netušily, že je nešťastný. Já jsem jeho lásku, to, že tam je s námi, vždy brala jako hotovou věc. Matka asi taky. To, že jsme o tuhle jistotu přišly tak nečekaně a tak neodvolatelně, nás zdeптalo. Pozorovala jsem, co to dělá s matkou, jak ji to mění, jaká hořkost v ní zůstává, a to mě vylekalo. Šestnáct let manželství skončilo, jako by to bylo něco naprosto bezvýznamného.“

S otcem jsme se vídali i potom a stále jsem ho milovala. Ta změna v něm ale byla pořád vidět. Připadalo mi to, jako by ho uvnitř rozervávala vina, a vždy si ji plně uvědomoval až ve chvíli, když byl se mnou. Pak ke konci jsme z toho oba mívali nepříjemné pocity. Teď už se moc nevidáme.“

Jennin hlas přicházel jakoby z dálky a Pender se obrátil na bok a přitáhl si ji k sobě ještě blíže. Byl překvapen, když viděl, že v jejích očích není znát žádné pohnutí, jen jakási lhostejná

ochablost, jako by si všechny emoce už dávno vyplakala.

„Když mi bylo patnáct, přísahala jsem, že nikdy nebudu jako ta ženská, která nám způsobila takový zármutek. Bože, jak já tu děvku nenáviděla. A pak, za pět let, se taková ženská stala ze mě. Můžeš mi to vysvětlit, Luku? Jak se z člověka může stát právě to, co nenávidíš?“

Podívala se na něj, jako by jí doopravdy mohl poskytnout odpověď, ale on jen potřásl hlavou. „Takové věci se zkrátka stávají, Jenny. Vždycky je pod kontrolu dostat nemůžeš.“

„Já se snažila, ach, jak já se snažila, ale když on pro mě tolik znamenal. Já, Luku, prostě nedovedla zabrzdit, i když se mi ošklivilo to, co jsem dělala. Prosím, snaž se mě pochopit.“

Když zavřela oči, celá se chvělá a viděl, jak jí řasy vlhnou.

„Jenny, Jenny, ty mi přece nemusíš nic vysvětlovat. To byla tvoje minulost, se mnou to nemá nic společného.“ Stejně to ale bolelo.

„Chci, abys to věděl. Jak už jsem řekla, nesmíme spolu hrát nepoctivou hru.“ Políbila ho a otevřela oči, načež se jí z obou očních koutků vyhrnuly slzy. „Byl to on, kdo to ukončil, a já o něj asi zrovna moc nebojovala. Chtěla jsem ho víc, než jsem mohla vypovědět, ale nechtěla jsem se snížit k tomu, abych škemrala; nedovedla jsem se stát úplně takovou ženskou, kterou jsem si hnusila. Už jsem s ním skoncovala, Luku, věř mi to, prosím. Já si ho pořád... vážím, dokonce ho mám pořád ráda, ale láska prostě odešla.“ Chvíli se dívala do stropu. „Když jsme se rozešli, nějakou dobu jsem se jen tak potácěla, ale když přišla nabídka, abych začala pracovat ve Středisku ochrany přírody, skočila jsem po ní. Zdálo se mi to lepší než vstoupit do kláštera.“

Usmál se jejímu pokusu celou věc zlehčit. „A pak jsi poznala Vica Whittakera,“ podotkl.

„Řekla jsem ti už, že mezi námi nic není. Je to fešák, je příjemný, je zajímavý, ale chtěla jsem s ním jenom pracovat –

nic jiného.“

„To jsem moc rád, Jenny.“

Položila mu hlavu na hrud' a objala ho. „A já jsem moc ráda, že ses objevil ve Středisku. To je další ironie – to, že tě sem přivedlo něco tak příšerného –, ale já mám skoro radost, že ty krysy vpadly do lesa. Luku, nechápej mě špatně, já na tebe nechci uvalit žádnou odpovědnost, ale už cítím, že jsem zase obživla. Na to, co se stalo, jsem ještě nezapomněla, ale už se to prolíná s jinými událostmi v minulosti. Prosím tě jedine o to, abys byl ke mně upřímný.“

Přitiskl se k ní, až mu noha vjela mezi její stehna, a tak se drželi a dotyk jejich těl pro ně představoval dostatečný pocit jistoty.

„Klidně bych ti teď toho mohl tolik navyprávět,“ zašeptal, „ale dej mi trochu času. Nech mě napřed dokončit tenhle úkol. Musím mít jistotu, že už jsou doopravdy pryč.“

„Vážně je tolik nenávidíš, Luku?“

„Tolik, že jsem si jeden čas myslel, že už ve mně nikdy nebude místo pro jiné opravdové city. Ty se tu pomyslnou zeď snažíš zbořit, Jenny, ale dokud tohle všechno nebude za námi, tak ti to nedovolím.“ A pak jí vyprávěl, proč krysy tolik nesnáší, jak mu před čtyřmi lety povraždily matku, otce a mladšího bratra, jak sežraly jejich mrtvoly, takže z nich k pohřbení mnoho nezbylo. Jak uprosil Howarda, aby mu dal místo, kde by mohl bojovat proti všem podobným škůdcům – nejen proti mutantům –, aby tak zajistil, že ke katastrofě tohoto druhu už nikdy nedojde.

Když hovořil, Jenny plakala, protože s ním prožívala jeho zármutek, ale současně ji zachvátila i hořká radost z toho, že se jí svěřil se záležitostmi, které v sobě tak dlouho skrýval. Když domluvil, držela ho, dokud jeho tělo neztratilo svou ztuhlost, dokud se neuvolnil a napětí z něj neodešlo. Teď už věděl, že ji miluje, ale nemohl si dovolit jí to říct, protože se obával, že

kdyby mezi nimi nezůstaly žádné bariéry, nebude mít odvahu čelit tomu, co stále zbývalo dokončit. Věděl dobře, že se ho bude snažit zastavit.

Až později, když ležel natažený na posteli a Jenny klečela vedle něj a nanášela mu mast na jeho zranění, jí pověděl o úkolu, o jehož provedení v několika příštích dnech byl požádán. Její ruka zastavila své konejšivé pohyby a Jenny na něj vyděšeně upřela zrak.

„A určitě to nejde jinak?“ zeptala se. „Ty stoky přece může vyčistit nějaký přístroj. Proč, Luku? Proč tam musíš jít napřed ty?“

„Chtějí, abych se tam po něčem poohlédl... Nemůžu ti říct, po čem. Musím prohledat stoky dřív, než tam bude smět vstoupit kdokoli jiný. Nebudu sám – kapitán Mather půjde se mnou – a žádné další nebezpečí by tam už číhat nemělo.“

„Jak si můžeš být tak jistý? Jak si u těchhle oblud můžeš být něčím jistý?“

To byla otázka, kterou si toho večera položil ještě mnohokrát.

Když s dýchacími přístroji vstoupili do soustavy stok, z otevřených šachtic kanálů vyvanul puch z rozkládajících se mrtvol a zahnal na ústup jejich pomocníky, kteří masky neměli. Pender a kapitán Mather sestupovali po kovovém žebříku do tmy pod sebou a oba zápasili se svým přirozeným strachem a očekávali, že každou chvíli už zaslechnou pronikavé vřeštění a dupkání tlapek zakončených drápy. Čekali celé tři dny, než se rozhodlo, že tam mohou jít; tři dny se dovnitř vháněl další kyanid, mikrofony naslouchaly, zda se neozvou ještě nějaké zvuky, a všichni se modlili, aby to už byl doopravdy konec hrozby, kterou ta havěť představovala. Nad zemí nebyly zjištěny žádné stopy těchto živočichů, ale vojáci a operativci byli stále ve střehu, soustavně pozorovali své okolí,

prohledávali stromy i podrost a nikdy se do lesa neodvážili jít jen po jednom nebo bez ochranných pomůcek. Ti, kteří se třetího dne po počátečním nasazení plynu shromáždili u tohoto vchodu do soustavy stok, vůbec nezáviděli těm dvěma mužům, kteří nyní sestupovali do zamořeného bludiště. Zbytky plynu, který se tam ještě udržoval, už sice vysáli stejnými přístroji, kterými ho tam vehnali, ale při pomýšlení na to, že by se měli brodit hromadami rozkládajících se mrtvol, jim naskakovala husí kůže. Vojákům se ulevilo, že na první průzkumnou misi jdou pouze tito dva muži; nikomu se nechtělo být součástí tohoto předvoje.

Pender i kapitán Mather měli nohy ještě ztuhlé od pohmožděnin, které utrpěli, když na ně zaútočily krysy, takže sestupovali pomalu a nemotorně a pohyb jim navíc znesnadňovaly ochranné oděvy a kyslíkové přístroje, které si nesli na zádech. Pender seskočil z poslední příčky žebříku, zůstal stát a výkonnou kapesní svítilnou, kterou si nesl, opisoval široký oblouk. Zaplavil ho pocit hnusu, když kolem sebe uviděl hromady chcíplých krys, z nichž mnohé měly následkem hromadění vnitřních plynů nadmutá břicha, jiné zase čelisti rozevřené v tiché agónii, do vzduchu trčící ztuhlé nohy a zahnívající a odlupující se kůže. Mather k němu přistoupil a pozoroval tuto úděsnou scénu se stejným znechucením a mával svou svítilnou v obou směrech chodby.

Posvítíl baterkou na hrubě načrtnutý plánec soustavy kanálů a prstem vězícím v rukavici do něj bodl do místa, kde stáli. Pak naznačil směr, na němž se už předtím dohodli, a Pender s přehnaným důrazem přitakal. Krysař se vydal na pochod a Mather se držel těsně za ním.

Uplynuly dvě hodiny, pak tři. Muži shromáždění kolem vchodu si už začínali dělat starosti. Věděli sice, že ti dva musí obejít široký okruh – jejich trasa je měla přivést zpátky do bodu, odkud vyšli, ale lezlo jim na nervy, že tu musí jen tak nečinně přihlížet. Mike Lehmann a Stephen Howard po sobě

nervózně pokukovali. Antony Thornton v této chvíli podával osobně hlášení premiérovi a jeho užšímu kabinetu a konejšivým hlasem je ujišťoval, že v Eppingském lese je vše v pořádku a situace je zcela pod kontrolou. Jenny Hanmerová seděla sama ve svém pokojíku ve Středisku ochrany přírody a zírala do okna. Záclony měla zatažené.

Uplynula další hodina.

Mike Lehmann si zasunul náramkové hodinky do rukávu a znovu si natáhl tlustou rukavici. Obrátil se k vedoucímu výzkumu. „Chci jít s několika chlapy dolů,“ řekl rozhodně.

„Teď ještě ne, Miku,“ odvětil Howard. „Dopřej jim čas. Musí ujít dlouhou trasu.“

„Času měli dost. Jdu.“ Sáhl po helmě, která mu ležela u nohou.

„Víš přece, že vojáky teď ještě nemůžeš vzít dolů!“ vyštěkl Howard. „Tak jsme se na tom dohodli s Thorntonem.“

„K čertu s Thorntonem! Luke má možná potíže.“

„Laskavě se ovládej, Miku. Poslyš, jestli Luke...“

„Už lezou!“

Když zaslechli vojákův hlas, oba se zprudka otočili a zadívali se k otvoru vedoucímu do soustavy stok. Voják, který to zavolal, měl nyní ústa a nos zakryté kapesníkem a natahoval do díry jednu ruku. Nad okrajem prohlubně se objevila ruka, pak helma a ramena. Postava vylezla ven, následována druhou, a mezi vojáky, jimž se viditelně ulevilo, propukl jásot. První postava se napřímila, její ruce trhly za helmu a pak odtáhly kyslíkovou masku. Penderův obličej prozrazoval pouze únavu.

Zahlédl Lehmann a Howarda a těžkými, neohrabanými kroky se k nim vydal. Povšimli si, že se mu obličej leskne potem a z úst mu do studeného vzduchu ve vířících vlnách uniká pára. Zastavil se před nimi, pustil baterku i helmu do trávy a postupně oběma pohlédl do tváře.

Zavrtěl hlavou. „Nic,“ řekl.

17

Charles Denison řídil landrover po vyježděné cestě a usmíval se pod vousy. Bylo po všem. Jeho les opět dýchal svobodou.

Zadíval se na jasnou oblohu. Zdálo se, že dokonce i počasí potvrzuje skutečnost, že vše je už v pořádku. Slunce jasně svítilo přesně od té doby, kdy před dvěma týdny byly ze stok odklizeny pobité krysy, jako by to bylo nějaké osudové znamení. Ve vzduchu viselo jakési čisté sucho, zem byla pokrytá šustivými a křehkými zlatohnědými listy, které se pod chodidly rozpadaly na jemný prášek obohacující lesní půdu. Zvířata teď bylo vidět častěji, neboť se už odvažovala vycházet ze svých úkrytů; sice byla stále obezřetná, ale každým dnem kurážnější. Přítomnost vojenských jednotek je děsila patrně víc než cokoli jiného – jejich říší jako obrovské kovové prehistorické obludy supěly těžké tanky a vojenská vozidla a neprospívalo jim ani nepřetržité vrčení nad hlavami, které vydávaly helikoptéry prozkoumávající terén. Teď už převážná část ozbrojených sil odtáhla a zůstal tu jen určitý počet vojáků, který stačil k tomu, aby bylo možné v lese nadále hlídkovat, ale zároveň jich zase nebylo tolik, aby nepříznivě narušovali lesní život. Brzy se budou moci vrátit i obyvatelé – snad už za dva nebo tři týdny, až budou prohledány všechny budovy do

posledního sklepa. Byl to mamutí úkol, neboť na rozsáhlém území se nacházelo více domů a opuštěných budov, než si lidé uvědomovali, ale průzkum byl prováděn s typicky vojenskou výkonností. Nebude trvat dlouho a úkol bude dokončen.

Samozřejmě, že každý, kdo chtěl jít do lesa, musel mít stále na sobě ten zatracený nepohodlný ochranný oděv, ale všichni věděli, že je to jen takové nadbytečné bezpečnostní opatření. Vojáci si napřed stěžovali, protože oni stříbřitými oděvy vybaveni nebyli – těch totiž nebylo dost, aby vystačily pro všechny –, ale teď se jen smáli svým druhům z oddílů prohledávajících domy, kteří je nosit museli. Všem se ulevilo. Až na Whitney–Evanse. Jeho starosti však byly zcela jiného druhu.

Vypadalo to totiž tak, že by Eppingský les mohl ztratit svou finanční nezávislost. Celá ta likvidační akce stála víc, než si mohly finanční zdroje z City dovolit, a Rada Velkého Londýna si při pomyslení, že se stane spolumajitelem zeleného pásu, už mnula ruce škodolibou radostí. Ve vzduchu nazrávala velká bitva: Whitney–Evans se svými přáteli z City se snažil zažalovat za katastrofu současnou vládu, místní úřady, které vlastnily kousky zelené plochy kolem Eppingského lesa, se halasně domáhaly pevnější kontroly nad oblastí a požadovaly, aby vláda převzala celkovou odpovědnost za údržbu lesa, a Rada Velkého Londýna tvrdila, že les je přirozeným výběžkem Londýna, takže by se měl dostat pod její jurisdikci. Povyk veřejnosti nad hrůznými událostmi, jimiž byla postižena, jakož i přirozeně nad četnými ztrátami na lidských životech ještě pěkně přižívovala hlavní opoziční politická strana a kromě ní vyskakovali i méně významní protivníci a se zuřivou rozkoší se vládě zakusovali do kotníků. Sdělovací prostředky měly pravě žně a pro tuto událost, která pomohla povzbudit náklad novin, vymyslely i nový titulěk, vhodně navazující na ‘Velkou pohromu’; nazvaly to ‘Velkou ukrutností’.

Když Denison postřehl, že před ním na cestě hopsá veverka,

zpomalil landrover. Jakmile ho spatřila, že se přibližuje, vztyčila hlavičku a střelhibitě zmizela v houští.

„Ted’ už mi, potvůrko, nevadíš!“ zvolal Denison a uculil se. Vůz nabíral rychlost a nadlesní si začal pobrukovat písničku, celý šťastný, že už zase vykonává své povinnosti v téměř vylidněném lese. Bude trvat ještě dlouho, než se sem vrátí běžní výletníci, a tato představa ho naplňovala ještě větším štěstím. Trochu ho hřálo i pomyslení na to, jak se ten nesnesitelně nafoukaný Whitney–Evans kroutí pod tlakem, který je na něj najednou vyvíjen. Ten člověk sice Eppingský les nepochybně miloval, ale měl sklon jej považovat za svou vlastní doménu, za svou vlastní zahrádku a všechny, kteří tu byli zaměstnání, aby o les pečovali, za své osobní zahradníky. Denison vroucně doufal, že si City nad lesem podrží kontrolu, ale bavil se rozruchem, který ted’ nastal.

Landrover zastavil před vysokými vraty, které tvořily vchod do šestiakrové obory, kde byli chováni jeleni. Před lety byli v zájmu ochrany sehnáni do jednoho stáda a přemístěni sem, neboť jejich počet rychle klesal, na čemž měla vinu osobní i nákladní auta, která je srážela, když přebíhali četné silnice křížující lesem. Hrozbu pro ně představovali i psi, kteří je pronásledovali a trhali jim mláďata. Stávalo se, že se poranili o drátěný plot, pořezávali se o roztržštěné sklo a dusili se v igelitových sáčcích, které tu pohodili turisté. Občas se na nich podepsal i pytlák. Proto se dospělo k rozhodnutí, že mohou-li jeleni vůbec přežít, pak jedině v bezpečí rezervace. K největším Denisonovým starostem během invaze hlodavců patřily obavy, že by mohli být napadeni i jeleni. Požádal proto o stálou stráž nebo alespoň hlídku, která by patrolovala po obvodu obory, a armáda jeho přání vyhověla, dokud nebezpečí nebylo zažehnáno. Ze všech lesních zvířat měl tyto jemné a bázlivé tvory nejraději.

Rozevřel vrata dokořán, nasedl zase do landroveru a projel dovnitř. Když pak dveře opět zavíral, nechal motor běžet.

Žádného jelena teď neviděl, ale to nebylo neobvyklé; byla to velice plachá zvířata. Jel po obvodu plotu a dával pozor, aby hradba nebyla narušená a hlavně aby v ní nevězel nějaký jelen, jehož touhu po ničím neomezených toulkách lesem zmařila jeho neschopnost přeskočit plot.

Přítomnost jejich těl vycítil dřív, než je spatřil. Byli roztroušeni na široké ploše, jako by se v panice rozprchli do různých směrů. Jejich zakrvavené, napůl sežrané mrtvoly ležely nehybně v trávě. Vyskočil z landroveru, nechal tam vysílačku, která se nyní stala standardním vybavením lesních pracovníků, a klopýtal k nim, přičemž jen vrtěl hlavou a tváře se mu leskly slzami. Pět, šest, sedm, další. Celkem devět. Ach bože, to ne. Další sto yardů od něj. Jeden u plotu, další... Nejistě zíral na zhroucené tělo, bylo na něm příliš mnoho krve, aby si mohl být jistý, ale ta neposkvrněná světlá místa...

Samým žalem nedbal nebezpečí, které by nablízku ještě mohlo číhat, a tak došel ke zvířeti ještě blíže. Když se k němu přiblížil, nabyl větší jistoty. A když pak stál nad zohyzděným tělem, v jehož lebce pod parohy zela čerstvá krvácející rána, a když viděl, že krev je ještě mazlavá, jako by zvíře bylo zabito teprve nedávno, podle zbytků světle hnědé kožešiny mu bylo jasné, že krysy skutečně zmasakrovaly bílé jeleny.

Whittaker rozevřel zrezivělá železná vrata a Pender v Audi jimi projel. Počkal, až vedoucí lektorů vrata zase zavře, a díval se přes čelní sklo na dlouhou rovnou cestu před sebou a na les borovic, který po obou stranách vytvářel vysokou zelenou zeď. V dálce před sebou už rozeznal ponuré hranaté obrysy Seymour Hallu, jehož komíny tvořily na pozadí jasné oblohy tmavou siluetu.

Dvířka vozu se otevřela a na sedadlo vedle něj vlezl Whittaker. Vozidlo se pozvolna rozjelo a oba muži se zkoumavě rozhlíželi, zda nepozorují poškrábanou kůru na stromech nebo nějaký nečekaný pohyb.

„Co myslíte?“ zeptal se Whittaker, zatímco jeho oči nepřestávaly pozorovat les. „Od té doby, co jsme na ně před dvěma týdny pustili plyn, jsme nezahlédli žádné stopy.“

Pender potřásl hlavou. „Já nevím. Rád bych věřil tomu, že jsme je dostali všechny, ale pořád mám takový divný pocit.“

„Proč? V lese jsme prohledali už skoro každé místo a zbývá nám prověřit jen několik málo objektů. Dokonce i tu budovu před námi už zkoumali z helikoptéry a zdálo se, že prasata, která tam pobíhala, jsou docela v pořádku.“

„Nebudu mít klid, dokud si ze seznamu neodškrtneme poslední objekt.“

„Asi máte pravdu. Já si tedy určitě oddechnu, až se úředně prohlásí, že je to tady všechno v pořádku. I tak si ale myslím, že se v lese budu ještě pár let bát.“

Pender zastavil vůz před vraty z neopracovaného dřeva a mřížkovým plotem, jehož účelem bylo zabránit dobytku v přístupu na pole, které v mírném svahu stoupalo ke zpustlému panskému domu.

„Auto tam nahoru nedostanete,“ prohlásil Whittaker. „Tady dole je půda pevná, ale na druhém konci je cesta od prasat tak rozrytá, že je z ní úplný bahnitý močál.“

„Dobře, tak půjdeme pěšky.“ Pender rychle proběhl očima po okolních polích a pozorně si prohlížel jejich zalesněné okraje. Byl rád, že už je venku z borového lesa – vzpomínka na mutantní krysy seskakující ze stromů byla stále ještě příliš živá. Vepředu po pravé straně zahlédl kruhový remízek, který v něm při poslední návštěvě tohoto místa vzbudil tak nejistý pocit. Později se bude muset prohledat. Sáhl po vysílačce, která ležela na zadním sedadle, a informoval operační pracoviště Střediska o jejich přesné poloze, což byla přísně dodržovaná procedura pro všechny průzkumné čety v lese. Pak si kolem pasu pevně utáhl opasek s pistolí v pouzdře.

„Tak dobře,“ řekl poté, „podíváme se na to.“

Whittaker otevřel dvířka vozu a vylezl ven. Slunce od jeho stříbřitě šedého ochranného obleku odráželo jiskřičky.

„Hej! Helmu,“ zvolal Pender a sehnul se k podlaze před předními sedadly, kam lektor bezstarostně pohodil pokrývku hlavy.

„Kristepane, to je pořád ještě zapotřebí?“ posteskl si Whittaker.

„Jen si ji vemte. Nikdy nevíte.“

Whittaker uchopil helmu s umělohmotným hledím a zasunul si ji do podpaží. Rozhlížel se a škrábal se ve vousech.

„Je tu všude takový klid a mír,“ zasmušil se. „Zdá se mi nemožné, že se to všechno udalo tak nedávno.“

Pender zavřel dveře auta a pochmurně se pousmál. „Doufejme, že to tak i zůstane,“ řekl.

Vyкроčili k vratům a opatrně přelezli mřížkový plot. Pender uvolnil západku a pootevřel vrata na několik stop, čímž jejich spodní část zbavil nahrnuté země. Lektor jimi prošel, a než ho Pender dohonil, postaral se o to, aby byl vchod zase řádně uzavřen. Mlčky se pak vlekli dál a cesta byla stále bahnitější. Krysař si prohlížel holou půdu po obou stranách pěšiny.

„Ty prasata toho po sobě moc nenechají, vidíte,“ poznamenal.

„Ne, ty sežerou, na co přijdou. Proto jejich chov vyjde tak levně. Prasata ve volném výběhu se o sebe doopravdy dovedou postarat.“

„Já ale žádná nevidím,“ řekl Pender a natahoval krk do všech stran.

„Budou nahoře v baráku – pěkně pod střechou. Můžeme se tam na ně jít podívat, abyste měl klid.“

Bahno se jim začalo lepit na boty, takže jejich kroky byly těžké a nemotorné.

„Překvapuje mě, že to tu ještě nevyschlo,“ poznamenal Pender, „i přesto, že jsme teď měli tak pěkné počasí.“

„Za ty roky se to tu moc nacucalo vodou. Tady už to nikdy nevyschne. Jenom se to ještě zhoršuje.“

Když se brodili čvachtajícím bahnem, znovu mezi nimi zavládlo mlčení a Pender cítil lektorovu zášť vůči němu. Byl si jí vědom už dříve, když s Whittakerem vytvořili průzkumnickou dvojici, ale nijak si to nepřipouštěl. Lektor mu vlastně nic nepřátelského neřekl a ani nenaznačil, jak se dívá na vztah Jenny k Penderovi – byla to spíše skrytá nevraživost, zmírněná skutečností, že z něj Pender během toho útoku strhl krysu, čímž mu zachránil život nebo ho alespoň uchránil od vážného zranění. Teď to ale vystupovalo na povrch a Pender to vycítil.

Téměř se usmál, když Whittaker najednou spustil: „Podívejte, Luku, pokud jde o Jenny...“

Pender kráčel dál a jeho oči zkoumavě prohlížely prázdná okna budovy, která se před ním rozprostírala. „Co je s ní?“ zeptal se.

„Víte, že je teď naprosto zmatená. Tahle záležitost s krysami ji přílišně rozrušila.“

Pender zachovával mlčení.

„Snažím se tu říct, že je momentálně hrozně bezbranná a zranitelná... nemyslím si, že teď ví, co vlastně chce.“

„V tom s vámi nesouhlasím. Mně se zdá, že má v hlavě jasno.“

Whittaker natáhl ruku a krysaře zadržel. „Heleďte, myslím to tak, že bych strašně nerad viděl, aby někdo zneužíval toho, že je Jenny v takovémhle stavu.“

Pender se mu podíval do očí. „Poslyšte,“ řekl sevřenými rty. „Já vašemu problému rozumím, ale to je váš problém. S Jenny nebo se mnou to nemá co dělat. Jenny není ani zmatená, ani ji nikdo nezneužívá. Mohl bych vám teď vysvětlovat, co k sobě s Jenny cítíme, ale to s vámi nemá co dělat.“

Whittakerovi se do tváří nahrnula krev. „Než jste sem

přišel...”

„Než jsem přišel, tak nebylo nic! Jenny mi řekla, že jste dobří přátelé, ale tím to také končí. Všechno ostatní jste si jen namlouval.“

Lektor se od něj odpoutal a pak už jen mlaskaly jeho boty, když rázně kráčel k budově. Pender pospíchal za ním.

„Hej, Vicu, já to nemyslel...”

Whittaker však nedbal jeho slov a rázoval dál, načež krysař opět zmlkl. Když lektorovi sjela noha, až dopadl na jedno koleno do bahna, Pender k němu natáhl ruku a s potlačovaným úsměvem mu pomohl vstát.

Whittaker na něj rozmrzele pohlédl. „No tak dobře, možná jsem si většinu toho jen namlouval. Ale záleží mi na ní, i když mám své vlastní... závazky. Nechci vidět, jak jí někdo ubližuje.“

„Já vás chápu, Vicu, věřte mi, že vás chápu. Nemám v úmyslu Jenny ublížit. Na to jsem se dostal už moc daleko. Je mi líto, že jste to vy, kdo prohrál, ale snažte se to pochopit: téhle soutěže jste se ve skutečnosti nikdy neúčastnil.“

Whittaker pokrčil rameny. „Možná máte pravdu. Já nevím. Stejně se rozhodne sama.“

Ty hlupáku, pomyslel si Pender. Ta už se rozhodla. A právě v té chvíli dospěl k rozhodnutí i on. Až odejde z lesa, až dodělá svou práci, Jenny odejde s ním.

„Tak pojd'te,“ řekl, „podíváme se na ten dům.“

Šli dál a boty jim jen čvachtaly, když zapadaly hlouběji do bahna. Po levé straně se objevil nízký plot z ostnatého drátu, který měl prasatům zabránit v přístupu do bujné vegetace na druhé straně.

„Tady to bývalo součástí zahrad,“ vysvětloval tiše Whittaker, aniž by se na Pendera podíval. „Táhnou se dozadu a kolem domu. Je to tu jako v džungli.“

Mezitím už se přiblížili k vyhořelému panskému sídlu a

Pendera překvapila jeho skutečná velikost. Když sem přicházeli po cestě, viděl je jen ze strany, ale teď, když hrbolatá cesta obíhala dům kolem vchodu, se mu naskytl pohled na celé průčelí. Veliká přízemní okna a oblouková vrata byla zabarikádována vlnitým plechem, vyzdobeným přihlouplými nastříkanými čmáranicemi. Jak se rok za rokem odlupovalo čím dál tím více zdíva z horních pater, byla u základů navršena suť, která tak vytvářela obrannou bariéru kolem obvodu budovy. Okna v prvním a druhém patře už nebyla černá a zlověstně vyhlízející, protože jimi viděl oblohu – střešní krytina objektu byla totiž vesměs zničená. Četné komíny nejistě seděly nahoře na vnitřních zdech a zdvihaly se nad hlavní vnější zdí jako důležitě se tvářící hlídači. Kolem střechy se táhla balustráda, k níž se uprostřed připojoval trojhran ze šedého pískovce, který vyvstával nad stěnou hlavního průčelí. Z místa, kde stáli, se zdálo, že budova dominuje okolní krajině.

„Kdysi to musela být stavba k pohledání,“ usoudil Pender.

Whittaker to nijak nekomentoval, odbočil z hlavní cesty a vydal se po ještě bahnitější pěšině, která se táhla podél budovy.

„Tady poblíž jsou staré stáje,“ křikl za sebe. „Udělal z nich prasečí chlívky.“

Pender šel za ním, obezřetně našlapoval v bahnu a v jedné ruce si držel ochrannou helmu. Vždy se soustředil jen na jednu nohu, vybíral si pevnější úseky země a vyhýbal se proláklým nasáklým vodou. Když zase zvedl hlavu, lektor už byl za rohem zdi vyběhající z boku hlavní budovy, která zjevně tvořila vnější stěnu stájí. Když zahnul za roh, viděl, že Whittaker k němu stojí zády a dívá se do ponurých interiérů dvou proti sobě ležících stájových bloků. Podlahy obou chlévů byly pokryty vysokými vrstvami slámy, a když Pender přimhouřil oči, aby pronikl zrakem do šera, zahlédl tam ležící a napůl zakrytá velká tlustá růžová těla. Pender se téměř dával odporným pachem a přišlo mu až divné, že ta zvířata vydrží žít v takovém puchu.

Whittaker k němu natočil hlavu. „Jsou tam,“ řekl. „Spinkají

jako děťátka.“

„Ty mají bezva život,“ prohodil Pender a prošel kolem Whittakera, aby se na ně mohl zadívat z větší blízkosti.

„Za předpokladu, že máte rád hnůj a bláto,“ odušil lektor. Povšiml si, že Pender najednou ztuhl. „Co se děje? Co je?“

Pender promluvil tichým hlasem, téměř zašeptal: „Podívejte se z větší blízkosti.“

Whittaker se zamračil a upřeně se zadíval do šera. „Já nevidím...“

„Ještě blíž. Podívejte se tamhle na toho.“ Pender ukazoval na poblíž ležící nehybné tělo. Lektor se sunul dopředu, dokud ho Pender nezachytil za paži. „Dál už ne. Odtud to nevidíte?“

Tentokrát byla řada na Whittakerovi, aby ztuhl. „Ach bože,“ vypravil ze sebe. „To vypadá jako krev.“

„Podívejte se na ostatní. Nehýbají se, nedýchají. A poslouchajte – nevydávají vůbec žádné zvuky.“

Whittaker pozvolna potřásl hlavou. „Je po nich!“

Krysař postoupil dopředu celý napjatý a očima pátral v podestýlce, nezahlédne-li tam těla porostlá tmavými chlupy. Klekl si na zem, zatáhl za chomáč slámy a postupně vyčistil nejbližší okolí jednoho z nehybných těl. Prase bylo roztrhané na kusy, krk mělo rozervaný a hlavu téměř oddělenou od těla. Na místech, kde mívalo nohy, zbyly jen pahýly a břicho mělo provrtané velkými děrami, jimiž byly nejspíše vytahovány vnitřnosti. Pender si nyní uvědomil, že ten příšerný puch pochází z rozloženého masa. Prasata byla mrtvá už dlouho.

Whittaker odkrýval další rozkládající se tělo. Penderovy oči začínaly přivykat potměnému interiéru, takže když vstal, viděl, že se těla povalují po celé stáji. Většina mrtvol už byla svrašťelá a jen málo se jich podobalo zvířatům, jimiž kdysi bývaly – zmizelo zejména maso ze spodní části jejich břich.

„Krysy musely ty čuníky napadnout v noci, když spali,“ usoudil Pender. „Neměli vůbec žádnou šanci, dokonce ani utéct

ven.“

„Sežraly je ale jen zčásti. Někteří z nich...“

„Krysy se jimi začaly živit hned poté, co je pobily,“ Odmlčel se a pak dodal zahořkle. „Takže tohle je jejich špižirna. Ježíšikriste.“ Znechucené si to tam prohlížel. „Pojďte, myslím, že bychom odtud raději měli zmizet.“

Whittakerův pohled se však upřel na něco před sebou. „Pendere, jedno z nich dýchá. Je ještě živé.“

„To není možné.“ Pender se podíval ve směru, kam zíral lektor, a viděl, že to tělo, na rozdíl od většiny ostatních, bylo stále dosti odulé a byl na něm znát nepatrný pohyb.

„Teď už mu nemůžeme pomoci,“ řekl. „Pojďme.“

„Počkejte, počkejte. Můžeme ho alespoň zbavit utrpení. Podejte mi revolver.“

„Ne, výstřel by mohl zburcovat to, co se tu možná ještě skrývá. Nechtě to být.“

Whittaker byl však neústupný. „Prosím, já ho tu nemůžu takhle nechat.“

Pender si neochotně rozepnul pouzdro a podal Whittakerovi browning. „Přitiskněte mu ho ke krku a snažte se zvuk utlumit. A pospěšte si.“

S obavami sledoval, jak si lektor stáhl rukavici, ohnul prst kolem lučíku spouště a vykročil k nešťastnému zvířeti. Bylo jen záhadou, jak se praseti podařilo přežít tak dlouho.

„Pendere, podívejte se na tohle,“ Whittaker byl sehnutý nad růžovým tělem potřísněným krvavými skvrnami. Krysař k němu rychle přistoupil, protože už toužil po tom, aby byli pryč. Když pohlédl na dlouhou tržnou ránu zející v nadmutém břiše, zamračil se.

„Je po něm. Takové zranění by nic nepřežilo,“ prohlásil.

„Ale podívejte, plíce se mu pohybuji. Dýchá.“

Pender se předklonil. Kůže na praseti se vlnila, ale zbytek

těla byl vlivem rigor mortis ztuhlý.

Co to je za pohyb, mu došlo těsně předtím, než se roztřepaným výřezem v břiše prasete protáhla černá štíhlá hlava.

Whittaker vykřikl, když krysa vylezla z otvoru celá a skočila na něj, až se svalil po zádech do slámy. Překvapením upadl i Pender a ztuhlý hrůzou mohl nějakou chvíli jen přihlížet zápasícím tělům. Pak už byl zase na kolenou a křičel na Whittakera, aby byl vůbec slyšet v jeho výkřicích.

„Revolver! Střelte po ní z revolveru!“

Jenomže zbraň už v lektorově ruce nebyla – zapadla někde ve slámě, kam ji leknutím upustil. Pender po ní chvatně pátral, ale marně – revolver zmizel.

Whittaker měl ruku sevřenou v krysí tlamě a prsty jí zatínal kolem spodní čelisti, a když se zuby zabořily, krev mu stékala po zápěstí. Drápy mu zběsile drásaly hrudník, hloubily do látky ochranného oděvu rýhy a hrozily, že se do něj každým okamžikem dostanou.

Pender se přikrčil, pak přiskočil, popadl obří krysu jednou rukou za zátylek a druhou jí hmátl pod čelist. Ve snaze jí zlomit vaz, jí jediným mocným pohybem zvrátil hlavu dozadu, ale mutant se zkroutil a narušil tak účinek páky. Na okamžik ale pustil Whittakerovu ruku a lektor se vyprostil, přičemž mu hlava třeštila bolestí.

Pender zvedl krysu, nechal ruce natažené a vši silou si držel od sebe její zmítající se tělo se smrtonosnými zuby a drápy. Zápasící břemeno však na něj bylo příliš těžké, a tak ztratil rovnováhu. Zhroutil se na bahnitý výběh mezi stájemí stojícími proti sobě, dopadl na krysu a drtil ji svou vlastní vahou. Zoufale přidržoval házející se krk živočicha a stlačoval mu hlavu do bahna, aby ho zadusil. Když krysa propadla naprosté panice, létala do všech stran vlhká zem a Pender věděl, že nemá sílu, aby ji držel dál.

„Najděte ten revolver!“ zařval na lektora, který stále ležel ve slámě a sténal bolestí. „Zastřelte tu potvora!“

Whittaker lezl po rukou a kolenou, ale po zbrani nebylo ani stopy.

„Není tu! Nemůžu ji najít!“ vykřikl.

Penderovy rukavice už byly od bahna kluzké a cítil, jak se zvíře vyprošťuje, jak stlačuje zadní partie a natahuje krk. Snažil se krysu uškrtit, a tak ji ještě zmáčkl.

Whittaker vedle tápal v bahně a najednou ve své nezraněné ruce cosi držel.

„Natáhněte jí hlavu, Pendere! Podržte mi ji, abych na ní dosáhl.“

Pender povolil zvířeti, aby zvedlo hlavu z tůňky, kterou v bahnu vyhloubilo, a Whittaker živočicha prudce udeřil do malé zašpičatělé hlavy nalezeným kusem cihly. Krysa vyjekla, ale bojovala dál a téměř se vymanila z Penderova sevření.

„Znova!“ zařval Pender. „Znova!“

Cihla se znovu snesla, ale mutant zápasil ještě zběsileji.

„Ještě!“ Pender už teď skoro ječel. Těžký předmět dopadl.

„Znova!“

Krysa na okamžik ztuhla.

„Znova!“

Zaslechli, jak křupla kost. Krysa se ale ještě hýbala.

Pender vyskočil na nohy a s ochablým tělem krysy, kterou držel za krk, bez zaváhání udeřil s rozmachem o mohutný trám podpírající střechu stáje. Ucítil chrupnutí v krku zvířete a tělo zmítající se ve smrtelném zápase nechal dopadnout na zem.

Pender se zhroutil, poklesl na jedno koleno a zhluboka se nadechoval. Obličej i tělo měl od bahna, ale to ho znepokojovalo ze všeho nejméně. Whittaker seděl shrbený v řídkém bahně a zraněnou ruku si přidržoval v klíně.

„Jste v pořádku?“ zeptal se Pender.

„Nemůžu... hýbat... prsty. Asi mám v tahu... všechny šlachy.“ Tvář měl zkřivenou utrpením a slzy mu bez zábran stékaly po tváři do plnovousu.

Pender se s námahou postavil na nohy a zasunul lektorovi jednu ruku do podpaží. „Pojďte,“ řekl a zvedal ho. „Raději si pospíšíme. Kdoví, kolik jich tu ještě je.“

Muži vyklopýtali z výběhu; helmy tam nechali, protože je popoháněl strach, ale bahno pod nimi podkluzovalo, a tak se drželi jeden druhého, aby se vzájemně podpírali. Zahnuli za roh a zamířili k cestě, která vedla od domu k automobilu parkujícímu na druhém konci pole. Pender zraněného stále zčásti podpíral, a když se dostali k průčelí budovy, oba se zadívali z mírného svahu, který se táhl od domu k širým polím. A právě tam Pendera něco zarazilo, takže si všiml zvláštního okrouhlého remízku uprostřed nejbližšího pole.

Vypadalo to, že se stromy otrásají skrytým životem – větve se pohybovaly a shazovaly listí, chvěly se, jak jimi lomcoval vířivý víchř, a zdálo se, že od nich přichází i hučení. A pak ho zachvátila hrůza, když viděl, jak se z remízku ženou stovky černých těl a proudí po svahu nahoru k nim.

18

„Běžte! Hněte sebou!“ zařval Pender, když tam Whittaker stál celý hypnotizovaný tou přibližující se hordou. Lektor se klopýtavě rozběhl a měl v úmyslu utíkat dopředu směrem k zaparkovanému autu, ale Pender ho chytil za paži a otočil ho.

„Ne! K domu! K autu se nikdy nedostaneme – odříznou nám cestu!“

Postrčil Whittakera ke staré budově a ještě jednou se ohlédl na černou masu pádící přes pole. Oba muži se brzy dostali k hromadě cihel a suti, která se zdvihala po straně domu, a přelezli přes ni, přičemž krysař uklouzl a skutálel se dolů, ale tuhý oděv ho uchránil před vážnějším zraněním. Vydrápal se zase nahoru a viděl, jak Whittaker strká do plechu, který zakrýval jedno z velkých přízemních oken. Krysař se přidal svou vahou a rameny tlačil na roh vlnitého plechu.

Když se ohlédl, viděl, jak se černá těla vrhají jako šipky pod dvojitý drátěný plot, který ohraničoval pole, takže se jejich štetinatá těla na chvíli ztratila v trávě, ale pak zase vytryskla ven a hnala se po rozšířené pěšině, která tvořila přístupovou cestu ke zřícenině. Sehnul se, zvedl cihlu a mrštil jí po hlodavci v čele, který prudce změnil směr, aby uhnul před vrženou střelou.

Zdálo se mu, že každá čtvereční stopa přístupové oblasti je

pokryta černými těly a vzduch je naplněn jejich pronikavým vrískotem. Když první krysa dorazila k úpatí svahu, Pender začal do plechové překážky kopat botou.

Zvíře postřehl i Whittaker a podařilo se mu z hromady suti zdvihnout dosti velký kus zdiva a shodit ho ze svahu na krysy, které se už hnaly nahoru. Krysu to sice zabilo, úplně ji to rozdrtilo, ale její společnice už byly u úpatí hrbolatého svahu.

Vlnitý plech se uvolnil a Pender zdvojnásobil své úsilí. Plech se odshora se skřípotem roztrhl a Pender mohl protáhnout ruku a vytvořil tam trojúhelníkovou trhlinu, dostatečně širokou, aby jim umožnila vstup.

„Lezte dovnitř!“ křikl na Whittakera a drsně ho postrčil. Lektor bez váhání uposlechl a začal otvorem protahovat tělo, přičemž neustále hekal námahou. Pender se obrátil právě včas, aby kryse, která byla od něj už jen několik palců, uštědřil pádný kopanec, až odlétla dolů ke svým společnicím. Když prolézal dovnitř do budovy, neplýtl časem a jen vyjekl bolestí, když pocítil, jak ho do lýtka nohy, kterou měl stále na druhém konci bariéry, kously ostré zuby.

Whittaker už tlačil na plech a snažil se trhlinu uzavřít, aby zabránil útočícím krysám v přístupu. Pender sice nohu protáhl, ale stále mu na ní visela krysa. Když už měl nohu vevnitř, strhl ji dolů k podlaze, čímž se ramena krysy ocitla uvězněna v úzké špičce trojúhelníkového otvoru mezi stěnou a plechem. Whittakerovi se podařilo trhlinu nahoře uzavřít a naléhal na ni ramenem. Pender dál stlačoval nohu dolů, takže hrana plechu tlačila kryse na krk a dusila ji. Látka ochranného oděvu se mu tím úsilím natrhla a Pender najednou cítil, že má nohu volnou. Otočil se a drtivou silou šlápl botou hlodavci na lebku, čímž mu krk zatlačil ještě víc do klínovité mezery. Krysa se vzpouzela, aby se mohla zase odtáhnout, neboť se jí kovová hrana zařezávala do krku, a Pender se šílenou nenávistnou zuřivostí zasypával otrásající se hlavu kopanci. Kryse nakonec oči přece jen zeskelnatěly, hlava se jí svezla, ale ani teď Pender

nemohl s určitostí prohlásit, že to zvíře je skutečně mrtvé.

Nevelkým otvorem nad tělem krysy viděl, jak jí ostatní mutanti šplhají na hřbet ve snaze se tudy protáhnout, a tak se připojil k Whittakerovi a zapřel se zády o vlnitý plech. Slyšeli, jak škůdci vyskakují na překážku, jak jejich drápy škrábají po jejím povrchu. Při každém tupém nárazu sebou trhli a plech se po každé takové ráně otřásl.

Pender se rozhlížel po vnitřku zdevastované budovy a hledal nějaký způsob, jak utéct. Vnitřní zdi byly už vesměs polorozpadlé a otvory v nich viděl až do zadního traktu objektu, kde byla okna rovněž zakryta plechy. Přemýšlel, jakou šanci by měli, kdyby překážku pustili a pokusili se dostat ven zadem, ale dospěl k závěru, že než by se jim podařilo proniknout ven, ta havěť by tam vtrhla a doslova by je zaplavila. Zvedl hlavu, aby se podíval, není-li nějaký způsob, jak se dostat do horních pater. Modř mírumilovné oblohy jako by se mu vysmívala; nad ním už totiž nic nebylo: horní patra padla ohni úplně na pospas a za své vzala dokonce i schodiště. Přesto tu byla jedna cesta, jak se dostat nad přízemí. Bylo to sice nebezpečné, ale byla to jejich jediná šance a to, co zahlédl poté, mu řeklo, že stejně nemají na vybranou.

Otvory v polorozpadlé zdi se mu naskytl pohled na krysu, která trůnila na horní hraně plechové zábrany nedaleko od místa, kde stáli. Byl to zátaras, který zakrýval hlavní vchod, a mezi dveřním obloukem a touto umělou překážkou z vlnitého plechu zůstala zakřivená mezera. Krysa pohybovala ve vzduchu svou zašpičatělou hlavou a čenich se jí chvěl.

„To nevypadá dobře,“ zakřičel Pender. „Našly si jinou cestu, jak se sem dostat!“

Whittaker se zadíval stejným směrem jako on a zatajil dech. Pender do něj šťouchl a ukázal na zdvihající se úsek vykousaného zdiva, pozůstatky stěny, která kdysi tuto místnost oddělovala od sousední.

„Jestli se tam dostaneme, máme možná šanci!“ zařval, aby

překřičel lomož, který měly na svědomí vřískající krysy a jejich tupé nárazy. „Tam nahoře zbyl takový malý rohový úsek podlahy. Jestli se tam dostaneme, možná se tam udržíme, než sem dorazí pomoc!“

„Pomoc? Jaká pomoc?“ zazněl zoufalý výkřik.

„Ve Středisku znají naši polohu. Když se nevrátíme, někoho sem vyšlou.“

„Ale to bude trvat hodiny, člověče! Tak dlouho to tu nikdy nevydržíme.“

„Je to to jediné, co máme. Tak se pohněte. Lezte tam!“

Pender si povšiml, že mezera nade dveřmi je teď prázdná; krysa seskočila a teď už byla mezi hromadami suti. V otvoru se objevily další dva stíny a pak i ty zmizely z dohledu.

„Už jsou tady, Whittakere! Lezte nahoru nebo přísahám, že tenhle zátaras nechám přidržovat vás!“

Whittaker, z jehož zraněné ruky stále proudil pramínek krve, se rozběhl po prohnilé podlaze, vyhnul se veliké díře poblíž jejího středu a přeskakoval přes hromady suti. Začal šplhat, a když se po rukou, nohou a kolenou sunul vzhůru, zdívo se drolilo, jak na ně jen sáhl. Polorozpadlá zeď měla nepravidelný tvar, chvílemi byla příkrá, jinde byl její sklon schůdný. Pender dal Whittakerovi příležitost, aby vylezl do dostatečné výšky, protože věděl, že kdyby vyběhl příliš brzy, lektor by mu pak jen překážel v cestě. Když zahlédl, jak kolem trosek sousední místnosti pobíhají tři krysy, přinutilo ho to se rozhodnout: buď teď nebo nikdy. Odskočil od zátarasu a vyrazil k improvizovanému schodišti do horního patra, a když za sebou zaslechl zvuk prozrazující odtrhování plechu, věděl, že se tam už hrnou krysy.

Přeskočil přes, černou díru uprostřed podlahy, a když přistál na druhé straně, prohnilá prkna se prolomila a pod jeho nohama povolila. Hnací síla ho stále nesla dopředu, a měl tolik štěstí, že nespádl dolů do sklepa. Pracně se zvedl na nohy a

běžel dál, přičemž se jen modlil, aby nezakopl o nějaký uvolněný kámen ze zdiva. Ze sousední místnosti se k němu hnali mutanti, přeskakovali překážky, které jim stály v cestě, a obíhali větší předměty. Stále se rozšiřující trhlinou za ním se rojily krysy.

K polorozpadlé cihlové zdi doběhl o vteřinu nebo o dvě dříve, než se k němu z opačné strany přiblížil vůdce krys. Pender tedy skočil na první stupínek a hned se hnál nahoru, přičemž odlamoval uvolněné cihly a naslepo je shazoval dolů v naději, že tím krysy odradí od pronásledování. Vůdce krys s ním držel krok a vběhl mu na záda, aby zamířil na Penderův nechráněný krk. Pender se celý zkroutil, až málem spadl ze svého vratkého stanoviště, a ostře za sebe bodl loktem, aby krysou zasáhl do boku. Krysa se Penderova oděvu nedržela pevně a po tomto úderu se zřítíla zpět do sutin.

Pender šplhal dál, a když zvedl hlavu, viděl, že se lektor už dostal na úroveň podlahy nad nimi. Seděl obkročmo na rovném výčnělku stěny a nad hlavou držel veliký kus zdiva, a už se chystal jej svrhnout dolů. Zadíval se na Pendera a jejich oči se setkaly.

V jednom příšerném momentu Pendera napadlo, že mu lektor, dohnaný žárlivostí na Jenny až k násilnému činu, hodlá svrhnout ten kus zdiva na obličej. Jeho obavy byly neopodstatněné: Whittakerovy paže se vymrštily a těžký předmět prolétl nad Penderovou hlavou, aby přistál přesně na zádech jedné šplhající krysy. Během několika vteřin se Pender ocitl na úrovni lektorových nohou.

Obrátil se, aby viděl na hemžící se krysy, a odkopl jednu, která mu byla těsně v patách. Sjela o kousek dolů a pak se zřítíla a vzala s sebou i svou společnici. Penderovi se ulevilo, když viděl, že po této šikmé zdi mohou krysy postupovat vždy jen po jedné a výstup jim navíc místy ztěžuje strmost stěny. Podlaha dole jako by těmi tvory úplně ožila – ty dole dřepěly u zdi, natahovaly se vzhůru, skákaly a zase padaly, když se jim

nepodařilo zachytit se drápy. Zvuky jejich pronikavého vřeštění se rozléhaly po tomto ohromném jeskyňovitém prostoru, odrážely se od zdí, čímž se hluk ještě znásoboval. Pochopil, že si ostatní krysy našly někde u zadního traktu budovy další přístupovou cestu a teď pronikaly dovnitř, kde se připojovaly k chumlu na podlaze. Zdálo se, že v tomto opuštěném polorozpadlém domě nejsou poprvé.

S povděkem kvitoval, že stropy starého domu bývaly tak vysoko, protože čím dále byl od sekajících zubů a drápů, tím bezpečněji se cítil.

„Odkud se tu vzaly, Pendere?“ zařval na něj shora Whittaker. „Mělo být už dávno po nich!“

„Zdá se, že všechny v kanálech nebyly,“ odpověděl Pender a pádným kopancem zamířil na chvějící se čenich přibližující se krysy. „Vylezte na tamten výčnělek. Tam by mělo být dost místa pro nás oba.“

Lektor se pomalu posunul a pak překročil na rohový zbytek podlahy prvního patra. Než na něj plně dosedl, vyzkoušel jeho pevnost, a když ho uspokojila, opustil své drolící se dočasné útočiště. Pender spěchal nahoru za ním.

„Udrží nás to?“ zajímal se, než k němu přelezl.

„Myslím, že jo. Zdá se mi to dost pevné,“ křikl Whittaker.

Na malé plošince nebylo příliš volného místa, a tak se oba muži pevně přitiskli ke stěně, z níž zbytek podlahy vyčníval.

„Odtud dosáhnou botou na každou krysu, která vyleze nahoru po zdi,“ prohlásil Pender. „Stejně jim dá zabrat, když se budou chtít dostat přes tenhle poslední úsek; odklání se v úhlu.“

Jako kdyby chtěla dosvědčit pravdivost jeho tvrzení, jedna z krys se pokusila přelézt na výstupek, což pro člověka bylo snadné, ale pro menšího živočicha obtížné. Část zdiva se oddrolila a krysa se zřítíla dolů. Převalila se a zase se postavila na nohy, ale třásla se po celém těle, jako by byla omráčená.

„Tady bychom měli být v bezpečí,“ usoudil Pender.

„Ale na jak dlouho? Co se stane, až se setmí?“

„Do té doby Středisko vyšle pátrací čet. Dostaneme se z toho.“ Kéž by tento výrok vyzněl alespoň trochu přesvědčivě, pomyslel si Pender. „Co vaše ruka?“ otázal se, aby změnil téma.

Whittaker odtáhl zraněnou ruku ode zdi a Pender se zachmuřil, když spatřil hlubokou trhlinu nad kotníky prstů.

„Pořád s ní nemůžu hýbat! Bože, to bolí!“

Pender se obával, že by lektor mohl bolestí omdlít. Pád dolů mezi tu havěť by byl osudný.

„Snažte se to vydržet,“ řekl a připadal si naprosto bezmocný. „Vědí, kde jsme, a dostanou nás odtud.“

Posunul se na plošince tak, aby měl záda opřená o zeď, čímž se mu naskytl lepší celkový pohled.

„Kolik jich je tam dole, Pendere?“ zeptal se Whittaker. Zuby měl zaťaté bolestí.

„Možná několik set. Nové už teď nepřibíhají; podle mě už jich víc není.“

„To je dost na to, aby nás odrovnaly, ne?“ Ve Whittakerově hlasu byly už známky hysterie.

„Jen zachovejte klid a bude to v pořádku. Sem se na nás nedostanou.“

To se ale mýlil. Ještě ani nedokončil větu a už se několik černých škůdců odtrhlo od masy těl a šplhalo po narušených zdech. Pender je s hrůzou sledoval a odhadoval jejich záměry. Kdyby se jim podařilo vylézt až na plošinu, která čněla nad jejich vratkým útočištěm, mohly by pak na ně seskočit. S úžasem si povšiml, že jedna ze šplhajících krys má na své zašpičaté hlavě bílý pruh; mohla to být stejná krysa, kterou před dvěma týdny zahlédl v lese ve skupině, která přepadla jeho průzkumný oddíl? Možná právě to byl důvod, že byly stále naživu: nevrátily se do stok a místo toho prchly do lesa.

„Vic,“ řekl a snažil se, aby jeho hlas zněl klidně. „Lezou

po stěnách kolem nás.“ Cítil, jak se lektorovo tělo přestalo třást, jako by ztuhlo šokem. „Budete se muset obrátit. Když po nich budeme házet vším, co odlomíme ze zdi, možná se nám podaří je zahnat dřív, než se dostanou nad nás.“

„Nemůžeme povylézt výš?“ zeptal se Whittaker, když zavřel oči a přitiskl tvář na rozpukané zdivo.

„Ne, narušený úsek zdi, po které jsme se sem dostali, končí nad mojí hlavou. Zbytek až nahoru je hladký. Tak pojd'te a otočte se, je to naše jediná šance.“

Whittaker tupě vykonal, co mu bylo řečeno, a znovu se začal třást po celém těle, když se podíval pod sebe dolů na ježící se těla a černé stíny plížící se po stěnách kolem nich. Část podlahy se mu pod nohama oddrolila, a tak se s výkřikem zase přitiskl zády ke zdi. Padající zbytky podlahy rozrušily havěť ještě víc a její vřeštění dosáhlo nových výšek.

Pender uvolnil cihlu ze zdi, po níž sem předtím vylezli, a namířil na kysu v čele, tu s jizvou, která se trpělivě propracovávala po protilehlém rohovém úseku téže zdi. Spíše díky šťastné náhodě než přesné mušce ji zasáhl do zad, čímž způsobil, že se pustila a zřítela se dolů. Okamžitě odběhla a Pender ji v tom šeru ztratil z dohledu.

Po krysách pak vrhl ještě několik kusů zdiva a připojil se k němu i Whittaker, ale podařilo se jim zasáhnout pouze několik šplhajících škůdců. Občas musel Pender kopat po zašpičatělých čeniších, které se objevovaly nad převisem zdi.

„To nevypadá dobře, Pendere! Nikdy je nezastavíme!“

Viděl, že učitel má pravdu. Bylo jich prostě moc a vylamovat kusy kamene ze zdi bylo stále obtížnější; uvolněné kusy zdiva jim už došly.

„Dobře. Budeme tedy muset šplhat,“ prohlásil Pender.

„Říkal jste ale, že to nejde! Stěny jsou moc hladké!“

„Jenže budeme muset! A až polezeme, budeme si muset hloubit škvíry na zachycení rukou – stěny snad budou tím

vlhkem měkké a poddajné.“

Whittaker se na něj podíval jako na šílence. „To je nemožné! Nemůžeme se přece takhle vyškrábat až nahoru!“

„Sakra, jiná možnost není! Tady přece zůstat nemůžeme. Podívejte, já budu muset lézt jako první; vy tu ruku moc používat nemůžete. Snažte se držet těsně za mnou – pomůžu vám, jak to jen půjde.“

Pender přelezl na kus zdiva, který vyčníval v pravém úhlu ze zdi, o níž se opírali, a zahájil výstup, přičemž vždy důkladně vyzkoušel, zda se pod jeho sevřením stěna nedrolí. Ulevilo se mu, když viděl, že ho Whittaker následuje.

Brzy se dostal na konec úseku zdi, po němž bylo možné šplhat, vzpřímil se a ruce přiložil na povrch stěny. Dával pozor, aby neztratil rovnováhu, a kopal do zdiva a vytvářel tak mezeru pro nohu. Pak si rozepnul opasek s prázdným pouzdem na pistoli a pomocí kovové přezky ryl do povrchu stěny. Vnější vrstva se drolila jako prášek, ale když se dostal na kámen pod ní, postup byl mnohem namáhavější. Přesto tu však byla nepatrná šance, že by se jim tento záměr mohl podařit. Kdyby dokázal vyhloubit dostatek úchytů pro ruce a nohy, možná by...

Ted' pochopil, že nemají sebemenší šanci. Nahoře na vnitřní straně zdi se objevila protáhlá černá bytost a dívala se přes okraj, přičemž se jí čenich chvěl a pohupoval ve vzduchu. Když krysa zahlédla dole svou kořist, otevřela čelisti dokořán a vydala ze sebe vrčivý sykot, čímž odhalila své ohromné zažloutlé řezáky. Připojila se k ní další černá těla a Pender viděl, že k nim po zdi přibíhají další. Našly si jinou cestu, jak vylézt nahoru.

Whittaker se ho křečovitě zachytil za nohu. „Co je, Pendere? Proč jste se zastavil?“

Ted' si lektor všiml zvířat nad sebou a hlasitě vykřikl. Vzápětí krysy natáhly svá těla přes okraj stěny, zaryly své silné drápy do zdiva a už se řítily dolů na hlavy mužů.

19

Penderovi se podařilo vymrštit ruku před obličej ještě dříve, než na něm přistála první obří krysa, ale ten nečekaný nápor ho srazil z jeho vyvýšeného stanoviště, takže se zřítíl dolů a Whittakera vzal s sebou. V pádu je následovala další černá těla. Penderovi se zdálo, že trvalo celé věky, než se dostavil náraz; měl pocit, jako by se jeho tělo snášelo dolů ve zpomaleném filmu. V očekávání tvrdého dopadu se mu napnuly svaly, ale když dopadl, ani to necítil. Svíjející se krysí těla zmírnila první náraz a se suchým pronikavým praskotem pod nimi povolila prohnílá prkna podlahy a ztlumila tak jejich dopad ještě více. Padali po hlavě do temného sklepení pod domem a vřeštící černá masa se řítily za nimi.

Penderovi pád vyrazil dech a vše kolem sebe viděl jako šílenou rozmazanou skvrnu tvořenou vířícím prachem a poskakujícími černými tvory. Těla na něm přistávala, drápy mu sekaly po obličejích, a když se jej snažil chránit, tak i po rukách. Krysy však byly příliš zmatené a poplašené, takže nezaútočily. Hemžily se po podzemní komoře, panicky cenily zuby, chňapaly jedna po druhé a snažily se vyšplhat po stěnách sklepa zase nahoru, jako by to bylo místo, ve kterém se vůbec nechťely ocitnout.

Pender si smetl písek z očí a vzhlédl k otvoru, který nad ním

zel. Kostrou domu proudily dolů sluneční paprsky a zaplavovaly sklepní prostory sloupky světla, prostoupeného prachem. Pád způsobil, že se propadla alespoň polovina podlahy, a přes zubaté hrany prken se teď hrnuly krysy.

„Pendere!“

Otočil se a viděl, že se Whittaker plazí v sutinách. Žádná krysa na něm sice nevisela, ale slepá hrůza ho hnala stále dopředu. Pender se ho snažil dostihnout, ale zatím ještě nemohl popadnout dech. Začal na něj volat jménem, ale z hrdla mu vycházelo pouze rezavé sípání. Ve snaze se dostat pryč od zvířat, která neustále padala dolů, se lektor plazil pryč od něj. Jedno mu teď přistálo na zádech, přihrbilo se tam, zabořilo do něj spáry a dohnalo lektora k ještě prchlivější zběsilosti. Jeho pronikavé výkřiky, které přehlušovaly vřeštění krys, se rozléhaly po celém sklepení a klopýtavě se po rukou a kolenou pohyboval stále dopředu směrem do tmy za sloupky slunečního světla.

Penderovi se podařilo opřít o jeden loket a pokusil se zavolat na lektora, ale stále toho ještě nebyl schopen. Příšerný puch mu rozdráždil žaludek a naplnil nosní dírký a ještě více mu tak ztížil dýchání. Padající krysou byl sražen do sutin a zběsilými pohyby pak od sebe zvíře odstrkoval. Hryzla ho jen do ruky a střelhibitě od něj odběhla; naštěstí měl Pender na sobě stále tlusté rukavice. Zvedl se na kolena a vynořil se z moře ježících se kožešin. Na osvětlené ploše zahlédl Whittakerovu postavu – teď zrovna stál, černé tělo mu ze zad zmizelo, ale další mu pobíhala kolem kotníků. Jeho trup byl zcela nehybný, jakoby ztuhlý děsem, a zdálo se, že zírá na něco do rohu sklepa.

Zničehonic, jako by zazněl nějaký signál, veškerý pohyb v podzemní komoře ustal. Pouze zvířený prach dále kroužil a shora z narušené podlahy padaly hrudky země. Na zlomek vteřiny Pender pocítil podivné zvonění v uších, ale nevěděl určitě, nemate-li ho jen to nečekané ticho. Podíval se dolů na

zem na krysy kolem svých nohou a povšiml si, že jsou všechny shrbené, těla se jim chvějí a oči mají vytřeštěné a povylezlé z důlků. Uši měly napjaté a úplně ztuhlé, jako by zachytily nějaký zvuk, který byl příliš vysoký, aby ho mohl zaslechnout i on. Jeho pozornost upoutalo cosi bílého. Cosi, co leželo v prachu poblíž něj.

Sluneční paprsky vstupovaly do lebky velkým otvorem na temeni a prosvětlovaly její prázdné oční důlky. Pender cítil, jak se celý zakymácel, když ho postihla závrať. Ta lebka byla lidská. A za ní byla další. A za tou ještě jedna. Ze všech sil se snažil udržet na nohou, protože se mu ani trochu nechtělo padnout mezi černé hejno. Kolem něj se povalovaly ještě další bílé předměty – lesknoucí se kosti z odtržených končetin, ale většinou to byly lebky – některé roztržštěné na kusy, jiné jako ta první s rozlomeným temenem. Pozvolna začal ustupovat od osvětlené plochy a dával pozor, aby nešlápl na shrbené krysy, neboť se obával, že by jediný chybný pohyb mohl znovu rozpoutat šílenou vřavu. Kráčel ke zdi, která měla být kdesi za ním, a doufal, že najde způsob, jak se dostat ze sklepa nahoru. Chtěl zavolat na lektora, ale příliš se bál. Jestli se mu podaří najít cestu ven, Whittakera k ní pak dovede, ale teď ztrácet čas nebude. Jedna krysa pronikavě vyvrískla, když jí šlápl na tlapu. Ztuhl, ale krysa pouze změnila pozici a opět se shrbila. Jinak se nic ani nepohnulo.

Brzy si uvědomil, že už se zády tře o drsný povrch sklepní zdi, a rychle se rozhlédl, aby se poohlédl po nějakém východu. Napravo se nacházely zbytky schodiště. V duchu zasténal, když viděl, že jeho vršek je ucpán prkny a sutinami. Díval se kolem, nenajde-li jiný způsob, jak se dostat ven.

Sklepem bylo mnohem větší, než si Pender původně myslel; táhlo se až do zadního traktu domu a většina jeho plochy byla věčně zatemněná. Když vytrvale zíral do tmavé šedi, zahlédl, že se na temném pozadí cosi pohybuje. Cosi světlého, nějakí živočichové, kteří byli větší než krysy kolem nich.

Whittakerovy výkřiky přinutily Pendera rychle obrátit pozornost k jeho postavě, která stála na druhém konci osvětleného úseku. Lektor kráčet pozpátku, oči měl upřené na něco před sebou a pohyboval se toporně jako robot. Ústa se mu otevírala a zavírala a vycházely z nich kňučivé zvuky. Když vstoupil na prosvětlenou plochu, na hlavu a ramena mu dopadly sluneční paprsky. Zakopl o jednu přhrbenou krysou a ta neprodleně odběhla. Whittaker znovu nabyl rovnováhy a pak se rozječel, když se ze šera přihnal černý živočich a vrhl se na něj.

Penderovi se zdál obrovský, větší než ostatní obří krysy; a k útoku se pak připojila další, stejně veliká zvířata.

Whittaker klesl k zemi, prvního tvora si rukama držel od těla a po ostatních kopal nohama. Jako zázrakem, téměř jako by mu panika propůjčila sílu, zachytil jednou rukou hlavu první krysy a prudce ji zvrátil dozadu, čímž jí zlomil vaz. Odhodil od sebe cukající se mrtvolu a ohnal se po kryse, která se mu usídlila v klíně a snažila se mu prohrabat ochranným oděvem díru do břicha. Ze stínu vyběhla další krysa téže velikosti a skočila na Whittakerovu nechráněnou tvář. Zdálo se, že právě to byl pro všechny ostatní hlodavce ve sklepení signál, aby se vrhly na zápolícího muže.

Pender mohl jen zděšeně přihlížet, jak bylo Whittakerovo tělo pohlceno černými štětinatými tvory, a vzápětí z lektorových výkřiků zbylo jen chrčení muže dávajícího se vlastní krví. Pender se už k němu chtěl rozběhnout, přestože věděl, že by to znamenalo jeho smrt, ale nebyl prostě schopen nečinně přihlížet, zatímco je lektor zabíjen tak hrůzným způsobem. Najednou však ze zvlněné hromady vytryskla prudká exploze krve, prozrazující, že už je příliš pozdě. Krysy, jakoby rozzuřené pachem čerstvé krve, začaly znovu běsnit, vzájemně si přelézaly přes hřbety, cvakaly po sobě zuby a škrábaly se navzájem v šíleném úsilí dostat se na mužovo tělo. Bylo to až neuvěřitelné, ale z hromady se začínala zvedat postava tak

pokrytá krví, tak znetvořená, že ani nepřipomínala člověka. Whittaker měl odtržený obličej a ve změti rudé, lepkavé hmoty se mu leskla bělma očí. Neměl už ani rty, ani vousy a jeho odhalené zuby poskvrněné krví se rozevíraly v nevysloveném výkřiku a z hrdla mu kanula rudá tekutina a stříkala na hřbety krys, které se držely jeho těla. Ochranný oděv na něm visel v cárech a krysy mu zakusovaly své řezáky do hrudníku a paží. Jedno černé tělo mrštně vyletělo nahoru – Pender zaznamenal, že je to jedna z těch větších obřích krys – a kouslo šíleného muže do krku, načež se Whittaker zvrátil a toporně jako kamenná socha se skácel na záda.

Ve chvíli, kdy zhroucenou postavu znovu zakryla strkající se havěť, Pender zavřel oči, a když je zase otevřel, viděl už z lektora pouze jednu ruku bez prstů, která sebou škubala ve vzduchu nad hodujícími tvory. Lektor byl mrtev – o tom nemohlo být pochyb – a tento děsivý pohyb byl způsoben tím, jak mu krysy ohlodávaly loketní šlachy.

Pender pocítil, jak se mu zvedá žaludek, a vzápětí už byl v předklonu a řinuly se z něj zvratky. Když si rukávem otřel oči, napřímil se a zády se opřel o stěnu, stalo se něco podivného. Větší krysy odháněly ostatní mutanty od znetvořené mrtvoly, přičemž na své společnice vrčely, syčely a sekaly po nich ostrými drápy. Zdálo se, že menší zvířata mají strach, i když jich bylo tolik, že ty dva větší tvory mohli doslova zaplavit. Menší krysy ustupovaly a mnohé si s sebou alespoň táhly proužky masa. Jedna, odvážnější než ostatní, znovu vyběhla dopředu a zakousla se do Whittakerova zmrzačeného těla, ale jedna z větších krys se na ni vrhla a zabořila jí zuby do krku. Nerozvážný živočich zavřeštěl a vzápětí s protrženou průdušnicí pošel. Velká krysa setřásla svou oběť a obrátila se, aby čelila ostatním. Ty však se sklopenými hlavami odtáhly; hřbety měly vyhrbené a třásly se po celém těle. Právě tehdy se na světlo přišouraly ty obrovské a odulé bytosti.

Pender opět cítil, že se mu zvedá žaludek, a ani se mu

nechtělo věřit tomu, co viděl. Ty bytosti byly jako zjevení z děsivého snu, deformované obludy, pekelné zrůdy. Neměly skoro vůbec žádné chlupy; na jejich obézních, šedivě růžových tělech jen místy viselo několik bílých chomáčků. Podlouhlé zašpičatělé hlavy a silné šupinaté ocasy dokládaly jakousi spřízněnost s živočichy, z nichž vzešly, ale tady veškerá podobnost také končila. Jejich nadmutá těla, skoro příliš těžká na to, aby je nohy unesly, byla pokryta soustavou modrých pulsujících žil. Některé obludy byly hrbaté – jejich páteře byly zakřivené a vybíhaly do strmého vrcholku, který pak prudce klesal k jejich zadním partiím. Některé měly dlouhé zakroucené kly – řezáky deformované nedostatečným užíváním. Dvě nebo tři měly zakrnělé končetiny, které jim naprosto zbytečně trčely či visely z různých částí těla – pouze několik málo z nich bylo vyzbrojeno zahnutými drápy.

Pender najednou pochopil, co jsou zač a proč jsou tady v tom temném sklepení. Tohle byli ti extrémní mutanti, jejichž těla hlodavců se geneticky zvrhla do těchto odporných tvarů. Byl to tentýž druh, o němž hovořil Stephen Howard – potomci živočicha zničeného v domě u průplavu. Tohle byly obludy, které ovládaly mnohem početnější mutanty pokryté černou kožešinou; řídily je a využívaly je jako lovce.

A tohle bylo jejich doupě. Právě tady skrývaly svá odporná deformovaná těla před světem – tato podzemní komora se tolik podobala temnému podsvětí, z něhož kdysi prchli jejich předchůdci.

Tehdy, když se na tuhle barabiznu díval z pole, které se rozprostíralo pod ní, a viděl to, o čem si s Denisonem mysleli, že to je prase, ve skutečnosti zahlédl jednoho z těchto tvorů! Dům zatím nechávali na pokoji, protože z dálky viděná pohybující se zvířata byla pokládána za prasata a předpokládalo se, že kdyby byly krysy nablízku, prasata by zmasakrovaly. V té době už ale prasata byla mrtvá – krysy je pobily a využívaly je jako zásobárnu potravy – chladné počasí

uchránilo mrtvolky před naprostým rozkladem. Co bylo na začátku? Lovci z hlavního voje, žijící ve stokách a živící se čímkoli, na co jen narazili, kteří zabíjeli drobné živočichy a přinášeli jejich mrtvolky do sklepení svým pánům? Náhle probuzená touha po čerstvé krvi a teplém mase? Zmasakrování prasat, které krysy ve své prohnanosti nechávaly na pokoji až do chvíle, kdy jejich obezřetnost byla překonána krvelačností? Rostoucí touha po lidském masu, touha oplatit úder svému nepříteli na život a na smrt? Bylo tím katalyzátorem, který je dohnal až tak daleko, rozrůstání jejich početní síly? Tyto myšlenky se jako o překot mísily Penderovi v hlavě.

Znovu si uvědomil mrazivé ticho, které vládlo ve sklepení. Dobře viděl tmavá, chvějící se těla. Podlaha sklepení byla živočichy přímo poseta a větší narůžovělí mutanti se shromáždili kolem Whittakerova nehybného těla, z jehož obnaženého trupu vyvěrala krev a plnila vzduch odporně nasládlým pachem. Dobře slyšel šouravé zvuky přicházející z místa, odkud jen před několika minutami ustupoval Whittaker.

Ze stínů se v zářícím slunečním světle vynořila nestvůra; dvě z jejích očí v tom jasu pomrkávaly a další dvě na druhé hlavě byly bílé a slepé.

Pender cítil, že se mu podlamují kolena a záda mu sjíždí po drsné zdi. Zachoval si rovnováhu tím, že ruce přitiskl na kameny za sebou.

Živočich se sunul dopředu, obě hlavy se mu pohupovaly ve vzduchu a oba čenichy se chvěly. Jedna hlava měla dlouhé a dolů se táhnoucí kly, které vyřázely z horní čelisti, takže tlama byla nepřetržitě otevřená; druhá, slepá hlava měla normální řezáky a ty teď odhalovalo její zuřivé vrčení. Z obou hrdel vycházely zvláštní skřehotavé zvuky.

Zdálo se, že čichá a vychutnává pach čerstvé krve. Ostatní mutanti mu ustupovali, aby mohl své hřmotné tělo dosunout až k nebožtíkovi. Když se dostal k mrtvole, zastavil se, pokyvoval hlavou a z nozder mu unikaly rychlé funivé zvuky. Jedna z

větších krys se připlazila a tělo měla přihrbené, jako by chtěla vyjádřit podřízenost svému pánovi. Z toho, co se stalo pak, se Penderovi roztočila hlava.

Obří krysa dolezla k lektorově hlavě a zeširoka rozevřela čelist. Vrhla se dopředu, zaryla své zuby, ostré jako žiletky, do temene nebožtíkovy lebky a od stěn sklepení se odrazil odporný křupavý zvuk prozrazující tříštění kosti. Pender mohl jen v hypnotickém děsu přihlížet, jak pokračuje v hryzáni.

Když krysa konečně odtáhla hlavu, měla čenich pokrytý lepkavou červení. Z díry zející ve Whittakerově lebce vylézalo cosi tmavého. Dvojhlavý živočich se přišoural a hlava bez klů se snesla do otevřené rány, zaryla se do hloubky a pak se odtáhla, přičemž zuby vytáhla masitou hmotu protkanou žilkami a vzápětí se z vyprázdňené lebeční dutiny vyronila krev spolu s vodnatým slizem. Obluda mezitím upustila svou kořist do prachu a pak na mozek zaútočily obě hlavy, které jej trhaly a polykaly maso a tkáň.

Penderovi konečně povolily nohy a sjel na podlahu. Věděl, že teď přijde na řadu on.

20

Pender vzhlédl k pobořenému stropu a zoufale uvažoval, jak by se na něj mohl dostat. Snažil se nebrat na vědomí to příšerné mlaskání přicházející z prostředku sklepení a slídl očima kolem sebe. V šeru nalevo rozeznal hřmotný hranatý předmět, jehož povrch už pokrýval tmavě rezavý povlak. Té věci si vlastně všiml už předtím, ale to hledal schodiště, takže jí věnoval jen pramalou pozornost. Vypadalo to jako pozůstatky obrovské cisterny na vodu nebo něčeho podobného. Ted' ale vůbec nezáleželo na tom, k čemu to sloužovalo; kdyby s tím pohnul, mohl by to použít jako stupínek, po němž by se dostal k otvoru nad sebou. Otázka zněla: jak s tímto předmětem pohybovat – pokud to tedy vůbec bylo proveditelné –, aniž by rozdráždil krysy?

Ostatní obrovští mutanti nyní lezli po mrtvole a krmili se, zatímco dominantní živočichové se hrbili nad svou privilegovanou kořistí. Mezi menšími černými tvory narůstal nepokoj, neboť jejich vlastní touha po lidském mase nebyla ukojena. Popolezli zase dopředu, ale ony dvě větší příslušnice jejich druhu je odháněly; hřbety měly přitom vypjaté a ramena přitisknutá k zemi. Pender dospěl k závěru, že tyto dvě a ta, kterou zabil Whittaker, patrně představují tělesnou stráž dominantního mutanta. Na Whittakera zaútočily, když se

nechtěně přiblížil k jejich vůdci. Ted' zrovna přiběhla jedna krysa a protlačila se šedivě růžovými těly, aby se dostala na mrtvolu. Připojila se k ní další a strážci se do nich pustili; vrhali se jim na hřbety a odtahovali je pryč.

Pohyby to byly tak rychlé, že Pender ani pořádně neviděl, jak se jedna krysa přihnala a zabořila své zuby do krku jednoho ze strážců. Následovala zuřivá bitva a mutant se dvěma hlavami natočil k útočníkům své obézní tělo a vydal ze sebe pronikavý kňouravý zvuk. Boj však zašel příliš daleko a obě krysy se navzájem trhaly se zběsilostí, která je zavedla ze světla do zastíněných prostor. Pender jen slyšel zápas jejich těl, pak zazněl ostrý výkřik následovaný napjatým tichem. Na prosvětlené ploše se objevil vítěz – čelisti měl rudé, kožešinu odřenou a pokrytou špínou a škrábanci. Pender si ted' na něm povšiml již známé jizvy táhnoucí se mu po délce jeho podlouhlé zašpičatělé hlavy. Najednou se zdálo, že se celé sklepení dalo do pohybu, když se všechny krysy shlukly na zemi kolem nebožtíka. Skákaly na šedivě růžové mutanty, zcela je zaplavily a pokryly jejich robustní těla svými. Pender zahlédl, jak do vzduchu vyskočil zbylý krysí strážce, na němž ted' viseli tři menší živočichové a každý z nich ho svíral stiskem, jehož účelem bylo buď zabít nebo zmrzačit. Odulí živočichové byli proti útoku bezmocní, neboť pod tím náparem byli sotva schopni se pohybovat, takže jen vrískali jako lidská mlád'ata, jejich neduživá těla praskala a tryskala z nich temně zbarvená tekutina.

Krysa s jizvou se vyškrábala nad změť těl a zamířila k dominantnímu mutantovi, který zatím zůstával nedotčen, neboť se k němu ostatní krysy stále bály přiblížit. Oba tvory ted' dělilo jen několik palců, a tak na sebe upírali zlobné pohledy a mutantovy dvě hlavy se rozrušeně pohupovaly vzduchem. Krysa podnikla výpad, přičemž ignorovala neškodnou hlavu s kly a místo toho uhnula před ostrými řezáky a zaútočila na hrdlo slepé hlavy. Zhluboka se zakousla a obě hlavy vyvrískly

utrpením. A strachem.

Ke kryse se přidaly ostatní a skočily na obézní lysé tělo a trhaly je na kusy. Na Pendera to dělalo dojem, že se živočich smřšťuje jako propíchnutý balón, a pak už jen viděl, jak mutant dopadl na zem a z rozervaných žil mu začala crčet krev. Jeho úpěnlivé kňučení sílilo a slepá hlava se náhle svezla do strany, když jí krysy téměř překousaly krk.

Hlava s kly se pokoušela odtáhnout a zvedla se do vzduchu, ale vzhledem ke zhroucenému trupu nebyla schopna dalšího pohybu. Krysa jí vykousla jedno oko, načež obrátila pozornost k hrdlu.

Pender necítil žádnou lítost, když zvíře kvílelo bolestí. Krysa trhla za krk, zbývající oko zeskelnatělo a hlava se začala třást, až se nakonec sesula k zemi. Obluda, bezmocná ve své obezitě, zahynula, protože už déle nebyla schopna dominovat svým méně vzrostlým poddaným. Krvelačnost byla podněcujícím zrádcem v krysích řadách. Sloužily tomuto tvorovi, donášely mu potravu, chránily jeho doupě, ale teď byly poraženy a touha, která u nich propukla, už nemohla být ukojena. V hněvu se obrátily proti svému vůdci a jeho odporné tělo se stalo jejich potravou.

Z podlahy se stala jedna temná, překypující hmota tvořená krysami, požírajícími tvory, kteří sice pocházeli ze stejné mutantní linie, avšak vyvinuli se v bizarní monstra. Pender věděl, že musí jednat teď nebo už nebude mít vůbec žádnou šanci na přežití. Přinutil se postavit na nohy a několik okamžiků stál zády ke zdi sklepení. Pak se krok za krokem sunul po nerovné podlaze, držel se ve stínu a snažil se pohybovat neslyšně. Když se dostal naproti hranatému cisternovitému předmětu, dopřál si chvilkový oddych. Zatím to šlo dobře; krysy ho nebraly na vědomí, neboť byly příliš zabrané do své vlastní činnosti. Vyкроčil ode zdi a dával pozor, aby se vyhýbal popadané suti. Když dospěl ke svému cíli, hlava mu klesla na hrubý povrch předmětu a snažil se udržet

dech pod kontrolou, protože mu bylo jasné, že by rychlými a prudkými výdechy připomněl krysám svou přítomnost. Cisterna mu sahala k hrudníku a Pender se modlil, ať je tak vysoká, aby z ní mohl dosáhnout na pobořený strop. Zkusil do ní strčit; ani se nepohnula. Ach bože, dej, ať není připevněná k podlaze. Strčil do ní znovu a tentokrát silněji, a když se náhle pohnula a zazněl skřípavý zvuk, jen zaťal zuby.

Pender se schoulil za kovovou cisternu, zadržel dech a čekal, že se z druhé strany začne hrnout černé hejno. Nic se nestalo. Stále se jen ozývaly zvuky, které krysy vydávaly při požívání, doprovázené blaženým vřeštěním. Vstal a zatlačil na cisternu znovu. S těžkým rachotem se pohnula a teď už se Pender nezastavil, protože si uvědomil, že jeho jediným spojencem je rychlost. Strkat přestal, až když byla cisterna přímo pod okrajem otvoru; posouvat ji dál se bál, protože by mohl nechtěně vniknout na plochu pokrytou krysami. Zadíval se nahoru a viděl, jak se kostra domu táhne do průzračné modré oblohy – připadal si jako odsouzenec, kterému je dopřán poslední pohled na venkovní svět.

Když vylezl na improvizovaný stupínek, zrezivělý kov se prohnul a vydal hlučné prasknutí. Pender celý ztuhl. Cisterna přesto vydržela, a tak na ní Pender zůstal stát a natáhl se k zubatému okraji otvoru nad hlavou. Vztáhl ruku, aby se zachytil, a dobře věděl, že tohle je boj o život.

Penderovi se podařilo uchopit nalomený trám a pak vyskočil, použil ho jako páku a pokusil se vymrštit na podlahu nad sebou i druhou ruku. Nohy se mu houpaly ve vzduchu, loket měl zahnutý kolem prohnulých prken a už se vyzdvihoval; jeho hlava se ocitla na stejné úrovni jako podlaha nad ním a paže se mu chvěly napětím.

A pak padal – podlaha povolila, takže se zřítíl zase dolů do sklepení zamořeného krysami.

Cisterna ztlumila jeho pád a Pender se skutálel z jejího povrchu a dřevo i sutiny se valily s ním. Přistál mezi krysami a

ty se překvapením rozlétly, čímž mu dopřály krátký oddech. Pender neztrácel čas tím, že by si prohlížel zranění, která možná utrpěl. Postavil se na nohy, klopýtl, zakopl, klesl na ruce a kolena, ale holý instinkt ho hnál ke schodišti. Skutečnost, že bylo nahoře ucpané, teď v jeho myšlení nesehrávala žádnou roli; vedlo nahoru a to bylo vše, co pro něj teď mělo význam. Cítil, jak se mu ženou za zády, a tak se přihrčil. Krysa se mu svezla z hlavy, ale způsobila, že ztratil rovnováhu a ztěžka dopadl. Vykřikl, když pocítil, jak ho zaplavují huňatá těla a jak si drápy proškrabávají cestu látkou ochranného oděvu. Přes obličej ho řízly zuby, a když odvrátil hlavu, pocítil, jak mu z tváře odpadla vrstva masa. Zvedl ruku věžící v rukavici, aby se chránil, a ve chvíli, když odporná a potměšilá krysa vycenila řezáky a chystala se ho napadnout, ji udeřil do hlavy. Krysa od něj pak odběhla, aby ji vzápětí vystřídala jiná.

Když mu zabořila zuby do čela, vydal ze sebe přidušený výkřik a zoufale se snažil přetočit trup tak, aby si chránil obličej a oči. Krysy ale byly na něj příliš těžké a držely ho přitisknutého k podlaze. Snažil se vymrštit nohy, ale krysy byly zachycené i na nich a znemožňovaly mu pohyb. Zkřížil si alespoň ruce přes obličej, aby si zakryl nechráněnou pokožku, jak to jen bylo možné, a kroutil se, aby ho krysy nemohly pevně přimáchnout k zemi. Když do něj kousaly, pociťoval příšernou bolest, jako by každý kousek jeho těla byl uchycen ve svěráku. Látka, z níž byl zhotoven jeho oděv, se začínala trhat a Pender dobře věděl, že už brzy bude po všem: ještě pár vteřin palčivé bolesti a pak už jen blažená nevědomost. Smysly mu začínaly tékat, pozvolna utlumovaly svou činnost a vzdalovaly se od této hrůzy. Oči se přivíraly, ale úzkou mezerou mezi předloktími stále ještě nad sebou viděl modř oblohy a zdráhal se z ní spustit oči; toužil už sice uniknout peklu, které prožíval, ale tento svět se mu opustit nechtělo. Oční víčka už měl téměř úplně zavřená a začínalo ho opouštět

vědomí. Všechno černalo.

A ten hřmot byl ohlušující.

Leknutím se mu vrátilo vědomí a oči se mu zprudka rozevřely. Obloha nad ním byla zakrytá něčím velikým a tmavým. Burácivé zvuky mu mohly napovědět, co se to děje, ale jeho mysl byla příliš zmatená a smysly se dosud zcela nepřebraly z apatie, do níž předtím upadly. Zátěž na jeho těle ale povolila, když se havěť rozvřískala v novém záchvatu paniky a odbíhala do hlubšího šera podzemní komory. Drobný písek hnaný dolů z polorozpadlé budovy vířil vzduchem, mísil se s prachem a změnil sklepení na kotel hustě poletujících částecek.

Když mu prach ucpal otevřená ústa, Pender se začal dusit a jeho kašel, který mu lomcoval celým tělem, ho přinutil si sednout a naklonit se dopředu a pak už se mu jen ramena ztěžka zdvíhala, když se pokoušel nadechnout čistého vzduchu. Zakryl si oči a rukou v rukavici si otíral prach. Krysy pobíhaly po něm i kolem něj, ale ve zmatku, který prožívaly, ho vůbec nevnímaly. Smysly se mu začínaly bystřit, když zpozoroval, že přece jen mu zůstala určitá šance. Oční víčka ponechal přivřená, jak to jen šlo, vzhlédl ke stropu a mžoural do otvoru nad sebou. Tmavý stín jakoby zaplňoval otvor a téměř úplně zakrýval i oblohu – připadalo mu to, jako by se díval na břicho obrovské vážky. Zvuk hrčivě se otáčejících lopatek mu duněl v uších, když v kostře budovy působily prudké vibrace a vytvářely vysoký komín rozvířeného vzduchu. Zdravý rozum mu říkal, že se helikoptéra vznáší nad sesutou střechou polorozpadlé budovy, ale měl pocit, že by mohl vztáhnout ruku a tohoto velkého stroje se dotknout.

Pokusil se zvednout, ale vykřikl bolestí a hned zase přiložil ruce na obličej, neboť lepkavá hmota mu stékala do očí a zastírala zrak. Setřel si krev, na níž už byla vrstva usazeného prachu, a přinutil se vstát. Ve vířícím se mlžném oparu postřehl shrbeného černého tvora, který ho pozoroval. Zapomněl na

bolest a rozběhl se – jeho tělo už prostě nevěnovalo pozornost zraněním. Poslepu klopýtal ke schodišti, narážel na stěnu, rozháněl vystrašené krysy, které tam číhaly; řídil se jen hmatem, ale i tak dosáhl nejspodnějšího schodu a vlekl se nahoru, přičemž kopal po krysách nakupených kolem jeho chodidel. Začaly ho hryzat do nohou – dobře přitom věděly, že ve svém středu teď mají nepřítele. Penderovi bylo jasné, že ho brzy zcela obklopí, a tak odtahoval trosky ucpávající schodiště a horečně se sápal po cihlách, kusech hlíny a úlomcích dřeva.

Zával se najednou nahnul ze schodiště do sklepení a Pender si jen zakryl hlavu, když kolem něj padaly trosky, načež se zvedl a prorazil si cestu na podlahu nad sebou. Vyvstal z trosek jako nějaká odporná, zakrvácená obluda z podzemních útrob země. Vyprostil se ven, postavil se na roztřesené nohy a pak už klopýtal vyhořelým panským domem. Vnitřní zdi, rozrušené mocným spodním tahem vzduchu, se začínaly drolit a kamenné zdivo padalo dolů na podlahu.

Penderovy pohyby byly úmorně pomalé, ale bez ohledu na padající zdivo šel dál, protože se chtěl dostat z tohoto temného a zlověstného místa. Nevěděl, zda posádka helikoptéry ví o jeho přítomnosti, a ani se o to nestaral: šlo mu jen o to, aby už byl venku. Dostal se do místnosti, kam se předtím vyškrábali s Whittakerem, když se pokoušeli uniknout krysám, které je pronásledovaly, a zamířil k prohnutému zátarasu z vlnitého plechu. Po sutinách vylezl k otvoru, protáhl se jím a rychle se ohlédl, aby se přesvědčil, není-li pronásledován. Téměř vykřikl zoufalstvím, když spatřil velikou krysu, která se hnala mezi troskami, aby ho dostihla. Možná se sem dostala nyní už neucpaným schodištěm nebo – pravděpodobněji – nějakou jejich únikovou chodbičkou; krysy měly evidentně svůj vlastní vchod do sklepení – nějakou díru, kterou v tom šeru nebylo vidět. Pender seskočil z venkovní římsy do nádherně čerstvého a sluncem prozářeného vzduchu, skulil se po svažující se haldě sutin, okamžitě zase vyskočil a utíkal. Nohy se mu sice pletly,

ale běžel dál a odmítal upadnout. Zahlédl, jak se k němu po pěšině přes pole žene tmavozelená dodávka, a viděl i to, jak dostala smyk, když vjela na nejhorší úsek bahnitého terénu, kde narazila na kůl plotu a úplně ho povalila. Když se řidič pokoušel auto vyprostit, kola vyhazovala spršky provlhlé země.

Pender se rozběhl k vozu. Lapal přitom po dechu a nasadil své poslední zbytky sil, jen aby se k dodávce dostal. Když prudce otočil hlavu, spatřil krysy, jak se protahují štěrbinou v okně, sbíhají dolů po sutinách a ženou se k němu. Ačkoliv byl adrenalin v jeho soustavě téměř úplně vyčerpán, znovu se rozpumpoval, když Pender zdvojnásobil své úsilí o únik. Věděl, že to nikdy nezvládne – dodávka byla příliš daleko. Penderovi se chtělo křičet zklamáním a tělo se mu už hroutilo, když se mu začínala podlamovat kolena.

Náhlý příval vzduchu a hrčivé dunění lopatek Gazelly ho přinutily zvrátit hlavu k obloze. Otočil se a viděl helikoptéru, jak se vznáší nízko nad havětí, která ho pronásledovala. Krysy se napřed přihrbily a pak se rozutekly. Kulky ze samopalů dopadaly s duněním na zem, a když zasáhly prchající živočichy, vytryskly fontánky krve.

Když to Pender viděl, zasténal rozkoší a vstal a znovu začal klopýtat dopředu. Zelená dodávka se mezitím vyprostila z bahna a už se k němu zase řítí. Zhroutil se a dopadl na kolena.

„Luku!“ zaslechl vzkřiknout Jenny.

Když dodávka před ním se smykem zastavila a dvířka se rozletěla dokořán, zvedl hlavu. A najednou tu byla Jenny, ruce kolem jeho ramen, zvedala ho a naléhala na něj, aby šel dál. Její hlas se chvěl dojetím, a když ho vedla k dodávce, po tvářích se jí bez zábran valily slzy. Vůbec nevypadal jako člověk – tělo i tváře měl zcela pokryté krví a prachem a oděv na něm visel v cárech. Obavy se jí zmocnily, hned jak zamířila k té nemotorně se sunoucí a špínou pokryté postavě, protože se vůbec nedalo určit, který z nich to vlastně je: Whittaker nebo

Pender? Poznala ho, až když se skřípotem brzd dodávku zastavila.

„Luku, musíš jít dál – prosím,“ žadonila.

Pender se silou vůle přinutil k chůzi a Jenny rozevřela dvířka dodávky vedoucí na sedadlo vedle řidiče a pomohla mu tam vlézt. Dvířka zase zavřela a pospíchala kolem vozu, aby už seděla za volantem, protože viděla, že několik krys pádí přímo k ní. Přibouchla své dveře právě ve chvíli, kdy se na ně vrhla krysa. S duněním narazila na kov a padla zase na zem. Následovalo ještě několik tlumených nárazů způsobených krysami, které pobíhaly kolem vozidla a vyskakovaly na ně.

„Ach, Luku, Luku, co ti to jen udělaly?“ zasténala Jenny, když vzala do dlaní Penderův potrhaný obličej.

Téměř se mu už nedostávalo dechu ani sil, aby byl schopen promluvit, ale přece jen se mu podařilo říct: „Jsou tam v domě... ve... sklepě. Tohle je jejich... doupě. Tam... byly... celou tu dobu.“

Jenny vykřikla, když se čelní sklo roztříštilo a na zubatých výčnělcích skla, ani ne dvě stopy od Penderova obličej, najednou trůnila krysa. S výkřikem prozrazujícím neuvěřitelný vztek krysař zaútočil pěstí, zasáhl černého tvora přímo do čela a srazil ho zpět na zem.

„Mizíme odtud, Jenny!“ zařval.

Dodávka se s burácením rozjela, prudce odbočila a pod koly rozdrtila několik krys. Pender byl odhozen na dvířka, a když hlavou narazil na okénko, zahlédl v bahně schoulenou velikou krysu s podivnou jizvou, jejíž široce rozevřená tlama odhalovala dlouhé zažloutlé zuby. Upírala na něj pohled. Pender ji ztratil z dohledu, když vůz dokončil půlkruh a hnal se zpátky po cestě, kterou sem přijel; na nejbahnitějších úsecích terénu dodávce sice podkluzovala kola, ale stále nabírala rychlost.

Penderovi se podařilo otočit hlavu a vyhlédnout ven zadním

okénkem. Helikoptéra stále ještě kroužila nízko nad zemí a snášel se z ní smrtonosný déšť. Krysy, které nebyly zabity nebo vážně zraněny, prchaly zpět do bezpečí – zpět do domu.

„Teď je musí dostat!“ křikl na Jenny. „Hned teď, než budou mít šanci se rozptýlit po lese!“

„Dostanou je, Luku! Ohlédni se!“

Pender pohlédl otvorem v rozlomeném skle po straně dodávky, kterým dovnitř vnikal vítr a bodal ho do živých ran na obličej. Když spatřil konvoj vojenských vozidel, který rychle přijížděl po cestě vedoucí od strážních domků, zdařil se mu nelítostný úsměv. Podíval se na Jenny. „Jak...?“

„Denison objevil v oboře zmasakrované jeleny a oznámil to Středisku rádiem. Byla jsem zrovna v operační místnosti, když ta zpráva přišla.“ Obezřetně, ale rychle projela s dodávkou otevřenými vraty na konci pole, minula mřížku a jen taktak se vyhnula Penderovu zaparkovanému Audi. „Věděla jsem, že tu jsi s Vicem, a tak jsem pro vás přijela. Nemohla jsem čekat, než to všechno zorganizují. Luku, já prostě cítila, že se tu něco děje.“

„Díky bohu, žes nečekala,“ řekl Pender a prohlížel si její profil a cítil, že zbožňuje každíčký kousek jejího těla.

„Když jsem odjela, nasměrovali helikoptéru na místo, odkud jste se naposledy ohlásili. Ach, Luku, já jsem tak šťastná, že jsem nečekala a vyjela hned.“

Pender se pokusil dotknout jejího ramene, ale buď dodávka příliš kodrcala nebo jeho ruka byla příliš rozechvělá.

Vozidlo ochranářů náhle zabrzdilo a Pendera to vyhodilo dopředu. Jennina ruka mu vystřelila před hrudník a zabránila, aby nenarazil na palubní desku. Obrátil se, aby na ni viděl a aby zjistil, proč tak znenadání zastavila. Dvířka u jejího sedadla se rozlétla a už na něj ustaraně zíral kapitán Mather.

„Bože můj!“ zvolal, když spatřil Pendera.

Krysař se k němu přisunul přes Jennin klín. Místo obličej

měl zarudlou, špínou potaženou masku a z jedné tváře mu volně visel cár kůže. „Musíte zničit tenhle barák, Mathere,“ vypravil ze sebe naléhavě. „Je tam... zbytek krys. V podzemí. Ve sklepě. Jsou v pasti.“

„Luku,“ vpadla mu do řeči Jenny. „A kde je Vic? On je ještě v domě?“

Pender se odmlčel, než odpověděl. Pohlédl na Jenny. „Je tam, ale je mrtvý. Neměl šanci.“

„Kolik krys je ještě naživu?“ zajímal se Mather.

„Já nevím – možná několik set.“ Ztišil hlas. „Je tam i mutant – tedy to, co z něj zbylo. Ten tvor, po kterém jsme pátrali ve stokách.“

Matherovi poklesla čelist. „Tak tohle byl jejich úkryt.“

Pender přikývl. „Tohle bylo jejich doupě – ve stokách se skrýval jen jejich hlavní voj. Musíte si pospíšet, Mathere, a dorazit je – hned teď.“

Důstojník se beze slova odvrátil a za několik vteřin už celý konvoj mířil k budově.

Jenny zařadila jedničku. „Musím tě zavézt do nemocnice, Luku. Máš ošklivá zranění.“

Natáhl ruku a tentokrát se mu podařilo sevřít její dlaň na řadicí páce. Něžným pohybem ji zase vrátil do neutrální polohy.

„Ještě ne. Napřed chci vidět, jak ten dům zničí. Chci vidět, že z něj nic nezbyde. Pak to pro mě skončí, Jenny. Žádné krysy, žádná nenávisť. Od teďka už jen my dva.“

Usmála se – byl to posmutnělý a usazený úsměv a opatrně vztáhla ruku k jeho tváři, aby se jí zlehka dotkla. Setřela mu nečistotu z očí. Pak pomalu přitakala.

Sledovali, jak samopaly Scorpion ostřelují zdi starého panského sídla, dokud se kostra domu nezřítíla do jeho nitra, kam dopadla s vyčerpaným, ale téměř vítězoslavným duněním. Trosky pak byly pomocí minometů vyhazovány do povětří,

dokud z budovy nezbylo nic než hromady prachu a sutin, zatímco vojáci vyzbrojení plamenomety a automatickými puškami postávali v bezpečné vzdálenosti, připraveni zlikvidovat cokoli živého, co by se pokusilo uniknout zkáze. O útěk se však nic nepokusilo. Ani nemohlo.

Když zbraně zmlkly, když vítr odnesl cáry kouře a prach se snesl k zemi, zavládl dojem, že se nad lesní krajinou rozhostilo ticho. Motor zelené dodávky se rozběhl a vozidlo pomalu ujíždělo po hrbolaté cestě borovým hájem a mířilo k hlavním vratům ohrazeného pozemku.

Přihnal se mírný vánek a Penderovi, který vyhlédl z otevřeného okénka, aby ještě jednou spatřil pohřební hranici krvelačných hlodavců, se zdálo, že dokonce i stromy zlehka vydechují úlevou.

Epilog

Z noční oblohy se snášel prudký déšť, který lesu propůjčil těžký trpytivý povlak. Muž, krčící se v podrostu a třesoucí se ve své modré teplákové soupravě, upřeně zíral na vybetonovanou cestičku, která tvořila hranici úseku lesa, v němž se nacházel. V lese nebyl už dlouho, od té doby, co objevil zbytky dvou mrtvol, když tehdy zapadl do té prohlubně. Teď bylo vydáno prohlášení, že les už je doopravdy vyčištěn a žádné nebezpečí v něm nehrozí, ale moc lidí tomu nevěřilo a riskovat chtěli jen nemnozí. Tento úsek vlastně ani opravdovým lesem nebyl a s Eppingským lesem neměl vůbec nic společného, i když k němu přiléhal. Celé míle před ním se táhla předměstí velkoměsta a vybetonovaný chodníček představoval hranici zalesněného území. Přesto však byl muž nervózní a každou chvíli se ohlížel přes rameno a upřeně zíral do tmy.

Jeho potřeba už byla příliš naléhavá, než aby jí mohl déle odolávat. Jeho matka – ach bože, jak rád by tu krávu nacpal krysám do chřtánu – do něj minulý týden v jednom kuse ryla, aniž by se jedinkrát zastavila, aby nabrala dech, a úplně ho vyvedla z rovnováhy a vypudila ho z domu. A to jen proto, že odmítal chodit do školy. Nerozuměla tomu; nemohl tam přece jít, když byl v tomhle stavu – mohlo by to skončit tak, že by se tam dopustil nějakého přečinu. Po dnešním večeru bude zase v

pořádku. Přinejmenším na nějakou dobu. Dešťová voda mu stékala po čele až na špičku nosu, kde vytvářela jednotlivé kapičky. Když zaslechl klapot kroků, zpozorněl.

Ze tmy podrostu ho zezadu pozorovaly čtyři páry drobných, zešíkmených očí. Černé zježené kožešiny byly tím mokrem celé splhlé a lesklé a těla tvorů byla pohublá a zesláblá, jako by tito živočichové už dlouho nic nejedli. Zašpičatělé čenichy se jim ve vlhkém vzduchu chvěly a větrily kořist. Jeden z tvorů se začal plížit ke skrytému muži – řezáky měl odhalené a pozvednutý hřbet se chvěl.

Ostatní živočichové vyrazili rychle za ním a donutili plížící se krysu, aby se rozběhla. Zvuk přibližujících se kroků zesílil.

Krysy se rozplynuly do noci, odkradly se o kousek dále, ale neodvažovaly se zaběhnout daleko do lesa, kterého se teď obávaly a který nenáviděly. Terén před nimi stoupal do svahu a krysy se držely nízko při zemi a využívaly každický kousek země, jen aby zůstaly ukryté – plazily se a krčily, což byl jediný způsob, jak mohly přežít. Jedna šla v čele, ostatní tři, podřízené a na ní závislé, se držely těsně za ní. Skupinka vylezla na hřeben kopce a byla ohromena milióny stříbřitých a oranžových světélek, táhnoucích se míle před nimi. Krysa v čele zírala na velkoměsto, v očích se jí odrážela světélka a dešťové kapky si nacházely neumělý kanálek v jizvě, která se jí táhla po celé délce hlavy. Tluma krysy se rozevřela a z hrdla jí vyšel syčivý zvuk.

Vykročila dopředu, dolů z kopce a zamířila ke světélkům, zpátky do města. Ostatní ji následovaly.

Universum
7 * HOROR

James Herbert
DOUPĚ

Ilustrace na obálce Petr Bauer
Grafická úprava obálky Martin Zhouf
Překlad Karel Matásek
Odpovědný redaktor Rudolf Pištec
Sazba PORS

Vydalo nakladatelství MUSTANG s. r. o.
jako svou 139. publikaci
Plzeň 1995, vydání 1.
Náklad 5 000 výtisků
Vytiskla tiskárna FINIDR, spol. s r. o.
Český Těšín

Prodejní cena včetně DPH 89 Kč

UNIVERSUM

THRILLER SCIENCE FICTION FANTASY HOROR

Bílá krysa rostla a sílila, aby vytvořila přechetné potomstvo k obrazu svému. Skrývala se v lesním zákoutí a čekala na svůj čas- čas odplaty. Její družky však byly nedočkavé, již příliš dlouho v sobě tajily vzpomínky na chuť čehosi, co okusily kdysi dávno. Zaútočily, ale tentokrát byly chytřejší.

Po úspěchu románu Krysy se James Herbert na naléhání čtenářů k tomuto tématu vrátil a v roce 1979 vyšlo pokračování, které si spojením "tiché hrůzy" a děsivě realistických scén nijak nezadalo s jinými hororovými příběhy tohoto slavného anglického autora.

ISBN 80-7191-041-4

Cena 89 Kč